

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 5 DIN BROJ 234

MESA KING

G. F. UNGER

MESA KING

»Laso« Nova serija 1978.

G. F. Unger: MESA KING

Naslov originala: MESA KING

Copyright: Bastei Verlag, Gustav H. Lübbe, Bergisch Gladbach

Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik

Prijevod: Sonja Budak

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja NISP »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR Novinsko revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1978.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 260 d ili 234 d s popustom od 10% a za 6 mjeseci 130 d odnosno 117 d s popustom. Samo unaprijed uplaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-42, »Vjesnik«, s oznakom za LASO.

Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00.

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US \$ 15,00.

Uplata na devizni račun: 30101-620-37-7210-256 Privredna banka Zagreb (za »Vjesnik«)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik« Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Cijena oglasa 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili US \$ 480

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 — 1973. od 28. XI 1973.

I

Ben McClellan vratio se u Mesa City u trenutku kad je sunce na zalazu obojilo nebo plamtećim rumenilom. Vratio se u grad iz kojeg su ga nekoć otjerali. Mesa City bilo je raskrižje poštanskih i teretnih putova. U gradu je bilo trgovina, saluna, hotela, jedan liječnik i jedan odlučan šerif.

Ben je odmah prepoznao šerifa. Šerif MacScoggins nije se za posljednjih deset godina promijenio. Ben se pitao da li je šerif prepoznao njega.

Kad je Ben nešto kasnije izišao sa zavežljajem u ruci iz staje koju je unajmio, šerif ga je već čekao pred vratima i oštro ga promatrao.

— Ben, ti divlje momče — započe nježno — kazao sam ti tada, prije deset godina, da se nikada više ne pojaviš u ovome kraju. Zar si možda zaboravio što sam ti tada naredio?

Blagost kojom je izgovorio te riječi bila je očigledno lažna.

Taj šerif MacScoggins bio je vrlo odlučan i tvrd čovjek.

— Ništa nisam zaboravio, uopće ništa — odvrati Ben što je mirnije

mogao. — Ali ono što se dogodilo davna je prošlost. Pomilovali su me. Pružili su mi priliku da dokažem svoje poštenje. A ja sam to i dokazao. Sad sam se vratio, želio ti to ili ne. Vratio sam se u ovaj kraj kako bih..

— Izvedi svog konja i odjaši istog trenutka — prekinu ga šerif. U očima mu se pojavio onaj njemu tako osoben hladan i odlučan sjaj. — Onda sam te protjerao iz grada i ovog kraja — nastavi šerif. — Mogao sam te i zatvoriti, što sam i morao. Ali ne držim se baš uvijek posve točno zakona. Sjeti se samo da sam te upozorio neka se nikada više ne vratiš ovamo. A te moje riječi vrijede još i danas.

Zastao je na trenutak, a zatim je nastavio mirno istim odlučnim glasom.

— Dakle, odlazi što brže odavde! Hajde, požuri!

— Neću — odvrati posve mirno Ben.

Šerif je kimnuo.

— Dobro, ali tad će te morati povesti sa sobom. Zatvorit će te, a za to si sam kriv. Uhapšen si.

— Zbog čega me hapsite, šerife?

— Nisi se pokorio šerifovim naredbama. Okružni će sudac stići u grad vjerojatno za dva i pol mjeseca, pa će obaviti svoj redoviti posao za dva do tri dana. A tvoj slučaj jedan je od njegovih redovnih poslova. A sada, Ben McClellan, daj mi svoj revolver!

Govoreći to pružio je svoju lijevu ruku prema Benu, dok je desnica bila spremna dohvatiti držak revolvra koji mu je visio sa strane.

Pri tom je pažljivo promatrao Bena. Bio je šerif koji se znao koristiti svojim revolverom. A pucao je vrlo brzo. Zapravo je bio revolveraš, koji je nosio zvijezdu, i tako je obrani zakonitosti ponudio svoje sposobnosti.

Ben McClellan ga je pogledao.

— Zašto se, zapravo, tako vladate prema meni, šerife? — zapita.

MacScogginsovo tamno, mršavo i tvrdo lice bilo je posve bezizražajno kad mu je govorio:

— Nemam ništa protiv tebe. Ali riječ je o mojem stavu. Zabranio sam ti da se vratiš u naš grad. A ti si ipak došao, pa čak želiš i ostati ovdje. Daj mi svoj revolver, momče!

— To je hapšenje protuzakonito, šerife! Vladate ovdje poput nekog poluboga i tumačite zakone kako vam najbolje odgovara. Vi ste okrutna, nepomirljiva i umišljena budala. I...

— Kažnjavam te sa dvadeset dolara globe zbog uvrede šerifa, mladici — mirno ga prekinu MacScoggins.

Ben je zašutio. Izvukao je svoj revolver i pružio ga šerifu.

Tada je bez riječi krenuo ispred njega. Pošli su prema gradskoj vi-

ječnici, u kojoj se nalazio šerifov ured i zatvor.

Upravo su prolazili kraj trgovine : natpisom »Rublje i odjeća za dame«. Taj je napis bio postavljen izvan izloga.

Neka djevojka, ili mlada žena, tog je trenutka izišla iz trgovine. U ruci je držala ručicu pomoću koje je namjeravala spustiti limeni rolo iznad izloga. Zastala je pola koraka ispred ulaza u trgovinu kako bi propustila šerifa i Bena.

Pri tom je mirno promatrala oba muškarca. Kako joj je svjetlo dolazilo s leđa, lice joj je bilo u sjeni. Vjerojatno je Ben ne bi prepoznao ni pri najboljoj rasvjeti. Prošlo je, naime, deset godina, pa se djevojčica tankih nogu razvila u mladu ženu u punom cvatu. Vjerojatno je ni vlastiti brat ne bi prepoznao da je deset godina nije sreo.

Ben se već udaljio dva koraka od te djevojke ili mlade žene kad je začuo:

— Ben McClellan?

Zastao je, okrenuo se i pogledao iza sebe. Promatrao je djevojku nastojeći se sjetiti tko bi ona mogla biti. Misli su mu se vratile u ono vrijeme prije deset godina kad je još bio dječak i kad je možda mogao poznavati tu djevojku.

Iznenada se sjetio. Sad je i sam uzviknuo:

— Cat Britt? Catherine Britt?

— Pogodio si, Crvenokosi, pogodio si! Radujem se što se još sjećaš mog imena. Odmah sam te prepoznala. Jesi li se vratio kući? Jesu li te pozvali, zato što se Thor Cleveland tako teško razbolio? Radujem se što te nije zaboravio.

— Ništa ne znam o Thoru Clevelandu — prošapće — Nikada mu se

više nisam javio, a nisu me ni pozvali kući. Sâm sam se odlučio na povratak. Što je s Thorom Clevelandom?

— Krenite dalje, McClellan! — zapovjedio mu je grubo šerif. — Hajde, maknite se! Žalim što moram prekinuti taj tako zanimljivi razgovor, ali uhapsio sam ga. Ako želite s njim razgovarati, posjetite ga u gradskom zatvoru. Tamo će proboraviti neko vrijeme. Dat ću vam dozvolu za razgovor. A sada krenite dalje, McClellan!

Ben je pogledao djevojku i spazio u njezinu pogledu iznenađenje, zaprepaštenost i strah.

— Što je učinio, šerife? — zapitala je brzo.

— Vratio se u naš grad, iako sam mu to zabranio. Neće se vratiti onamo odakle je došao. Suprotstavlja se mojim naredbama. Stoga ga moram zatvoriti. Maknite se već jednom, McClellan!

Ben se okrenuo od djevojke i pošao dalje.

Nije više ništa govorio. Hodao je pred šerifom sa zavežljajem u ruci sve dok nisu stigli u ured. Tamo je morao isprazniti džepove i predati svoj zavežljaj.

Sam Hoover, zamjenik šerifa, promatrao je s gorčinom Bena i odmahnuo sijedom glavom.

— Dječače moj — reče — zašto si se vratio? U ovom kraju ne teče ni med, ni mlijeko, a ti ovdje nemaš ni prijatelja. Pa čak i kad bi Thor Cleveland sad umro i napustio nas, ti ne bi time ništa postigao. Jer ti si mu bio najveće razočaranje u životu. I...

— Hoćeš li napokon zašutjeti, Sam! — primijeti šerif. A zatim su

obojica počela zapisivati sve što je Ben posjedovao.

To nije bilo ništa više no što je jahač mogao ponijeti sa sobom. Ali u lisnici su pronašli nešto što je silno iznenadilo šerifa i starog pomoćnika.

Bio je to ček koji je glasio na ime Benjamina Franklina McClellana. Ispostavila ga je banka u Kansasu, a novac se mogao podići u bilo kojoj banci.

Ček na sedam tisuća trista i pedeset dolara.

Šerif je oštro pogledao McClellana i zapitao ga:

— Što je to? Zar si i opet opljačkao poštansku kočiju? Jer kako bi inače došao do toliko novaca?

— Pošteno sam ih zaradio i teškom mukom uštedio — odvrati Ben. Bilo je očito da se teško svladava. — Trebalo mi je osam godina da uštedim toliko novca — nastavi Ben. — Vratio sam se s tim novcem u ovaj kraj jer želim kupiti ranč. Ne možete mi to zabraniti, šerife! A nećete me moći ni spriječiti u tome. Za svaki dan, koji ću morati provesti u zatvoru, tužit ću vas za naknadu štete.

Šerif je kimnuo, a ipak se činilo kao da je iznenađen i da o nečemu duboko razmišlja.

Njegov zamjenik odveo je zatvorenika u ćeliju.

II

Dva sata kasnije vijest o povratku Bena McClellana stigla je i na ranč Clevelandovih. Iako je stari Thor Cleveland bio još samo sjena samog sebe odmah su ga obavijesti-

li o svemu. On je još bio jedini gazda na ranču.

Saslušao je ono što mu je ispričao njegov povjerenik iz grada. Zatim je razmišljao nekoliko minuta i pozvao svoje predradnike Morga McRaea i Jima Callaghana i rekao im:

— Želim da mi dovedete Bena McClellana. Odjašite u grad i dovedite ga. Želim razgovarati s njime.

Oba su predradnika kimnula. Nisu pitali što im je činiti ako im šerif ne bude dao zatvorenika. Da su oni bili ljudi koji su trebali postavljati takva pitanja, tada zacijelo ne bi bili predradnici na velikom ranču Cleveland.

Dakle, ta su dvojica odjahala.

Uskoro poslije ponoći stigli su u Mesa City. Našli su se ispred hotela baš u pravi trenutak. Šerif je upravo ulazio u hotel želeći poći na počinak. Već je dulje od deset godina stanovao u istoj hotelskoj sobi. A zapravo je stanovao u vlastitoj kući. Polovina je hotela pripadala njemu. Druga je polovina pripadala Mamie Hoover, mlađoj sestri Sama Hoovera. Bila je to vrlo odlučna žena koja se brinula za hotelski restoran.

Šerif se okrenuo prema dvojici jahača. Shvatio je odmah zašto je Thor Cleveland poslao u grad svoja dva najbolja čovjeka.

Morg McRae kazao je pristojno se naklonivši:

— Mac, dolazimo s velikom molbom. Znaite i sami što se dogodilo u ono vrijeme. A poznato vam je i to da Thor Cleveland vjerojatno neće preživjeti iduću zimu. Htio bi vidjeti tog momka. Vjerojatno želi saznati što se dogodilo s njime. Htjeli smo vas zamoliti da pustite Bena iz

zatvora kako bi nas mogao posjetiti. Hoće li to biti moguće?

Šerif je dobro znao da će morati popustiti. Uljudno su ga zamolili za uslugu tražeći njegovo razumijevanje za umirućeg diva. A taj je umirući div bio Thor Cleveland. Pa iako više neće doživjeti proljeće — što je i on sam dobro znao — još je bio najmoćniji čovjek u tom kraju.

Šerif je kimnuo.

— Povedite ga sa sobom. Uvijek rado ispunjavam želje starog Thora Clevelanda. Osobno nemam ništa protiv Bena McClellana. Ali ipak ne mogu dopustiti svim momcima koje sam jednom istjerao iz grada da se nekažnjeni vrate. — Pokazao je prema zatvoru. — Eno vam'ga! Sam Hoover je tamo.

Na te riječi okrenuo je svoja široka leđa i ušao u hotel.

Morg McRae i Jim Callaghan odjahali su do zatvora po Bena.

U ranu zoru dopratili su Bena na ranč. Za vrijeme puta jedva su progovorili koju riječ.

Pred velikom kućom ranča dočekao ih je John Yuma. Govorio je engleski nešto grlenije od bijelaca, jer je John Yuma bio Indijanac. Polazio je nekoliko škola, čak je i studirao i postao liječnik. Tada se vratio svom dobročinitelju sa željom da ostane kraj njega sve do njegove smrti.

Yuma reče trojici jahača:

— Gospodin Cleveland je upravo zaspao. Prvi put nakon tri dana i tri noći. Ne biste ga smjeli probuditi. Ovaj san će mu produljiti život.

Nakon tih riječi vratio se u kuću.

Oba predradnika gledala su šuteći za njim. Ušavši u kuću, sjeli su za stol. Morg je primijetio:

— Ne isplati se više leći i zaspati, zar ne?

— Meni se isplati — odvrati Ben i pođe prema sofi koja je stajala iza stola. Legao je i prekrio lice šeširrom. Činilo se kao da je odmah zaspa.

Druga dvojica su ga promatrala. Dugačke su mu noge visile preko stražnjeg okvira sofe. Ostavljao je utisak tvrda i samouvjerena čovjeka koji se znao brinuti samo za sebe.

Oba predradnika sjedila su za stolom. Morg je prije toga donio bocu viskija i tri čaše i kazao:

— Probudi se, Ben McClellan! Popit ćemo čašu za tvoj povratak. A i ti ćeš piti, jer si, možda, među nama glavni. Jesi li me razumio?

Ben se polagano uspravio. Mirno je promatrao oba čovjeka. Znao je da su se sporazumjeli i da imaju određen plan. Možda se Morg toga sjetio tek kad je pošao po bocu, a možda mu je Jim dobacio samo jedan jedini pogled, ali i taj je bio dovoljan.

Kako bilo da bilo, željeli su ostvariti svoju namjeru. To je Ben McClellan znao. — Dobro — odgovori. — Popit ću s vama gutljaj. Inače, nikada ne pijem. Jedan gutljaj i ništa više.

Napokon je Morg progovorio:

— Čuli smo mnogo priča o tebi. Došli smo na ranč nakon što si ti napustio ovaj kraj. Kazali su nam da je tebe usvojio Thor Cleveland. Vjerovao je da se u tebi krije nešto osobito. Znao je da nikada neće imati vlastita sina, pa je htio tebe odgojiti za svog nasljednika. Tako je to bilo, zar ne? Ali Thor Cleveland se razočarao u tebi. Iako ti je bilo tek šesnaest godina ipak si s nekoli-

ko divljih momaka zaustavio poštansku kočiju i ukrao vreću novca. Jednog momka su prepoznali i uhvatili ga. Odao je svoje saučesnike. Ti si bio jedan od njih. A kako si bio još vrlo mlad, šerif te je samo protjerao iz grada umjesto da te zatvorio s ostalim razbojnicima. Vjerovatno je Thor Cleveland zamolio šerifa da tako postupi. Ali prekinuo je sve veze s tobom. Jesi li se sada vratio kako bi starog Thora uvjerio da je od tebe ipak nešto postalo? Da je ona pljačka bila samo mladenačka šala? Ili si možda čuo da Thor Cleveland neće doživjeti iduće proljeće? Jesi li ga došao uvjeriti da si se smirio i da...

— Ne bih želio dulje razgovarati o tome — rekao je blago Ben i pritom su mu čeličnosive oči neobično sjale. — Zašto sam se vratio tiče se samo mene i Thora Clevelanda. A u najboljem slučaju još i Belle Cleveland, te šerifa. Nisam sam došao na ranč. Vi ste me doveli ovamo. A sad me ostavite na miru. Razgovarat ću s Thorom Clevelandom, a zatim napustiti ranč.

Odlučno je pogledao oba predradnika. Zatim je učinio kretnju kao da želi ponovo leći. Ali Morg McRea naredio mu je oštro:

— Ispij ovu čašu, prijatelju. Pit ćemo jednu — pa još jednu —, pa još jednu! Nije ovo jedna jedina boca. Pit ćemo tako dugo dok te Thor Cleveland ne pozove k sebi, ili dok ne završimo pod stolom.

Tim je riječima otkrio što zapravo namjerava. A to je bilo providno.

Ben McClellan trebao se potpuno pijan pojaviti pred Thorom Clevelandom. Da, trebao je ostaviti na njega najgori utisak.

— Rekao sam da ću popiti samo gutljaj — izjavi ponovo Ben i ustane. Stao je pred stol i okrenuo se prema vratima. Namjera mu je bila posve jasna. Nije više obraćao pažnju na predradnike.

Međutim, oni su također brzo ustali. Morg McRea kazao je tiho i prijeteći:

— Dođi i ispij ovu čašu! Ili ćeš stradati! Jer mi znamo postupati s takvim buntovnicima kakav si ti.

Dok je to govorio, crnokosi Jim Callaghan odšuljao se prema vratima prepriječivši tako Benu izlaz iz sobe. Pri tom se podrugljivo smijao. I kao da je jedva čekao da počne tuča.

— Prilično smo podli — reče on. — Osobito kad nekoga želimo upokoriti. Ne stidimo te se premlatiti, iako smo dvojica. Postupat ćemo s tobom točno kao s tvrdoglavim magarcem koji neće preko mosta. A mi smo tebi pokazali most preko kojeg moraš prijeći.

Pokazao je stol na kojem je stajala boca viskija.

Ben je šutio. Znao je dobro kad je svaka nada izgubljena i kad su ostale samo gole i gorke činjenice.

Prišao je stolu i dohvatio bocu. Počeo je mahati njome oko sebe. Zatim ju je brzo, svom snagom bacio. Boca je bila gotovo puna, dakle dosta teška. Pogodila je Jima Callaghana u prsnu kost jer se prekasno maknuo.

Tek sada su shvatili da je Ben neizmjereno brz i izvanredno odlučan. Na prvi pogled djelovao je i odviše mirno i tiho.

I dok je boca još letjela zrakom Ben se brzo okrenuo i bacio na McRaea. Iznenadio ga je i pogo-

dio u jetra i želudac. Bili su to brzi i precizni udarci, a uz to i izvanredno snažni. Tako je znao udarati samo čovjek koji je prošao već bezbroj teških okršaja.

Morg McRae stenjao je od boli. Ipak se bacio na Bena, obuhvatio ga i čvrsto ga držao. Benu je jedva uspjelo da se oslobodi i odgurne tog teškog čovjeka što dalje od sebe. Slijedio ga je i ponovo ga počeo udarati. Znao je dobro da mora s njime završiti prije no što ga Callaghan napadne.

Nije mu uspjelo.

Callaghan ga je sa strane napao. Sva su se trojica našla na podu. Tukli su se, vukli i gušili. Udarali su gdje su stigli, i primali udarce. Bili su nalik na tri brdska lava koji su se međusobno grizli.

Soba im je postala premalena. Lomili su pokušstvo, bacali i prevrtali sve oko sebe. Ben je još jednom uspio ustati. Ali morao je neizbježno izgubiti tu borbu. Ipak je želio toj dvojici zadati što više udaraca.

Tad su ga zasuli s obje strane teškim udarcima. Pao je na pod i sad je tek počelo ono pravo udaranje.

Promatrali su Bena koji se na trenutak naslonio na zid kako bi odahnuo. Vidjeli su na njemu tragove udaraca, a osjetili i na sebi znakove njegovih šaka.

To ih je ponovo razjarilo, ali su ipak strpljivo čekali dok se Ben uspio uspraviti. Još je uvijek stajao naslonjen na zid opipavajući svoja rebra. Da, to baš nije izgledalo najbolje.

Prkosno je kazao:

— Vi ste dvije budale, i čudim se što Thor Cleveland to još nije shvatio. Niste pošten i ni časni. Niste ono što je želio Thor Cleveland. A nika-

da me nećete natjerati da se napijem. I znajte da vas se ne bojim. Neka vas vrag nosi!

Ustali su.

— Rekao bih da mu još nije dosta — primijeti Callaghan.

— Dobro, sad ćemo mu pokazati tko smo — odlučno reče Morg McRae.

Ali kad su se počeli približavati Benu s dvije strane netko je pokušao na vrata. Zastali su a Morg je zapitao hrapavim glasom:

— Tko je?

Vrata su se otvorila i u sobu je ušao John Yuma. Jednim brzim pogledom shvatio je sve. Znao je što se dogodilo.

Njegovo je tamno i široko lice bilo posve bezizražajno kad je kazao:

— Gospodin Cleveland se probudio. Želi razgovarati s gospodinom McClellanom. Čeka vas. — Pogledao je Bena i primijetio: — Trebali biste sprati krv sa sebe i urediti vašu odjeću, iako će se na vama još dugo vidjeti tragovi tučnjave.

Ben je kimnuo. Pogledao je Morga i Jima, a zatim izišao iz sobe. Nisu ga ni pokušali zaustaviti. Želja gospodara ranča bila je za njih još zapovijed.

III

Ben je polagano pristupio krevetu. Zaboravio je na Indijanca koji je stajao iza njega. Učinilo mu se kao da je sam s Thorom Clevelandom.

Sjetio se ponovo onog što se dogodilo prije deset godina. Učinilo mu se kao da je bilo jučer. I tada je stajao pred tim duboko razočara-

nim čovjekom, tužnim i bijesnim zbog onoga što se zbilo.

— Vratio sam se, gospodine — reče Ben. — To sam uvijek želio. Kad sam morao otići oдавде bio sam siguran da ću se jednog dana vratiti. Onog strašnog dana odlučio sam još jednom ponovo stati pred vas i dokazati vam da sam se izmijenio.

Duboko je udahnuo zrak i neka-ko čudno mahnulo rukom.

— Ne želim se opravdavati — nastavi mirno. — Znam da sam tada pogriješio, ali bio sam još dječak. Vjerovao sam da svi pravi mladići moraju biti malo divlji i pustolovni. Moji tadašnji prijatelji govorili su mi da moram dokazati svoju hrabrost. Namjeravali smo vratiti ukraden novac. To je bila samo glupa šala. Tim prepadom željeli smo dokazati da smo zaista hrabri i da smo već odrasli. A tada se dogodilo sve ono strahotno. Posve sam dobro shvatio da me nisu zatvorili jedino zbog toga jer sam još bio premlad i što sam bio vaš štićenik. Šerif me otjerao iz grada, i nije me zatvorio jer ste vi intervenirali. Nisam želio da mi itko išta pokloni. Ne! Stoga sam tada odjahao guverneru. Neka-ko mi je uspjelo prodrijeti do njega. Ispričao sam mu sve. Predao sam se vlastima.

Ben je lagano podigao ruku.

— Sudili su mi — reče. — Ali bio sam samo uvjetno osuđen. Dobio sam staratelja i radio sam na njegovu ranču. Kad sam postao punoljetan, istekla mi je i uvjetna kazna i krenuo sam u svijet. Pet sam godina lutao. Bio sam kauboj, lovca na konje, kočijaš poštanske kočije, pomoćnik šerifa i graditelj željezničke pruge. Tjerao sam stoku iz Tek-

sasa u Kansas i lovio bivoie u Wyomingu i u Dakoti. Radio sam posvuda i pri tom štedio. Sad posjedujem više od sedam tisuća dolara. Vratio sam se kako bih ovdje kupio ranč. Ovdje, u vašoj blizini, pred vašim očima. Želim vam dokazati da se niste prevarili u meni i da je sve ono bila samo mladenačka šala. Htio bih da shvatite kako ipak nešto vrijedim i... Želim vama i cijelom ovom kraju dokazati da nisam razbojnik, već da sam krenuo pravim putem i da sam nešto postigao. Dužan sam vam to dokazati.

Kad je zašutio, Thor Cleveland nije neko vrijeme progovorio ni riječi. Tada je zapitao:

— A što očekuješ od svega toga?

U Benovu pogledu kao da je bljesnulo silno iznenađenje.

— Što očekujem? Gospodine, kupit ću ranč i dokazati vam da onda niste primili nedostojna čovjeka i štitili ga. I to je sve!

Thor Cleveland je i opet dugo šutio. Tad je kimnuo.

— Najveći dio te tvoje priče već mi je bio poznat — primijeti napokon. — Pisao mi je guverner, a kasnije i tvoj staratelj. Posve sam dobro znao što radiš. Zapravo nisam ni očekivao ništa drugo od tebe. Dakle, moja su se očekivanja ispunila. Nisam te mogao pozvati natrag. Morao si doći sam. Radujem se što te napokon opet vidim.

Promatrao je Bena na čudan način. Nekako čvrsto i odlučno, ali u isto vrijeme i radosno.

— Vidim na tebi da si se tukao — primijeti.

— Ne bih želio govoriti o tome — odgovori mu Ben.

Starac ga je i opet dugo promatrao. Tad je kimnuo.

— Dobro, neka bude tako. Nije teško pogoditi s kime si se tukao. Vjerojatno su to bili Morg i Jim. Kad ih sretnem, znat ću jesi li se dobro tukao. Mislim da su ta dva momka prilično surova i neotesana. Ne znaju za milost. To me ponekad i plaši, ali nisam mogao dobiti bolje ljude. Jedan od njih će ubrzo upravljati ovim rančom, jer ja ću, vjerojatno, ako budem imao sreće, živjeti još samo nekoliko mjeseci. U mom tijelu raste zloćudna oteklina. Ubit će me. John Yuma postao je dobar liječnik. I ne vara me. A ja se nikada nisam žalio na slabe karte. — Zastao je nekoliko trenutaka, a zatim je nastavio: — John, pozovi Morga i Jima ovamo! Želim sve to što prije obaviti, jer osjećam da ću ubuduće mnogo spavati. Sjedni u naslonjač, Ben, i čekaj!

Ben ga je poslušao, a John Yuma je izašao. Modre oči bolesna diva neprekidno su promatrale Bena.

— Zaista se istinski veselim što si se napokon vratio, a i što želiš dokazati meni i cijelom ovom kraju da nisi propao, već da imaš nekakav cilj. Dobro, imam zadatak za tebe, mladiću moj! I ne samo za tebe. Isti ću zadatak zadati i Morgu i Jimu. Želim saznati tko je od vas trojice najbolji.

Nakon tih riječi starac je ušutio, zatvorio oči i kao da je zadrijemao.

Ben je osjetio silnu samilost i tugu. Htio je tom čovjeku prirediti veliku radost. A to je poželio bez ikakve druge namjere.

Uto je stigao John Yuma u pratnji oba predradnika. Postavili su se uz krevet promatrajući oštro i neprijateljski Bena.

Tad su pogledali i Thora Clevelanda, koji je ponovo otvorio oči.

— Ben mi nije želio ništa ispričati o tučnjavi — napokon je rekao. — A ja i ne želim ništa znati o tome. Ipak očito je da vam je dokazao svoju snagu. Nije vam baš bilo lako. A budući da sad znate da je s vama ravnopravan, stidjet ćete se idući puta navaliti zajedno na njega. Zar ga možete samo udvoje pobijediti? Dobro, dakle. Moram vam nešto kazati.

Pričekao je dok su Morg i Jim sjeli. Tad je jednostavno izjavio:

— Moja kćerka neće moći nakon moje smrti upravljati ovim rančom. Neki moji susjedi navaljivat će sa svih strana. Isprva će biti samo njih nekoliko, ali će im se ubrzo i drugi pridružiti. Kad bi djevojka upravljala rančom, ne bi bila dovoljno tvrda za ovu zemlju i njezine stanovnike. Možda će to biti moguće za deset, dvadeset ili trideset godina. Ali sada to još nije posao za djevojku. Bit će joj potrebna vaša pomoć. Moram pronaći pravog čovjeka koji će nakon moje smrti u Bellino ime upravljati rančom, sačuvati ga i braniti protiv svih oluja koje će se zacijelo sručiti na ranč. Moram pronaći najboljeg čovjeka koga mogu dobiti. A više nemam vremena da potražim bilo koga drugoga. Ostali ste vas trojica.

Ponovo je zastao, a pogled mu je bio prodoran i oštar kao u stara vremena. Iz njega se širila silna snaga i energija. Ljudi su to osjećali. I na njih je djelovala ta snaga. Bila je to ona silna volja koja je uvijek djelovala na sve oko Thora Clevelanda.

— Zadat ću vam zadaću — reče. — Svaki od vas imat će dva mjeseca da je riješi. Jer šest mjeseci ću vjerojatno još živjeti. Neka kocka odluči tko će prvi pokušati, tko drugi, a tko treći. A morat će uložiti u to sve svoje sposobnosti. Uvjeravam vas. Dakle, zadaća glasi: dovedite mi Mesa Kinga ukroćena i pripitomljena! Dovedite mi ga! A na njemu ne smije biti svježih rana od mamuza. Treba ga ukrotiti ljubavlju i razumijevanjem. A njegov ga vlasnik mora jahati bez mamuza. Mora biti posve očito da ga je životinja zavo-ljela. Jeste li me razumjeli?

Sva su trojica razmišljala o njegovim riječima. Ben McClellan,* koji deset godina nije boravio u ovoj zemlji pa nije ništa znao o Mesa Kingu, upravo je želio nešto pitati.

Ali John Yuma ga je predusreo:

— To je ždrijebac. Živi u okolici, a okupio je oko sebe najbolje i prekrasne kobile koje je samo mogao naći. I iz našeg je stada odveo više od pola tuceta najboljih kobila. Već ga nekoliko mjeseci progone neki lovci. Ali on je isto toliko mudar koliko su i ljudi. Iskusan je poput djeda svih planinskih lavova, a brz je poput vjetra. Nikada još nitko nije vidio slična ždrijepca. Silno je snažan. Borio se već s medvjedima, vukovima i pumama. Ali sve ih je pobijedio. To je osobit konj. Naziva-ju ga Mesa King. On je kralj cijelog područja Mese i svih divljih konja koji tamo žive. Neki su ga ljudi vidjeli iz blizine. Opazili su na njemu stare rane od mamuza. Vjerojatno je to konj koji je već jednom bio u posjedu ljudi i nosio sedlo. Taj je konj bjegunac. Otišao je u zemlju Mesa i tamo potpuno podivljao eto, to je Mesa King.

Ben McClellan ga je pažljivo saslušao. Sad je sve shvatio. Thor Cleveland je želio pronaći svog nasljednika tako da mu ovaj za dva mjeseca dovede ukroćena i obuzdana Mesa Kinga.

— Na pobjednika ću prepisati trećinu ranča uz obavezu da upravlja rančom, sačuva ga i po mogućnosti još i proširi — odlučno primijeti Thor Cleveland.

Čudno se smješкао. Bio je to smiješak pun gorčine, mudrosti i razumijevanja. Zatim starac nastavi:

— Znam, sad mislite o meni da sam priglup, a možda čak i lud. Ali protumačit ću vam: uhvatiti Mesa Kinga i ukrotiti ga vrlo je teška zadaća. Hrabar čovjek to može postići s nešto malo sreće. Potrebno je, dakle, pronaći hrabra čovjeka kojega služi sreća. Jer, samo hrabar čovjek, koji uz to ima i sreće, može sačuvati ovaj ranč. Ali postoji još nešto. Vi ste odlučni momci, iskusni, hrabri i mudri. Sve ja to dobro znam. Čovjek ne smije biti samo odlučan, tvrd, hrabar i častoljubiv. Ne, on mora nešto postići i pomoću ljubavi. Mora posjedovati dar za stjecanje prijatelja. U njemu mora biti nešto što će prisiliti druge ljude, a i životinje, da mu se pokoravaju i da mu služe. Da mu budu vjerni. Vjerujem da će Mesa Kinga moći ukrotiti samo čovjek dovoljno hrabar da ga ulovi. Ali kad mu to jednom uspije, morat će konju dokazati one osobine koje tražim od svog nasljednika. Konj će to morati osjetiti. I to bi bilo sve, momci! Neka kocka odluči tko će to prvi od vas pokušati. Za to će vrijeme Ben McClellan primati na ranču istu plaću kakvu primete i vi. Ako to više neću doživjeti, tad će odluku donije-

ti John Yuma, moja kćerka i moj stari prijatelj šerif. Dakle, to bi bilo sve! A sad me ostavite. Vrlo sam umoran.

Naslonio je glavu na jastuke i zaklopio oči.

Ona trojica su ga još neko vrijeme promatrala u čudu. Zatim su ustala i izašla iz sobe.

Zastali su na terasi promatrajući maglovito jutro. Vrijeme se promijenilo. Dan će biti vjetrovit i kišovit.

— Kakva je to glupa zamisao! — zaviknuo je napokon Morg RcRae.

— Možda i nije tako glupa — zamišljeno promrmlja Callaghan. — Uhvatiti Mesa Kinga teška je zadaća čak i za vrlo hrabra čovjeka. Konji osjećaju kad je neki čovjek zao. Thor Cleveland je mudar starac. Spreman sam podvrgnuti se tom ispitu. Ne odgovara mi jedino to što i Ben McClellan ima jednaku šansu kao i mi. To mi uopće ne odgovara!

Obojica su oštro pogledala u Bena, a Morg je dodao:

— Jim, moram ti priznati da to ni meni ne odgovara. Eto, i opet smo jednom istog mišljenja!

Ben im je uzvratio poglede, a sjećanje na onu nemilosrdnu tučnjavu ispunilo ga je gorčinom.

— Vi ste dva luđaka — reče on. — U vama nema ni tračka topline, dobrote i razumijevanja. A rekao bih da me se već sada plašite. Već sada naslućujete da ćete se morati silno pretvarati budete li se htjeli približiti tom ždrijepcu i pokušati ga uhvatiti. Sve to pretvaranje vam neće mnogo pomoći. Životinja, naime, točno osjeća da li je netko zaista voli ili se samo pretvara. Taj će vam ždrijebac pljunuti u lice. Moći ćete ga samo silom dovesti ovamo.

A to je baš ono što ne želi Thor Cleveland. Odmah bi to opazio. Već biste sada mogli odustati.

Htio se okrenuti i otići, ali ga je Morg McRae zapitao:

— Zar doista misliš ostati ovdje i sudjelovati u tom nadmetanju?

— Gospodin Cleveland to očekuje od njega — začuo se ponešto grleni glas Indijanca koji je stajao iza njih. — Ben će ostati ovdje na ranču i raditi kao predradnik. Zamijenit će onoga tko prvi krene u lov na Mesa Kinga. Kao i onoga tko bude na redu iza njega. Neka o redosljedu odluče karte. Najviša dobiva. Čovjek koji je izvuče, bit će prvi na redu. Tako je naredio gospodar.

Pristupio je stolu smještenom na verandi i raširio po njemu karte u obliku lepeze.

— Izvolite, gospodo! — reče John Yuma i povuče se u stranu.

Jim Callaghan je trenutak oklijevao. Zatim je brzo pristupio stolu i izvukao jednu kartu. Bacio ju je na stol razotkrivši je.

Bila je to herc dama.

Tad je Morg odlučno pristupio i izvukao drugu kartu. I on ju je bacio na stol.

Tref devetka!

Ben je oklijevao. Indijanac je primijetio:

— Ako mislite da ste gospodaru nešto dužni, tad morate sudjelovati u tome. On vam nudi zaposlenje i ovu mogućnost. To je pošteno od njega, zar ne?

Ben je kimnuo. Kad je okrenuo kartu vidio je da je izvukao karo osmicu. Prema tome on je posljednji koji bi trebao pokušati ukrotiti Mesa Kinga i dovesti ga na ranč.

Prije njega bili su na radu Jim Callaghan i Morg McRae.

IV

Bilo je podne kad je Ben stigao u grad i sjahao pred šerifovim uredom. Privezao je konja i ušao u kuću.

Šerif MacScoggins sjedio je za svojim izgrebenim i prastarim pisanim stolom. Proučavao je neke tjeralice koje su stigle jutarnjom poštom iz Santa Féa.

— Možeš odmah poći u ćeliju — reče Benu.

Ali ovaj je sjeo na stolicu i kazao mu:

— Postao sam predradnik na ranču Thora Clevelanda. Sad me još samo zanima, želite li zatvoriti čovjeka koji je zaposlen kao predradnik na tom ranču.

MacScoggin je nabrao guste obrve.

— Ne mogu ništa učiniti kad mi je Thor Cleveland zadao takav udarac s leđa. Dakle, namjestio te kao svog predradnika. Morat ću pričekati dok ne budem imao u rukama nešto ozbiljnije protiv tebe. Ali reci mi, zašto te postavio za predradnika? Uvijek sam sumnjao da te Thor Cleveland voli kao da si mu sin. Znači, sad je sve zaboravljeno i oprošteno? Samo ja sam tvrdoglava budala koja to ne može zaboraviti i koja te želi otjerati odavde, zar ne?

Zastao je, a zatim je nakon kratke stanke počeo premetati tjeralice tako da ih je Ben McClellan mogao dobro vidjeti.

Poznavao je ta lica. Prepoznao ih je iako su bila deset godina starija. Postala su muževnija i tvrđa.

— Jesse Hathaway i Wyatt Sholem stigli su već prije nekoliko tjedana s nekoliko odmetnika u pokrajinu Mesa — polagano reče šerif. — Do sada još nisu izvršili nikakve krađe, niti su prekršili zakon. Ali znam da su krenuli u unutrašnjost pokrajine. To je opasna razbojnička banda. Vjerojatno žive u nekakvu skrivenu logoru. Danas je došao ovamo i neki sumnjivi jahač. Natovario je dva teretna konja hranom i opet nestao. Ben, taj Jesse Hathaway i Wyatt Sholem bili su oni ljudi kojima si kao dječak pomogao opljačkati poštansku kočiju. Nekoliko su godina nakon te pljačke proveli u zatvoru na prisilnom radu. Vjerovali su da smo tada s njima postupali vrlo nepravedno, jer smo samo tebe otjerali odavde. Njihov je odvjetnik načinio mnogo buke oko toga. Izvukao si se samo zato što si se u međuvremenu sam prijavio guverneru. Ni ja inače ne bih bio sačuvao svoju zvijezdu.

Načinio je kratku stanku i počeo vršcima prstiju udarati po tjeralicama.

— Ako ostaneš u ovom kraju, jednog ćeš se dana zacijelo sresti s Jessom Hathawayom i s njegovim prijateljem Wyattom. Vjerujem da će uskoro početi krasti stoku sa svih pašnjaka. I stoga ponavljam: Ben McClellan odlazi odavde! Pođi u neku drugu zemlju! Ovdje je opasno za tebe!

Ben je samo odmahnuo glavom. A tad je ispričao što se dogodilo na ranču Cleveland. Kazao je šerifu kakav je zadatak stari Thor Cleveland zadao svojim predradnicima. Završio je riječima:

— Thor Cleveland ima pravo tužiti od mene i ja to moram pokušati.

Poslušajte me, šerife! Thor Cleveland prihvatio me kad sam lutao kao malen dječak. Htio me odgojiti za svog nasljednika. Tad sam ga razočarao i raspršio sve njegove nade. Sad mi je oprostio i dao mi još jednu priliku. On želi da to pokušam. I stoga ću ostati ovdje i učiniti sve što mogu.

Šerif je kimnuo.

— Htio sam da odeš odavde — promrmrljao je. — Mislio sam da će to biti najjednostavnije za sve nas. Htio sam tebi i sebi uštedjeti mnogo neprilika. Ali dobro, učinit ću Thoru Clevelandu tu uslugu. Čekat ću i promatrati. Ali jedno ti kažem: ostani na pravoj strani! Nema smilovanja prema Jesseu Hathawayu, Wyattu Sholemu i njihovoj divljoj bandi. Nema smilovanja! Učiniš li im i najmanju uslugu, borit ću se opet protiv tebe.

I time je šerif kazao sve što je namjeravao. Kako se sada i njegov zamjenik vratio s ručka, vratili su Benu stvari koje su mu jučer bili oduzeli. Pošao je do hotela i sjeo u restoran.

Tamo je objedovao i čekao da se otvori banka. Otvorio je konto na svoje ime i položio ček. Kad je zatim ušao u veliku trgovinu u kojoj je namjeravao kupiti neke stvari za sebe, sreo je Catherinu Britt. Nabavljala je živuće namirnice.

Skinuo je šešir i pozdravio mladu djevojku.

— Rado ću te pričekati — reče. Catherine mu se nasmiješila.

— Ipak si me prepoznao kad smo se jučer sreli — primijeti djevojka. — A već je prošlo toliko vremena otkad smo zajedno išli u školu. Jesi li već objedovao, Crvenokosi?

Kimnuo je.

— Jesam! Moram se vratiti na ranč Cleveland. Tamo sam sada predradnik. Smijem li te posjetiti kad opet jednom dođem u grad?

Pogledala ga je ozbiljno velikim znatiželjnim očima. Bila je prekrasna. Vidjelo se na njoj da je hrabra i ponosna, a da uz to posjeduje i mnogo topline i dobrote. Bila je Cat žena koja je sve svoje odlike čuvala za muškarca kome će pripasti jednog dana.

Ben se pitao da li je Catherine još slobodna.

Djevojka je iznenada odgovorila:

— Da, smiješ me posjetiti, Ben! Da li si došao ovamo jer želiš jahati za Thora Clevelanda?

Ozbiljno se nasmiješio i odmahnuo glavom.

— Ne, htio sam ovdje kupiti ranč. Ali prije toga Thor Cleveland ima na mene još neka prava. Mnogo mu toga dugujem, pa to moram platiti. Stoga ću raditi kod njega kao predradnik dok bude živ.

— To je pošteno od tebe — primijeti djevojka.

Nasmiješio se i kimnuo joj.

— Rado bih kupio komad zemlje. Na primjer, nešto poput doline Honeybee. Tu si zemlju, ako se ne varam, naslijedila od svog ujaka. Jesi li je možda već uspjela prodati?

— Nisam je prodala — jednostavno odgovori djevojka. — Ranč Cleveland koristi se tom zemljom i plaća mi neku malu odštetu. Želiš li tu zemlju kupiti, morat ćeš se brzo odlučiti. Jer morala bih još prije isteka ovog mjeseca otkazati taj ugovor. Inače će se ugovor produljiti još za godinu dana. Ako na tom ranču radiš kao predradnik, nećeš to moći učiniti. Time bi na neki način

ranču Cleveland oduzeo zemljište. A na nekoliko tisuća milja naokolo nema boljih pašnjaka.

Nakon tih riječi platila je što je kupila. Posluživao ju je Kern Shaker i pretvarao se kao da ga ono što je čuo uopće ne zanima, iako je vrlo pažljivo slušao Catherineine riječi. Vjerojatno će već idućem kupcu ispričati tu veliku novost. Djevojka je dohvatila svoju punu košaru i kimnula Benu:

— Moraš se odlučiti — primijeti. — Možeš me posjetiti, a možeš od mene kupiti i dolinu Honeybee.

Rekavši to, izašla je iz trgovine. Ben je gledao za njom i čudio se. Nešto mu je govorilo da se djevojka naljutila, da je nešto učinio ili rekao što ju je smetalo. Učinilo mu se kao da bi uzrok morao potražiti u prošlosti.

Zaboravio je da mu je Catherine obećala već u ono vrijeme dolinu Honeybee. Planirali su tada zajednički, jer su vjerovali da pripadaju jedno drugome.

Navečer je stigao na ranč i John Yuma mu je kazao da je Jim Callaghan već krenuo u potragu za Mesa Kingom.

— Već sutra ćete morati raditi umjesto Jima Callaghana — primijeti John Yuma. — Morat ćete krenuti prema kanjonu Ratničko Deblo. Tamo momci sakupljaju stado određeno za rezervat kod Fort Apache. Treba sakupiti tisuću bikova starih između četiri i pet godina. Stoka je određena za klanje.

— Nakon večere odmah ću krenuti u taj kanjon — reče mirno Ben. Shvatio je da sad više neće tako brzo moći otići u grad i sastati se s Catherineom.

Stigao je u logor na poljani nešto poslije pola noći. Kanjon Ratničko Deblo duga je i vijugava dolina. Cijelom dužinom teče rijeka, dok sa strane završavaju mnogi manji kanjoni i udoline. To je nepregledno područje a doima se malo tajanstveno.

— Ali to je i plodna zemlja, zaštićena od vjetrova, s dobrim pašnjacima i s mnogo vode. Ovdje stoci najbolje prija, najviše dobiva na težini i stoga se za nju postiže i dobra cijena.

Iako je ponoć već bila prošla, u logoru je još gorjela vatra. Ljudi se još nisu bili zavukli pod svoje pokrivače. Čučali su oko nekog prostirača i kartali. Kraj njih je stajalo nekoliko boca najjeftinijeg viskija što su ga prodavali putujući trgovci ili za kakvu robu ili za novac.

Benu McClellanu je odmah bilo jasno da su ti ljudi nešto slavili. Kauboji su tjednima i mjesecima vrlo skromno živjeli na pašnjacima, ali bi onda došlo vrijeme kad to više nisu mogli izdržati. Ako tada ne bi mogli poći u nekakav salun, donijeli bi viski u logor. A možda je netko od njih sreo i nekog putujućeg trgovca.

Ben se bio javio iz daljine ljudima u logoru i oni su mu odgovorili, pa je sada dojahao do logorske vatre. Još nije sjahao. Promatrao ih je pažljivo sa svog sedla. Poznavao je samo Chipa Chandlera, malena krivonoga grbava momka, žilava i snažna koji je dobro poznavao život na pašnjacima i u tome mu nitko nije bio ravan. Bio je ujedno i najstariji od prisutnih. Zapitao je:

— Što želiš, stranče? Zašto si dojahao ovamo? Ovo su pašnjaci Thora Clevelanda. Znaš li to?

Ben McClellan je kimnuo. Sjahao je i pristupio bliže vatri. Promatrao je ljude i shvatio da su svi prilično pijani. Vjerojatno ih je izazivao svojim držanjem. Već je čuo kako neki prijeteći mrmljaju.

Tad je rekao:

— Chip, pa mi se poznajemo. Ja sam McClellan! Došao sam ovamo kako bih zamijenio Jima Callaghana. A ako je ovo ovdje neka proslava, tada je ovog trenutka završila. Uvucite se pod pokrivače! Noć umalo što nije prošla. Ili ste možda već sakupili cijelo stado?

Nitko mu nije odgovorio. Promatrali su ga prijeteći, kako to već umiju pijanci. Shvatio je da je stigao u najnepovoljniji trenutak od svih mogućih.

Jedan od ljudi, neki visoki, koščati i vjerojatno silno snažan čovjek podigao je bocu, nazdravio Benu McClellanu i rekao mu:

— Jednog će dana netko doći ovamo i tvrditi da je predsjednik države. A mi ćemo se čuditi i saslušati što nam govori. Ali nećemo izvršiti niti jednu od njegovih zapovijedi. Jer tko nam može potvrditi da je on zaista predsjednik? Ova vučja pljuvačka jedini je pravi lijek! Od nje ti se diže kosa na glavi, a noge ti se ugriju. Ta te vodica doista može raspoložiti, hahaha!

Ben nije oklijevao. I opet je pokazao kako brzo može donijeti odluke. U ruci mu se pojavio revolver. Izvukao ga je takvom brzinom kao da je bio čarobnjak. Odjeknuo je pucanj, a metak je razbio bocu koju je onaj čovjek upravo bio podigao s dnom prema noćnom nebu. Boca se raspala a komadići stakla i ostatak viskija zasuli su pijancu lice, vrat i prsa.

Čovjek se strašno prestrašio i glasno opsovao. Ali tad se sledio. Oko njega su svi bili mirni. Pijani ljudi zurili su u Bena McClellana, nastojeći shvatiti što se to tih posljednjih trenutaka dogodilo oko logorske vatre.

Jedan je napokon progovorio promuklim glasom:

— Mislim da je ovaj čovjek revolveraš. Ne zna za šalu, a osim toga prezire viski.

I ponovno je nastala tišina. Ben McClellan nije kazao niti jednu jedinu riječ. Stajao je nepomično s revolverom u ruci, a onda je polagano počeo spremati oružje u korice.

I tako je čekao. I nadalje je sve bilo tiho. Želio je nametnuti svoju volju tim momcima. Oni su to točno osjećali.

Izenada je Chip Chandler ustao:

— Dakako da te se sjećam — rekao je napuklim glasom. — Ben McClellan bio je nešto poput posvojčeta starog Thora Clevelanda. A tad je postao razbojnik i morao otići. Sad se ponovo vratio. Rekao bih da je to doista on. Vjerojatno ga je starac opet prihvatio. Vjerujem i to da ga je Thor Cleveland postavio za predradnika. Dakle...

Chip Chandler nije završio...

Začuli su se udarci kopita velikog broja konja. Nije bilo teško zaključiti da se približavaju neki konjanici. Nisu jurili. Približavali su se laganim korakom sa sjevernog kraja kanjona kao da imaju pravo biti na tom pašnjaku i u tom kraju. Kao da je zemlja pod zvjezdanim nebom pripadala njima.

Ljudi kraj vatre počeli su pažljivo osluškivati. Ustali su i sad je tek bilo očito da su se svi dobro napili. Svi su manje-više teturali.

A sad su bili i vrlo zabrinuti.

Nije se samo Ben McClellan pitao tko bi to mogao jahati u to doba noći. Sad je već bio opazio i jahače. Bilo ih je mnogo, a držali su se zajedno u obliku grozda.

Ali ispred tih jahača jasno su se mogla uočiti dvojica, koja su ih, vjerojatno, vodila.

Kad su se približili, jahači su zastali. Zatim su se raširili u polukrugu oko logora. Bilo ih je skoro dva tuceta. A sve su to bili hrabri i smjeli momci. To se moglo vidjeti po njima. Nisu bili kauboји. Ne, to su bili noćni jastrebovi iz nekog skrivenog logora, a dojahali su hrabro i samosvjesno.

Ben se učinilo kao da je prepoznao oba predvodnika. Kad se uvjerio u to, shvatio je da je doduše proteklo deset godina, ali da ga prošlost još progoni. Bilo je to kao da je između dva čina nekakve iste predstave nastala samo kratka stanika. Sad se zavjesa ponovo digla a predstava se nastavila.

Jer ta dva prethodnika bili su Jesse Hathaway i Wyatt Sholem. Šerif ga je tog dana upozorio neka ih se čuva. Na njegovu pisaćem stolu ležala je tjeratica za njima.

Da to su posve sigurno bili oni.

Neko je vrijeme u logoru vladala tišina. Promatrali su kauboје i Bena u kome su odmah prepoznali predradnika, ali ne i svog nekadašnjeg saučesnika.

— Tko zapovijeda u ovom logoru? — zapita Jesse Hathaway. Bio je to tamnokosi čovjek s kretnjama poput pantere. Jedan od onakvih kakav je bio i Jim Callaghan. Podsjećao je na Indijanca, a brada mu je i nakon temeljita brijanja ostav-

ljala na obrazima i bradi plavičast sjaj.

— Ja sam predradnik — hladno odgovori Ben. — A tko ste vi? Zašto ste dojahali na ove pašnjake s dvadesetak jahača? Ovo su pašnjaci Thora Clevelanda.

Jesse Hathaway i Wyatt Sholem su se glasno nasmijali. I iz redova njihovih pratilaca začuo se ovdje-ondje podrugljiv smijeh. Kao da su željeli izazvati kauboje. Tad je Jesse Hathaway primijetio:

— Ovo su slobodni pašnjaci. Zemlja pripada vladi. Ranču Cleveland pripada ovdje samo voda, ali zbog toga oni tvrde da im pripada i zemlja. Nismo došli ovamo da o tome razgovaramo. Tražimo mulu koja je bila natovarena bocama s viskijem. Mula se izgubila na putu iz Mesa Cityja do našeg ranča. Jeste li je možda vidjeli?

Zašutio je. U glasu mu se jasno osjećala poruga.

On i njegov drug Wyatt imali su dvadesetak jahača. A Ben je imao sedmoricu pijanih kauboja.

Ben se obrati Chipu Chandleru i oštro ga zapitao:

— Odakle vam taj viski? Odatkle...

Jedan od jahača dolazio je od koralu u kojemu su stajali konji kauboja. Za skupljanje stada u ovom kraju bilo je potrebno mnogo konja.

Jahač je rekao Jesseu:

— Mula je u koralu. Ovi prokleti kauboji ispili su naš viski. Sve te prazne boce na zemlji pripadaju nama. Ti pijanci napili su se na naš račun.

— Dobro! — reče Ben. — Mula je kod nas. I popili smo vaš viski. Dakako da ćemo platiti za njega ili dopremiti novi iz grada. Tako ćemo

vam sve nadoknaditi. Želite li još što?

To je pitao posve mirno.

Na odgovor nije morao dugo čekati.

Jesse Hathaway je mirno odgovorio:

— Uzeli ste nam naš viski, a mi ćemo vama uzeti vašu stoku. I to bi bilo sve! A prije no što se vi pijanci razljutite i počinite neku glupost, sjetite se da Thor Cleveland leži na umoru. Neka vam to bude jasno. Njegov će se ranč ionako uskoro raspasti poput trula drveta. Zašto bismo dakle jedni drugima nanosili zlo? Ovaj je ranč nalik na drvo puno zrelih plodova... a sada bacite svoje opasače. Ako netko od vas želi neprilika, može ih brzo imati!

V

Bena je obuzeo strašan bijes, ali istovremeno je osjećao i gorčinu zbog potpune bespomoćnosti.

Suprotstaviti se bila bi najveća glupost. Jer ti su kradljivci stoke pomoću dobro smišljena trika onesposobili kauboje.

Ovo je zacijelo bila klopka. Konjokradice su se postavile u polukrug. A u pozadini logora tamo gdje se nalazio koral, bilo je drveća, grmlja i nekoliko stijena. Ben McClellan vjerovao je da tamo u zasjedi čuči i čeka nekoliko razbojnika. Vjerojatno su se prišuljali onamo dok su se kauboji opijali.

Ne, borba bi bila uzaludna.

Stoga je on kao prvi rastvorio opasač koji je skliznuo na zemlju.

— Da, pobijedili ste nas! — rekao je pri tom. Zatim se okrenuo prema kaubojima koji su sad vjerojatno

osjećali onaj nerazumni bijes pijanca. Taj bi ih zacijelo natjerao na nepromišljene i opasne čine. — Momci, nemojte i dalje praviti gluposti — reče im. — Dopustili ste da vas prevare, pa smo zasad nemoćni. Spustite svoje opasače! Ova nas banda drži u šaci.

Kauboji su još oklijevali i kleli. Ali stari Chip Chandler otpasao je svoj opasač i pri tom govorio:

— Tako je, momci! Imamo vrlo loše karte u rukama, pa je najbolje predati se jer nema nikakva druga izlaza.

Sljediti su njegov primjer. On je bio najstariji i najiskusniji. Znali su i to da Chip posve sigurno nije bio kukavica. On nikad ne bi odustao od borbe ako postoji i najmanja mogućnost.

Uskoro su stajali bez oružja oko vatre. Otrijeznili su se od svega ovoga što se dogodilo, a bili su i strašno postidjeni. Promatrali su kako jedan od noćnih jastrebova skuplja njihovo oružje i baca ga u vatru.

Većina konjokradica je sad odjahala. Povest će iz korala svu stoku, jer ih više nitko u tome nije mogao spriječiti.

Jesse Hathaway i Wyatt Sholem zaostali su s nekoliko jahača. Strašna je bila ta igra koju su igrali. Jer oružje, bačeno u vatru, počelo je pucati samo od sebe. Dosta je metaka poletjelo iz vatre gore prema nebu. Razoručani kauboji koji su stajali blizu vatre prignuli su se, kleli ili bježali u stranu. Konjokradice pak smijale su se manje-više glasno kad je iz vatre počelo sve jače praskati.

Nisu obraćali pažnju na metke koji su letjeli na sve strane. Već se po tome moglo vidjeti kako su to

bili neustrašivi ljudi. Njima je sve ovo bila samo gruba šala, iako glupa i besmislena.

Ben je stajao mirno kraj vatre i čekao. Čudno se osjećao kada se sjetio da su mu se nekoć ti isti ljudi činili tako veličanstveni. Htio je biti jednako tako hrabar i neustrašiv kao što su to bili oni: pravi muškarac poput njih. Da, oni su mu u ono vrijeme bili uzor.

Danas je shvatio da oni onda nisu bili ništa drugo do čopor mladih vukova koji su željeli povući za sobom malog psića.

Ali danas više nisu bili mladi vukovi. Danas su bili iskusni razbojnici. Ubrzo nakon puštanja iz zatvora ponovo su činili razbojstva i tako si presjekli povratak u pošteno društvo.

Ben je osjetio kako ga promatraju. A tad je začuo Jessa Hathaway:

— Tko si ti? Ranč Cleveland ima dva predradnika. Jesi li ti Jim Callaghan?

Ben je osjetio kako ga Chip Chandler i nekoliko kauboja oštro promatraju. Nekoliko je trenutaka pomišljao da slaže i kaže nekakvo drugo ime. Ali je odmah shvatio da to ne bi imalo smisla i da bi bilo glupo skrivati se pred neizbježnim. Stoga je mirno odgovorio:

— Zar me niste prepoznali? Ja sam Ben McClellan! Jučer sam se vratio u ovaj kraj.

Konjokradice su se začudile. Tada su dojahali bliže Benu i nagnuli se iz sedla. Promatrali su ga. Zatim su se opet uspravili u sedlima i ponovo neko vrijeme šutjeli. Nije im se žurilo. Imali su dovoljno vremena da razmisle. Njihovi su ljudi tjerovali stoku iz korala.

— Doista, to je Benny, onaj divlji crvenokosi momak koji je tada jahao s nama i tako dobro prošao dok smo mi završili u zatvoru — promrmrljao je Wyatt Sholem. — To je dobri Benny, koji je imao moćna zaštitnika. A taj zaštitnik nije za nas učinio a ma baš ništa. Kakvu sreću ima taj Benny, bože moj! Nas preziru i progone a taj mili, dobri momak živi u časti i lasti, pa će jednog dana još i postati bogati posjednik stoke. Što bismo mogli učiniti da to spriječimo?

To je pitanje postavio glasom u kome se osjetilo da već unaprijed uživa u onome što namjerava učiniti. Sigurno se već nešto dosjetio. Okrenuo je glavu i pogledao svog druga Jessea Hathaway. Sporazumjeli su se jednim jednim dugim pogledom. Vjerojatno su se tako naučili sporazumijevati u zatvoru, bez riječi i samo pomoću očiju. Kao kažnjenici uglavnom nisu imali dozvolu za razgovor.

I tako su se i sada sporazumjeli.

Jesse Hathaway je lagano podigao ruku i pokazao prema Benu.

— Već si tada bio jedan od nas, Ben! A sada, kad smo te ponovo sreli, opet pripadaš nama. Ili bi radije ostao otpadnik i odrekao se svojih starih drugova?

Nastala je tišina. Kauboji koji su bili svjedoci svega toga poskakivali su nemirno poput ljudi koji su željeli što prije otići, ali koji su ipak morali ostati.

Svi su oni donekle poznavali povijest Bena McClellana. Da, svi su čuli tu priču, iako su svi, osim Chipa Chandlera, stigli tek kasnije u taj kraj i zaposlili se na ranču Thora Clevelanda.

Promatrali su uznemireno Bena. Čuli su ga kako govori:

— Ništa vam ne dugujem. Ništa tebi, Sholeme, a ništa ni tebi, Hathawayu! Već dugo nismo više drugovi. Naši su se putovi tada razišli. Vi ste ponovo postali razbojnici i kradljivci. Oduzeli ste mi stado za koje odgovaram kao predradnik na ranču Clevelanda. A to znači da smo protivnici, da smo postali neprijatelji. Ja sam uz ljude s ranča.

— Nisi! — odvrati Jesse. Izvukao je brzo i spretno svoj revolver. — Ben — procijedio je kroza zube — mi smo u ono vrijeme radili nekoliko godina kao kažnjenici. Često smo mislili na to kako je tebi dobro. Tebi, kojemu je uspjelo umaći kazni, jer se stari Thor Cleveland zauzeo za tebe. Već smo tada mislili da nam nešto duguješ. Znali smo da ćemo to jednog dana naplatiti. Stoga sada i zahtijevamo da opet prijeđeš na našu stranu. Moraš se odlučiti ovog trenutka. Dođi k nama! Vidjet ćeš da ćemo uspjeti. Svi kauboji s ranča Cleveland, kao i sa svih drugih okolnih rančeva prijeći će k nama. To se dogodilo već u mnogim drugim pokrajinama. A i ovdje će pljačkaši postati moćniji od farmera.

Jesse se i nije varao. U ono se vrijeme naime vodio surovi bezobzirni rat između vlasnika stoke i pljačkaša. Kradljivce stoke nazivali su »rustlerima«. Oni su u pojedinim pokrajinama bili tako moćni da su utjecali i na politički život. A njihovi su se ljudi nalazili na visokim položajima u upravi. Vrlo su često pojedini guverneri morali pozivati u pomoć vojsku.

Jesse Hathaway je nastavio:

— Možeš dakle odlučiti. Vрати se svojim starim drugovima. Inače...

Nije dalje govorio. Ali začulo se škljocanje kad je palcem povukao kokot revolvera. I time je to »inače« dobilo posve jasno značenje. Bila je to hladna i nesmiljena prijetnja.

Ben je to shvatio. Obuzela ga je neizmjerena gorčina. Pomislio je s dubokom tugom na to kakvi su mu bili planovi i želje. Ali sada je sve to bila samo prošlost.

Stajao je razoružan pred Jesseom i Wyattom.

Ben je dopustio da protekne jedna minuta. Bila je to teška minuta. A kad je protekla, iščezle su s njom i sve njegove nade.

Rekao je:

— Neka vas đavo nosi! Mislao sam tada da sam završio s vama. I budem li mogao uvijek ću se boriti protiv vas. Vi ste mi ukrali stado koje su meni povjerili na čuvanje. Neka vas đavo nosi!

Kad je to rekao, uspravio se.

Pogledao je u revolver Jessa Hathaway. Osjetio je oštar udarac po glavi. A tada ga je okružio mrak. Nije čak osjećao niti bol.

VI

Probudio se kasnije, mnogo kasnije. Osjetio je tešku bol. Nekako mu je uspjelo shvatiti da leži prebačen preko sedla i da ga nekamo vode.

Tek kad se po drugi put probudio neke su mu se stvari razbistrile.

Sada je ležao ispružen na travi. Skinuli su ga s konja i položili na zemlju. Trbuh i rebra su ga neizmjereno boljeli. Učini mu se kao da

mu udarci čekića probijaju glavu. Pomislio je da će odmah povraćati.

Ali kad je okrenuo glavu u stranu, shvatio je u kakvom je društvu.

Nisu to bili oni kauboji čiji je on predradnik trebao biti. Ne, jer tamo su goniči tjerali stado kroz nekakav uski klanac. Bilo je tu više od pet stotina komada goveda. A pratilo ih je nekoliko tuceta konja. Razbojnicima je ta njihova prva pljačka doista uspjela. Dokazali su samo da će ih se trebati i te kako čuvati u ovom kraju, jer nakon te prve pljačke zacijelo će ih biti još mnogo.

Kraj Bena klečalo je ili čučalo nekoliko ljudi koji su jeli hladnu hranu.

Ben je prepoznao među njima Jessa Hathaway. Jedan od momaka upozorio ga je da se njihov zarobljenik osvijestio. A Jesse Hathaway se okrenuo prema njemu. Promatrao je Bena oštro i nepomirljivo.

Ben se uspravio i sjeo. Počeo je opipavati glavu. Metak ga je očigledno samo okrnio iza uha. Mogao je napipati tragove skorene krvi na vratu, po prsima i na košulji.

Obuzela ga je vrtoglavica i učinilo mu se kao da će se ponovo onesvijestiti. Pred očima su mu se pojavile tamne sjene, a zatim su zaplesali vatreni krugovi.

Pokušao je govoriti, ali to mu je uspjelo tek pri trećem pokušaju. Jezik mu se bespomoćno micao. Sve je to bilo zbog potresa mozga od onog metka koji ga je okrnio. A zatim su ga dopremili ovamo prebačena preko sedla a nisu mu ni povezali glavu. Ti su razbojnici i pre-

ma ranjenicima bili bezobzirni i vrlo okrutni.

Zapitao je promuklim glasom:

— Hathaway, zašto me nisi ubio drugim metkom? Zašto si me ostavio na životu i poveo sa sobom?

Jesse mu je prišao i čučnuo kraj njega. Išćupao je vlat trave i počeo je žvakati. Nije mu odmah odgovorio. A zatim je prošaptao:

— Znaš mi smo po kazni tada radili mnogo godina u kamenolomima i na gradnji cesta. A ti si bio slobodan čovjek koji se nije mogao požaliti ni na što. Mislim da bi ti sada mogao neko vrijeme raditi za nas. Toga smo se sjetili baš u pravi trenutak. — Načinio je dulju stanku a crne su mu oči čudno promatrale Bena. — Vjerovao si da te varam i da neću pucati? — zapitao je napokon.

— Ne, znao sam da ćeš pucati — odvratio je teškom mukom Ben. — Ali radije bih bio mrtav, nego još jednom jahao s vama. Ne želim se ogriješiti o zakon. To sam samom sebi obećao, a zakleo sam se tada na to i guverneru i sucu. Vas dva lopova želite me unesrećiti. Ali kakva vam korist od toga?

Činilo se kao da i Jesse razmišlja o tome.

Tad je taj čovjek, sličan Indijancu, kimnuo. Tamne su mu oči zasjale nekako čudno.

— To se ne može tako lako protumačiti — odgovori napokon. — Ali Thor Cleveland te tada štiti. Neposredno ti je pomagao. A nama nije. Šerif je mogao i nama dopustiti da pobjegnemo. Ali Cleveland to očigledno nije htio. A sada ćemo mi...

Nije dalje govorio. Ali Ben je dobro shvatio da je Jessa i Wyatta

zgrabila tolika mržnja da uopće nisu mogli logično razmišljati. Zbog nje su oni i postali nepravedni i okrutni. Nisu se mogli pomiriti da je Ben McClellan koji je u ono vrijeme bio njihov suučesnik, tako dobro prošao.

Ben je legao ponovo na travu. Pokušao se opustiti. Tako su bolovi postali podnošljiviji.

Nije se smio dugo odmarati. Hathaway mu je pristupio, gurnuo ga lagano vrškom čizme i zapitao:

— Hoćeš li sjediti u sedlu uspravno poput prava muškarca? Tada to pokušaj! Ili ćemo te odvesti dalje poput vreće.

Ben je to nešto kasnije i uspjelo. Popeo se na sedlo i čvrsto se držao.

A tad je s razbojnicima krenuo dalje u zemlju Mesa.

Dva dana kasnije oko podne prvi put je ugledao konja zvana Mesa King.

Svi su ga bili opazili. Pojavio se, naime, visoko na vrhu nekakve uzvisine. Odmetnici su tjerali stado između dva brijega. Visoko nad njima, na rubu neke stijene, pojavio se iznenada konj lavlje, žute boje. Prodorno je zanjistao i podigao se na stražnje noge. Bio je to divlji konj crne grive.

Na njega je navaljivao drugi konj. Njegova je tamnocrvena dlaka sjala dok je oštro napadao svog protivnika.

Borili su se bez milosti. Dva su se konja tukla i grizla. Ali tad su ljudi iznenada shvatili da će žuti konj izgubiti bitku. Tamnocrveni konj gonio ga je sve brže prema rubu klisure. A tad se žuti konj iznenada poskliznuo. Pokušao se zadr-

žati na stijeni, ali mu to nije uspje-
lo.

Njegov pobjednik zanjištao je
prodorno. Taj se glas poput trube
proširio po cijelom kraju.

Jeka se vraćala sa svih strana.

A jahači, ovdje dolje, začudili su
se. Netko je primijetio promuklim
glasom:

— To je bio Mesa King! Taj vrag
i opet se potukao s drugim i oduzeo
mu kobilu. Slobodan je i nabavlja
sebi sve što mu treba.

Taj je čovjek to izgovorio sa za-
višću. Njegov je susjed zlovoljno
progundao:

— I njega progone, zar ne? Progo-
ne sve one koji žive na slobodi i uzi-
maju ono što im je potrebno.

Ben je to čuo. Promatrao je rub
klisure. Tamo je stajao tamnocrven
konj. Bila je to divna, savršena ži-
votinja, bez ikakve mane. Ponovo
će prepoznati tog konja između tisu-
ću drugih.

Tada je Mesa King nestao, a raz-
bojnici su odjahali dalje. Navečer
su stigli u neku udolinu iz koje su
u svim pravcima vodili klanci. Tu
su ostavili stado i krenuli jednim
klancem u drugu dolinu.

Ovdje im je bio logor. Drvene su
kuće bile nove. Sve je to bilo još
vrlo skromno i neuređeno. Ali Ben
McClellan je shvatio da su Jesse
Hathaway i Wyatt Sholem ovdje
uredili logor koji je istovremeno
bio ranč, naselje i utvrda.

Jesse i Wyatt sakupili su ovdje
sve one odmetnike i prokletnike
koji su se skrivali po tajnim logori-
ma tog kraja. Sakupili su ih i stvo-
rili od njih razbojničku bandu.

I tako je u tom kraju nastala sila
koja posve sigurno nije namjerava-
la činiti dobra i korisna djela.

Ben se držao po strani i pobrinuo
se u koralu za svog konja. Promat-
rali su ga ostrim i prijetećim pogle-
dima. Dakako da su svi opazili da
nema oružja i da je stoga vjerojat-
no zarobljenik.

Kasnije je smio poći u zajedničku
kuhinju po tanjur hrane i šalicu
kave. Dobio je komad govedine s
grahom. Bio je gladan ali je jeo po-
lagano. Ben je još bio iscrpen, a i
glava ga je boljela. Ponekad je mi-
slio da mu je osjećaj za ravnotežu
poremećen. Kad je pojeo, osjetio je
takav umor da se povukao u koral
i legao na naslaganu hrpu sijena.
Ostavili su ga na miru.

Kad se drugog jutra probudio,
čuo je kako netko udara u kuhinji
poklopcem u poklopac i viče:

— Gotovo je! Dodite! Čeka vas
jelo! Pazite da ne zakasnite!

Bio je to glas neke sjedokose, već
dosta stare žene. Koža na licu bila
joj je tamna i tvrda kao u stare In-
dijanke. Punila je muškarcima ta-
njure. Oni su stajali u redu pred
njom. Pri tom je neprekidno govori-
la:

— Od vas zavisi hoćete li ovdje
uskoro biti bolje posluženi, hoćete
li dobiti bolju hranu. Ako budete
marljivi, uskoro će ovdje niknuti
pravi grad. Na ovom ćemo mjestu
podignuti hotel, a u njemu će biti i
otmjeni restoran. Jelo ćete birati po
jelovniku. Bit će tu bravetine,
svinjskih trbuha, pa čak i divljači.
Možda ćete moći dobiti i ribu. Pri-
premat će vam pečene piliće, a bit
će i prekrasnih soba. Međutim, da-
nas vas mogu poslužiti samo juče-
rašnjim grahom.

Kad je Ben stao ispred nje, oštro
ga je pogledala, dok joj je pružao
tanjur.

— Momče, tvoja mi je priča dobro poznata — progundala je. — Ali vjeruj mi, da si svoju stranu odabrao već u ono vrijeme i...

Zašutjela je i napunila Benov li-
meni tanjur graham. Sad je djelovala nekako zamišljeno. Ben se povukao s jelom. Ponovo je osjetio kako ga oštro i znatiželjno pogledavaju.

Kasnije mu je prišao Jesse i pozvao ga da pođe s njim. Krenuli su prema hrpi naslaganih debila. Neki je golemi crnac postavio ovamo svoju pilu. Bio je to silno snažan čovjek. Nacerio se i odmjerio Bena.

Jesse mu reče:

— Jonathane, ovo je tvoj pomoćnik. Obavljat će isti posao kao ti i slušati tvoje zapovjedi. Bude li lijen, smiješ ga pretući. Svaku dasku koju će ispiliti manje od tebe, odbit ćemo tebi od nadnice, a ne njemu. Jesi li razumio?

— Jesam, gospodine! — odgovorio je grlenim glasom Crnac.

Jesse i Ben gledali su jedan drugoga. Nisu progovorili ni riječi, ali Ben je shvatio da je on trebao ovdje raditi poput kažnjenika u zatvoru. Taj je golemi Crnac mogao zacijelo raditi poput parnog stroja. A vjerojatno je želio zaraditi i mnogo novaca kako bi se što prije mogao vratiti kući majci i braći. Morat će raditi jednako tako brzo kao taj div. Jesse Hathaway se bez riječi okrenuo i otišao.

Ben je morao prihvatiti jedan kraj dvostruke pile. — Prvo ćemo presjeći nekoliko debala — primijeti Jonathan i popne se na drvenu ploču za koju je bilo pričvršćeno drugo deblo. Ben je morao stati ispod te ploče i vući pilu na svom kraju. Radili su neprekidno velikom brzinom, a Ben je pri tom

obavljao lakši dio posla. Crnac gore na ploči vodio je pilu i pazio da deblo bude ravnomjerno prepiljeno. Ben je pak pazio da sijeku jednakomjerno, a da pilu ne savije ili okrene. Pri tom se uvijek ponovo morao saginjati, pa ga je ubrzo glava počela boljeti.

Ponekad bi mu Crnac nešto doviknuo. Ben se trudio koliko je mogao. Znao je da će sklonost tog crnog diva moći steći samo marljivim radom.

A taj mu je Crnac morao postati prijatelj ako je želio da mu život ovdje bude bar malko podnošljiviji.

Za njega je to ipak bio vrlo težak posao na koji nije bio navikao. Izdržao je do podneva zahvaljujući samo svojoj velikoj upornosti i žilavosti.

Međutim, kad je Jonathan prestao raditi i najavio odmor za ručak, Ben je pao na zemlju. Ležao je zgrčen vjerujući da se nikada više neće micati bez bolova. Cijelo mu je tijelo bilo obliveno znojem i napašeno piljevinom. Bolno je stenjao, jer mu se činilo kao da mu je prsni koš stisnut steznikom i da ne može disati.

Ali to i nije bilo ono najgore. Bol u glavi postala je nesnošljiva. Mislio je da će mu se glava rasprsnuti pri svakom otkucaju srca.

Ben je pao u nesvijest. Nije znao da mu je prišao Jesse, zastao i promatrao ga. Lice mu je bilo bezizražajno, ali tamne su mu oči čudno sjale kada je zapitao Crnca:

— Da li je radio?

— Radio je, a ja sam određivao brzinu kojom smo pilili deblo — odvrati Jonathan grlenim glasom. — Nije se tužio već je izdržao do kra-

ja. Prestali smo kad smo začuli poziv na objed. Žilav je i čvrst.

— Takvi smo morali i mi biti kad smo radili u kamenolomima i gradili ceste — šapnuo je Jesse. — Wyatt Sholem i ja također smo tada morali izdržati.

Crnac je pošao po jelo. Nije ponio sa sobom Benov tanjur, jer je znao da ovaj neće moći jesti.

Kad je Crnac pojeo, donio je dva vedra vode i počeo prati Bena. Kleknuo je kraj njega i masirao mu ukočene mišice. Uvijek bi ponovo spretnim rukama gladio Benove zgrčene mišice.

Ben je to osjetio jer se osvijestio. Ležao je mirno sklopljenih očiju i bio je zahvalan Crncu za njegov trud. Teška glavobolja počela je malo popuštati. Sad je ponovo mogao lakše disati.

Kad je napokon otvorio oči, ugledao je iznad sebe nasmijano Crnčevo lice.

— Uspjet ćeš, čovječe! — reče Jonathan. — Žilav si, pa ćeš izdržati. Jesse te želi uništiti. Znam to, ali to se tiče samo tebe. Nemam ništa protiv tebe. Neću se miješati u to. Ali moraš shvatiti da mi je majka teško bolesna. Došao sam ovamo kako bih zaradio dovoljno novaca za liječnika. Moju majku moraju operirati. Ne smijem se ovdje, zbog nje, zadržati predugo. Nabavit ću joj najboljeg liječnika, pa će moći živjeti još mnogo godina. Ali moram požuriti. Kad sam odlazio, liječnik mi je kazao da imam pola godine vremena. Moraš me shvatiti.

Pomogao je Benu ustati.

Kasno tog poslijepodneva Ben se ponovo onesvijestio. Ipak je bio sretan. Jesse i Wyatt nisu bili u logoru.

Jonathan je Bena ostavio ležati na zemlji i sam je nastavio raditi.

—o—

Nisu samo Ben McClellan i Jonathan Simson radili tog dana najviše koliko su mogli. I svi muškarci i žene u tom budućem razbojničkom gradu radili su koliko su god mogli. Jesse i Wyatt neprekidno su ih tjeerali. Bila je prava šteta što su toliko vremena trošili na taj nedostojni posao.

Neki od njih su se pobunili. Ali Jesse Hathaway ubio je jednog od tih pobunjenika.

A glavni među tim razbojnicima ionako su mu se pokoravali bez prigovora.

Ben je sklopio prijateljstvo s Jonathanom koliko je to bilo moguće. Jonathan mu je neprekidno pričao o namjerama razbojnika. Čuo je da su neke skupine odmetnika krenule prema jugu, zapadu i sjeveru kako bi i tamo pljačkali i haračili.

Snaga ovih ljudi izvan zakona postajala je svakim danom sve veća.

VII

Sedamnaestog dana Benova zarobljenništva zadesila je Jonathanu nesreća.

Bilo je oko podne. Jonathan i Ben skidali su novo deblo s visoke hrpe želeći ga dovaljati do pile.

Između debbla bila je skrivena čegrtuša. Osjetila se ugroženom kad je Jonathan pokušao skinuti deblo. Golemi Crnac opazio ju je prekasno. Ispustio je doduše deblo, ali je bilo već kasno. Zmija ga je ugrizla za ručni zglob i nije mnogo koristilo što ju je Ben zatukao komadom drva.

Crnac je zastao i gledao pred sebe ukočeno. Neizmjeran mu je strah iskrivio lice.

Ben je najbrže što je mogao pokušao nešto poduzeti. — Znam neke koji su preživjeli ugriz čegrtuše — reče što je mirnije mogao dok je odvezivao rubac s vrata i čvrsto svezao Jonathanovu nadlakticu tako da je usporio krv u žilama, pa otrov nije mogao prodrijeti dublje u krvotok.

— A sad potrči do kuhinje, Jo! — naredi mu. — Potrči što brže! Neka ti dadu bocu viskija i izrežu ranu od ugriza, a zatim neka ti je spale. Potrči, Jo! Svezao sam ti ruku. Otrovi ti neće prodrijeti u krvotok. Sada je sve zaostalo u tvojoj ruci.

Jonathan se na te njegove riječi malo osokolio. Zakolutao je očima kao lud, a zatim je otrčao. Ben je znao da će mu u kuhinji stara Mary Hopkins, koja je dobro znala što treba učiniti, moći najbolje pomoći.

Nije oklijevao dugo. Bilo je nešto prije podneva. Ljudi iz logora vjerovatno su se već okupili oko kuhinje. A kad Jonathan dotrči onamo urlajući zacijelo će neko vrijeme svi biti time zaokupljeni.

Ben je znao da mu se pruža jedinstvena prilika. Potrčao je želeći je iskoristiti. Daskora je stigao do korala neprimijećen. Zaokrenuo je za ugao neke pojate i naišao na čuvara konja koji je prisluškivao što se to događa u logoru jer se odande čula buka. Kad je začuo Bena, okrenuo se prema njemu.

Ben McClellan ga je snažnim udarcem bacio na zemlju. Zatim ga je udario po glavi. Oduzeo mu je revolver i požurio do korala s la-

som u ruci. Znao je posve točno kojeg konja mora uhvatiti ako želi umaknuti svojim progoniteljima. I tako je ulovio ružnog sivog konja. Reklo bi se da je bio premalen i prelagan za čovjeka Ben McClellanove težine.

Ali taj je konj bio potomak rase sposobne za osobite napore. Ti su konji potjecali od španjolskih bojnih konja, a živjeli su već mnogo generacija u pustoši.

Prebacio je preko konja jedno od mnogobrojnih sedla spremjenih u staji. Ne, nije imao dovoljno vremena potražiti vlastita konja. Nije ga ni opazio u koralu.

Ben McClellan je brzo odjahao. Sad se između njega i logora nalazila mala šuma. Zatim je ujahao u nekakav klanac na istočnoj strani doline. Kad je napokon izišao iz te doline put ga je vodio kroz drugi klanac zavojit i mračan. Ponekad je postajao tako uzak da je Ben koljenima dodirivao stijene.

Na najužem mjestu opazio je nekakvu udubinu. U njoj je stajao konj. A neki je čovjek sjedio na stijeni držeći pušku na koljenima.

Bio je to čuvar koji je ovdje, na najužem mjestu, čuvao prilaz u dolinu. Ali nije baš pazio na jahače koji bi mu se približavali iz logora. A i vrijeme je bilo vrlo pogodno. O podne je, naime, uvijek dolazila smjena.

I tako čuvar nije pripremio svoju pušku. Cijev na koljenima bila je okrenuta u drugom pravcu.

Ben se približavao s izvučenim revolverom. Uzviknuo je prijeteći:

— Ne miči se, prijatelju! Mogu te pogoditi iz te daljine!

Čovjek se začudio. Tad je počeo kleti. Ali pomaknuo se tek kad mu

je Ben to zapovijedio. Potrčao je bez puške natrag u pravcu logora. Pušku i stražareva konja poveo je Ben sa sobom.

Osjetio je veliko olakšanje što je do sada sve tako dobro proteklo. Znao je da je u logoru Jesse Hathaway i da će zacijelo odmah krenuti u potjeru za njim.

Ben se nadao da neće zalutati i ujahati u nekakav kanjon bez izlaza. Tada bi se morao vratiti, pa bi tako izgubio prednost.

Neprekidno je jahao. Nije mogao slutiti da mu je sudbina namijenila nešto osobito, da se željela poigrati s njime.

To će shvatiti tek nekoliko sati kasnije.

Kad je pao mrak još nije opazio ni traga bilo kakvoj potjeri. Ali tad je shvatio da je ujahao u kanjon koji je završavao visokom kamenom stijenom. Morao se vratiti pa je zastao pred nekakvom kamenom terasom koja se prostirala prema zapadu. Počeo je razmišljati da li bi ujahao u taj uski procijep među stijenama, ili bi možda bilo bolje da se vrati glavnim kanjonom i pokuša pronaći drugi izlaz. Iskustvo mu je, međutim, govorilo kako se takvi uski procijepi nekada znaju iznenada proširiti i pretvoriti u prave velike kanjone. Promatrao je zemlju. Iako je bila tvrda, ipak je zapazio tragove konjskog izmeta, ali nije bilo tragova konjskih kopita. Stoga je pretpostavljao da je ovuda prošlo krdo divljih konja.

Pri pomisli na divlje konje iznenada se opet sjetio Mesa Kinga. Silno se pri tom uzbudio. Neki osjećaj koji nije mogao protumačiti, govorio mu je da je negdje u blizini onaj tako divni i strašni konj koji se bo-

rio protiv svojih neprijatelja takvom snagom da ih je čak bacao sa stijena u ponor.

I tako se Ben McClellan iznenada odlučio. Ujahao je u uski prolaz među stijenama. Nekoliko se puta već htio okrenuti jer mu se činilo da neće moći dalje. Ali tada bi se procijep ponovo proširio, a stijene kao da su se pomaknule u stranu. Na pojedinim izbočinama Ben je spazio konjske dlake. To ga je uvjerilo da je jahao prolazom kojim su se često koristili divlji konji. Ben je postajao sve uzbuđeniji i napetiji.

Uski procijep kojim je jahao završio je iznenada, nakon nekakva zavoja, u ponikvi.

Bila je to posve mala ponikva promjera jedva četvrt milje. Ovdje su završavali i drugi procijepi koji su vodili iz svih pravaca.

S druge strane, između stijena i drveća, gorjela je vatra.

Ben se zapitao tko je to mogao sjediti kraj te vatre. Ali ma tko to bio Ben je morao proći kraj njega. Možda će mu taj čovjek pokazati put.

Odjahao je dakle, ali je ipak obišao nekakvu stijenu i drveće između kojeg je gorjela vatra. Opazio je da se taj logor nalazio mnogo bliže izlasku iz ponikve no što je to prije zamišljao. Osim toga, spazio je još nešto: nekakvu ogradu.

Bila je to vrlo grubo izrađena ograda, ali čvrsta. Zatvarala je izlaz iz klanca. Takve ograde podižu lovci na divlje konje.

To je Ben mogao sve razaznati u sumraku, jer se noć već počela spuštati. Tada je začuo nečiji glas. Čovjek je govorio oštro i glasno:

— Stranče, ne možete proći kroz taj klanac. Iskoristio sam ga kao

stupicu za divlje konje. Zatvorio sam Mesa Kinga u klancu. Morate čekati dok svane. Kad uhvatim konja, možete proći. Ako pak postoji nekakav drugi put krenite njime.

Ben je pažljivo slušao taj glas i razumio je svaku riječ.

Ipak mu se sam glas činio najvažnijim. Bio je to glas Jima Callaghana, drugog predradnika s ranča Cleveland koji je ždrijebom bio određen da kao prvi krene u lov za Mesa Kingom.

Očigledno ga je poslužila sreća. A dokazao je i svoje velike sposobnosti i spretnost. On je — iako još nije bilo prošlo ni tri tjedna od početka lova — uhvatio Mesa Kinga u stupicu.

Ben je oklijevao nekoliko trenutaka a zatim rekao:

— Callaghan, doći ću k tebi. To sam ja, Ben McClellan!

Polagano je dojahao do predradnika. Callaghan je stajao između dvije stijene i držao pušku u rukama.

— Ben McClellan, otkud ti ovdje? — zapita grubo. — Vjerovao sam da me zamjenjuješ i obavljaš moj posao. Ali sad te susrećem u ovom pustom kraju. Što to znači?

— Duga je to priča — odvrati Ben. — No prije svega dopusti da ti čestitam! Zacijelo nije bilo lako uhvatiti Mesa Kinga.

— I nije — potvrdi Callaghan. Još je bio vrlo oprezan. Reklo bi se da je u Benu McClellanu vidio protivnika. A možda se i nije toliko varao. Oni zacijelo nisu bili prijatelji.

Ali Ben je imao drugih briga. Rekao je:

— Callaghane, ne želim neprilika s tobom. Na bijegu sam! Ovo je vjerojatno dobro sklonište. Zacijelo

ga ni razbojnici ne znaju. Ostat ću neko vrijeme ovdje. Bar tako dugo da vidim Mesa Kinga po danu.

Callaghan je razmišljao. Očigledno je još oklijevao. Ipak je odgovorio zlovoljno:

— Dobro, priđi vatri, Ben! Ispričaj mi što ti se dogodilo. A sutra ćeš vidjeti Mesa Kinga i doživjeti kako ću ga zajahati i ukrotiti. Ti i Morg McRae nećete više imati prilike za to. Nećete doći na red. Sutra ću početi jahati Mesa Kinga, a za dva do tri tjedna ću ga ukrotiti da će mi jesti iz ruke.

Okrenuo se i pošao prema vatri. Ben je sjahao, dohvatio uzde svog umornog konja i krenuo za njim.

Nešto kasnije čučao je kraj vatre i promatrao Callaghana dok je kuhao večeru. Tada su zajedno jeli. Jim Callaghan se vladao vrlo prijateljski. Već se osjećao pobjednikom, pa je bio velikodušan i plemenit prema pobijeđenome.

Rekao je:

— Zaboravimo na sve, Ben McClellan! McRae i ja smatrali smo te za čovjeka koji...

— Dobro, dobro! — prekine ga Ben dok je polagano žvakao. Zatim mu je ispričao što je doživio. Završio je riječima: — Nalazim se, dakle, na bijegu. Razbojnici će me tražiti. Nadajmo se da neće pronaći ovu skrivenu udolinu. Sutra ću se išuljati odavde i pokušati dokopati ranča. Sakupit ću ljude i obavijestiti šerifa. Tada ćemo zajedno krenuti u brda i pohvatati razbojnike.

Jim Callaghan ga je saslušao. Dok je žvakao, napeto je razmišljao a zatim je kazao:

— Tako je. Učini što te volja. Morg McRae će vjerojatno misliti o tome isto kao i ti. Ali sve se to

mene ne tiče. Došao sam ovamo da ukrotim Mesa Kinga. Neću da mišlim ni na što drugo.

I tako su proveli mirnu noć. Kad je svanulo, Ben je prišao ogradi. Ugledao je Mesa Kinga posve izbliza. Klopka u kojoj se nalazilo i nekoliko kobila bila je vrlo jednostavna. Jim je zatvorio klanac s obje strane ogradom. Na ulazu u klanac mogao je brklju u određeni trenutak spustiti i brzo opet podignuti. Kad su životinje stigle do ograde na jednoj strani klanca i počele se vraćati, Callaghan je brklju na ogradi, s druge strane, već bio podigao i učvrstio.

Tako je uhvatio Mesa Kinga.

Jim je pošao za Benom.

— Odmah ću ga uzjahati — promrmľao je hrapavim glasom Callaghan. — Vjerujem da će mi to i uspjeti. Mesa King i nije pravi divľji konj. Već ga je jednom netko jahao. Vidi se to po brazgotinama od mamuza na bokovima. Ali vjerovatno je kasnije pobjegao. Taj konj mora da je pravi razbojnik. Ubojica! U to ćvrsto vjerujem. Vjerovatno je pobjegao u divľjinu spojivši iskustva stećena kod ľjudi sa svojim prirođenim nagonima. Lukav je, kako to samo konj može biti. Ne plaši se ľjudi. Zacijelo je već ubio nekoliko. Eto što je Mesa King. Ali ja ću ga ukrotiti. Slomit ću ga. Neće mi se moći oduprijeti. A kad se to dogodi, bit ću prema njemu nježan, a on će mi biti zahvalan i voljet će me. Kad ga budem predveo pred Thora Clevelanda, bit će onakav kakav Cleveland želi. Dakle, dobro, sad ću početi!

Prišao je svom konju koga je doveo sa sobom. Zajahao ga je i doviknuo Benu:

— Kad bi mi htio otvoriti brklju da mogu ući, učinio bi mi doista veliku uslugu. Zauzvrat priznat ću čak da si sudjelovao u kroćenju Mesa Kinga.

— Nije potrebno! — odvrati Ben. — Možeš i bez moje pomoći ući u koral sa svojim konjem. Ne želim sudjelovati u tom kroćenju. A ti si vrlo sumnjičav i oprezan, Callagha-ne!

— Riječ je o dijelu golema ranča — odvrati Callaghan i dohvati laso obješeno o sedlo konja. Pričekao je dok je Ben izvadio dvije prečke iz ograde i tako je otvorio, a zatim je potjerao svog konja kroz otvor do Mesa Kinga i njegovih kobila.

Ždrijebac crvene dlake bio je doista golem. Zacijelo nije bio lakši od šesto kilograma. Bio je to žilav, okretan konj, savršeno građen i posve je sigurno imao u sebi arapske krvi. Da, morao je biti potomak onih arapskih konja za koje su govorili da su kraljevski i koji su se doimali kao da piju vjetar kad bi podizali glavu.

Možda su mu preci stigli ovamo iz Afrike preko Meksika kao ľjubimci nekog španjolskog plemića. Ovdje su se izmiješali s predivnim konjima i tako je nastao taj jedinstveni primjerak kome je sada prilazio Jim Callaghan.

Nije zavrtio laso kako bi to učinio običan kauboj. Ne, Jim je bio jedan od najvještijih.

Držao je laso labavo u ruci. Ben je znao da će laso baciti iz ručnog zgloba, nenadano i brzo.

Neće prebaciti laso konju preko glave. Ne, sve će proraćunati tako da Mesa King zagazi prednjim nogama u omću. Tada će se nekakvom ćarolijom pojaviti nove omće koje

će zahvatiti i stražnje noge konja i tako ga oboriti na tlo.

Zapravo, tako se trebalo dogoditi. A to je bila i Callaghanova želja. Ben McClellan je sve to dobro znao jer je i sam majstorski bacao laso. Bio je u tome pravi umjetnik: Stoga je već unaprijed slutio što Jim Callaghan namjerava učiniti, a vjerovao je i da će uspjeti. Kad Jim Callaghan ne bi bio sposoban da izvrši takav zadatak, zacijelo nikada ne bi postao predradnik kod Thora Clevelanda.

Ali Callaghanu to ipak nije uspjelo. Vjerojatno bi kod tisuću drugih konja teklo sve po njegovoj želji, ali kod ovog nije.

Jer je to bio Mesa King!

Ta je životinja dobro poznavala sve ljudske trikove. I imala je veliko iskustvo. Taj Mesa King je doista bio ubojica, jer je napao konjanika.

Bilo je to nevjerojatno, a moglo se protumačiti samo tako da je tom konju u najvećoj nevolji jednom uspjelo oboriti jahača zajedno s konjem.

Sad je to ponovo pokušao. Skočio je s mjesta, uspravio se, zarzao snažno poput trube i navalio na jahača i konja. Kopita su mu nevjerojatno brzo udarala. Pogađala su točno i umalo što ubogu konju nisu probila lubanju. Životinja je izmicala, ali ga je kopito Mesa Kinga udaralo po lopaticama, tako da su mu pokleknule prednje noge. I Jim Callaghan je dobio svoje. Mesa King je još stajao na stražnjim nogama, udarao ga i grizao. Jim je doista bio u smrtnoj opasnosti, jer ga je takav udarac kopitom mogao ubiti. Već je odavno ispustio laso iz ruke. Sad je pokušavao okrenuti konja i

pobjeći ispred Mesa Kinga. Ali mu to nije uspjelo. Divlji ždrijebac ga je nesmiljeno slijedio i oštro navaljivao. Bilo je očigledno da je ta neobična životinja namjeravala ubiti čovjeka i nije ga željela prije pustiti.

Ben se sjetio onog strašnog prizora od prije tri tjedna, kad je Mesa King natjerao svog suparnika, onog žutog konja, do provalije i srušio ga u ponor.

Opazio je kako je Callaghan skočio s konja i počeo se kotrljati po zemlji. Mesa King ga je slijedio pokušavajući dohvatiti kopitom čovjeka koji je izmicao. To mu dvaput nije uspjelo, ali treći je put pogodio Callaghana lijevom prednjom nogom, a tada još jednom kopitima.

Tad se Callaghanu uspjelo provući ispod ograde, a ždrijebac je nasrnuo na nju. Da je drvo ograde bilo starije, zacijelo bi se bilo slomilo pod tim snažnim naletom. Ali ograde je bila sagrađena od mladih, još svježih drvenih stupova. I izdržala je. Callaghan je zaista podigao dobru i čvrstu ogradu.

Mesa King se povukao.

Callaghan je ustao teturajući. Stenjao je i jecao od strašnih bolova. Pljuvao je krv. Doimao se poput pijanca koji se održao na nogama samo zato što ga je na to tjerao neizreciv, golem bijes. Oteturao je do puške koju je ostavio naslonjenu na ogradu. Dohvatio ju je i promućao nekoliko nerazumljivih riječi.

Ben je brzo uzviknuo:

— Nemoj ga ubiti, Callaghane! To bi bilo podlo! Nisi kukavica! Nemoj ga ubiti! To je samo životinja! A bori se za svoju slobodu. To je njegovo pravo. Nemoj ga ubiti iako ti se čini da ga nećeš moći ukrotiti.

Jim Callaghan samo je odmahnuo glavom. Ali tada ga je skrhalo bol i slabost. Počeo je teturati. Vjerojatno je zadobio teške unutrašnje ozljede.

Ben je još vjerovao da će se Callaghan urazumiti i da će shvatiti da bi bio zločin ubiti tu životinju koja se borila za slobodu. Stoga se i nije žurio. Polagano je prišao Jimu. Rekao je:

— Dodi, Jim! Bit će najbolje da se sada pobrinem za tebe. Lezi na leđa kako bih ti mogao...

Dalje nije došao. Jer Jim je zapucao s klečećeg položaja. Nije položio pušku na obraz, već je pucao s boka.

Metak je istog trenutka oborio Mesa Kinga. Ždrijebac je pao ne zemlju kao pokošen.

A Jim je zastenjao: — Taj ubojica! Pokazao sam mu! Sve je u meni slomio. Iskrvarit ću od unutrašnjih ozljeda.. Ubio me... iako još živim... Ali... pokazao sam mu tko sam... Neće on više ubijati...

Rekavši to, pao je u nesvijest licem prema zemlji.

VIII

Sat kasnije Ben je točno znao što se dogodilo i što je trebalo poduzeti.

Nije, doduše, bio liječnik, ali je uočio da je Jimu bilo slomljeno nekoliko rebra. Zadobio je i unutrašnje ozljede i vjerojatno je krvario.

Sve što je mogao učiniti bilo je da Jima smjesti što je moguće udobnije na zemlju. Načinio mu je mekanu postelju od grančica jele, trave i pokrivača.

I još je nešto Ben znao sat kasnije. Nije samo promatrao Jima i pomogao mu koliko je to bilo moguće. Ben je promatrao i ždrijepca.

Vidio je da konj nije uginuo.

Metak nije ubio Mesa Kinga.

Okrznuo je jedan od vratnih kralješnjaka i ozlijedio živce. Ben nije bio veterinar. Nije mogao shvatiti sve posljedice ranjavanja. Ali je ipak znao da je metak na neko vrijeme oduzeo konju noge. Mesa King je ležao postrance. Doimao se kao da je mrtav. Ali kad je čovjek točnije pogledao, opazio je da konj diše. Oči su mu bile otvorene. Ležao je, doduše živ, ali su mu noge bile oduzete.

Ben se pobrinuo i za životinju. Isprao je konju ranu i položio na nju rubac tako da je muhe nisu mogle zagaditi. Tada je oslobodio kobile koje je Jim zarobio zajedno s Mesa Kingom. Stajale su stisnute u pozadini i bile su strašno uplašene.

Zatim je pošao po vodu i oprao konju glavu, oči i nozdrve.

Više nije mogao učiniti. Ni za čovjeka, a ni za konja. Sad je preostalo samo da čeka.

Sati su prolazili a dan se bližio kraju. Jim je još ležao u nesvijesti. Imao je jaku groznicu koju je Ben nastojao smanjiti hladnim oblozima. Morao je paziti i na to da se ranjenik ne uguši u vlastitoj krvi koja mu je navirala na usta kadgod bi bolno zakašljao.

Ponekad bi Ben pošao i u koral koji je sada bio otvoren. Pobrinuo se i za konja. I Mesa King je imao visoku groznicu. Još se nije mogao kretati, ali je bio pri punoj svijesti. Neprekidno je promatrao čovjeka koji bi od vremena na vrijeme kle-

knuo i prao mu glavu hladnom vodom. Ponekad bi ga pogladio i nježno mu masirao vratne mišiće. Mesa King bi tada uvijek ponovo zatvarao oči, a po disanju se moglo zaključiti kako mu to godi.

Nekoliko je puta Ben točnije pogledao ždrijepca. Da, bokovi su mu bili puni ožiljaka od mamuza. Ta se životinja već vrlo često borila s jahčima. Ali ta su vremena bila davno prošla. Ožiljci nisu bili svježi. Bili su stari najmanje dvije do tri godine.

Ben je razmišljao o tome. Znao je da postoje ljudi koji su s takvim divljim konjima obilazili gradove kladeći se da nikome neće uspjeti zajahati njihova konja. A u svakom gradu na Zapadu bilo je bezbroj kauboja koji bi se kladili za cijelu svoju mjesečnu plaću da će im to ipak uspjeti.

I tako su te divlje konje tjerali uvijek ponovo na dvoboje s tim bezobzirnim i grubim momcima koji bi pokušali i ono najgore samo da dobiju okladu.

Tako je, vjerojatno, i taj ždriježac naučio sve najgore samo da bi se obranio. Vjerojatno je ljude mrzio najviše na svijetu.

Ben je dobro razumio tog konja. Shvatio je da su ga pokvarili i stvorili od njega opaku životinju. Ali ta opasnost odnosila se samo na ljude koji su svim silama nastojali ukrotiti Mesa Kinga. A svaka životinja na ovoj zemlji ima pravo boriti se svim silama i svim sredstvima za svoju slobodu.

Postoje, naime, stvorenja koja žele biti slobodna i ne trpe prisilu. Njihova se sklonost možda može zadobiti ljubavlju. A tada se pokoravaju dobrovoljno.

Ben je još neko vrijeme čučao kraj nepomična Mesa Kinga nježno mu gladeći dugi vrat sve do rane. Masirao mu je i lopaticu osjetivši pod vršcima prstiju oduzete mišiće. Bili su mrtvi i beživotni. U njima nije osjetio ni najmanje podrhtavanja.

Ako Mesa King ostane uzet, tad će ovdje morati bijedno uginuti. Tad će ga morati ubiti, pomislio je Ben.

Dan je prošao a te se noći Ben nije mogao smiriti. Jim Callaghan se borio za svoj život. U to je Ben bio posve siguran. Teška je groznica mučila tog snažnog i žilavog čovjeka, a sigurno i velika bol. Još je bio u nesvijesti. Ipak se činilo kao da je prestalo unutrašnje krvarenje. Ali tko je to mogao znati? Ben nije. Ben se samo nadao da će Jim preživjeti i da će ga moći otpremiti na ranč Thora Clevelanda.

Ali ni životinji nije bilo bolje. I Mesa King je uzdisao pri svakom pokretu, a dlaka mu je bila od groznice tako mokra kao da je kilometrima galopirao po najjačem suncu.

Izenada se životinja snažno trgnula. Ben, koji je tog trenutka klečao kraj Mesa Kinga, radosno je uzviknuo. I opet mu je počeo masirati vrat i rame oko kralješnice. Mesa King je sad čak i zahvalno zazvao. To je bio ujedno i prvi znak da mu je Ben pomogao. I kao da je time zahvaljivao čovjeku koji se tako požrtvovno brinuo za njega.

Ben je sad počeo razgovarati s njim. Uvijek bi mu ponovo govorio nježno i toplo. Nije bilo važno što mu govori jer je životinja osluškivala samo zvuk glasa. Po njemu kao da je Mesa King shvatio da mu je taj čovjek želio pomoći a ta nježno-

nost i najponosnijem i najdivljijem dobro je došla u nevolji. Ben se ponadao da će ždrijebac možda ipak ozdraviti.

Prošla su još tri dana i tri noći.

Četvrtoga dana su se Jim Callaghan i Mesa King gotovo istovremeno izvukli iz opasnosti. Činilo se kao da su im sudbine nekako čudno isprepletene.

Prvi se osvijestio Jim. Bilo mu je potrebno dosta vremena prije no što se svega sjetio i dok mu je sve postalo jasno.

Ben ga je pregledao i opipao. Zajedno su ustanovili da unutrašnje ozljede još bole i da će biti potrebno dosta vremena dok se Jim potpuno ne oporavi. Ali unutrašnja su krvarenja prestala, a i groznice je gotovo posve nestalo. Ipak se ranjenik još nije mogao pomaknuti. A zbog slomljenih rebara nije mogao duboko disati.

Ben ga je nahranio kašicom od razmočena dvopeka. Jim je jedva uspio progutati hranu, ali ju je ipak zadržao u želucu. Nije ga više toliko boljelo pri gutanju.

A tad je Ben zadovoljno kazao:

— Tvoj je želudac zdrav a to mnogo znači. Moći ćeš jesti, pa će tako tvoje tijelo ponovo postati snažno. Vjerujem da će te uskoro moći otpremiti na ranč.

To je Jim još čuo, a zatim je zaspa od iscrpljenosti.

Ben je polagano ustao i pogledao prema koralu. Tad je spazio da se miče Mesa King. Ždrijebac je pokušao promijeniti položaj, okrenuo se na drugu stranu. Ben je potrčao prema njemu i pokušao mu pomoći. A Mesa King je to dopustio. Ali uspjele mu je da se samo malo podigne i okrene na drugu stranu. Uzdisao je

pri tom poput čovjeka, bolno i teško. Činilo se kao da želi kazati: — Neće mi uspjeti. Nikada mi to više neće uspjeti.

Ali Benu je to bio početak nade. Sada je bio posve siguran da će ždrijebac savladati svoju uzetost. A svu tu svoju nadu izrazio je nježnim, toplim riječima koje je uputio ranjenu konju. Ždrijebac je po zvuku tog ljudskog glasa shvatio da ga ovaj čovjek voli i da mu je prijatelj, da ga želi utješiti.

Sad je Bena čekalo mnogo posla. Jer Mesa King je sva ta četiri dana ležao na lijevoj strani. U njegovoj su se dlaci nastanili raznorazni nametnici, gusjenice i mravi.

Ben je u Callaghanovoj torbi pronašao četku. Prvo je uklonio Mesa Kingu iz dlaka pijavice, a zatim ga je očetkao. Dlaka je ponovo postala sjajna i nije više bila onako slijepljena i neuredna. To je dobro djelovalo i na krvotok, pa je Mesa King nekoliko puta zarzao od zadovoljstva.

Konj je zatim pomakao vrat i položio glavu na tlo tako da je mogao promatrati Bena. Dugo ga je gledao.

Možda je to bio onaj trenutak kad je konj shvatio da ne mora mrziti baš sve ljude. Da su postojali i oni koji su mu željeli pomoći. Možda se tog trenutka Mesa King sjetio i davne prošlosti, iskustva stečenih prije mnogo vremena. Možda je već tada postojao čovjek koji je bio dobar prema njemu i koga je on volio.

Tog je dana Ben bio vrlo sretan.

Kad je drugog dana u podne, nakon mirno provedene noći, boravio kraj Mesa Kinga osjetio je da ga netko promatra.

Jim se usprkos bolovima lagano uspravio. Naslonio je leđa na sedlo i promatrao što se događa u koralu.

Jim ga je šuteći promatrao. A kad je Ben čučnuo kraj njega i počeo od ostataka zaliha spremati obijed, Jim Callaghan je primijetio:

— Ti si pravi srećković, zar ne? A sâm sam ti pružio tu izvanrednu priliku. Ranio sam u divljem bijesu tog konja. A ti si postao požrtvovan samaritanac. Tako si osvojio ljubav te divlje životinje, jer i najokrutniji lav liže ruku svom spasitelju i njegovatelju. Iako još uopće nisi bio na redu da okušaš svoju sreću s Mesa Kingom, ipak si već unaprijed postao pobjednikom.

Zašutio je. Na nabranu čelu izbile su velike kapi znoja. Njegovo u bradu obraslo i upalo lice odavalo je tragove gorčine. Očigledno je shvatio da više nema nikakve mogućnosti da ukroti svog protivnika.

— Pa dobro — šapnuo je. — Učini mi se da je Mesa King sam vrag kad je navalio na mene pokušavajući me zbaciti s konja. Teško me ozlijedio. Tada sam ga htio ubiti. To je bilo jedino na što sam pomišljao tog trenutka. A to je ujedno bila i tvoja sreća. Dobro, sad kad sam to shvatio, moći ću se pomiriti s time. I ja sam imao svoju priliku, ali je nisam znao iskoristiti. Ipak, nisam siguran hoće li se i Morg McRae pomiriti s time. Nije on baš takav čovjek. Vjerojatno će kazati da nije bilo pošteno od tebe što si iskoristio nevolju tog konja. Reći će da to nije više pošteno nadmetanje. Moglo bi se dogoditi da se i Thor Cleveland složi s njime. Moglo bi se dogoditi da tebi ipak ne pripadne trećina ranča...

— Nisam se vratio nakon svih tih godina zato da bih sudjelovao u podjeli nasljedstva Thora Clevelanda — prekinu ga Ben dosta grubo.

Tad su obojica zašutjela. Ben je pripremio hranu i nahranio Jima koji još nije mogao sam jesti. Gledali su prema koralu i primijetili da se ždrijebac ponovo miče. Okrenuo se na drugu stranu i pokušao se uspraviti na prednje noge.

— Sutra ili prekosutra stat će na noge — reče Jim. A zatim je zapitao Bena: — Kad ćeš me odvesti kući.

— Čim te budem mogao prevesti pomoću nosiljke koju će vući konj. Čim stekneš dovoljno snage — odvrati mirno Ben.

— A što će biti s konjem?

Jim je to zapitao oštrim i promuklim glasom. Oči su mu pri tom čudno sjale. Nekako podmuklo i lukavo.

Ben ga je promatrao dosta dugo, a zatim se nasmiješio kao da mu oprašta. Kao da je bio starac koji je shvatio o čemu neki mladić razmišlja tog trenutka.

— Nisam još na redu — odvrati Ben. — Neću Mesa Kinga povesti sa sobom. Poklonit ću mu slobodu. Stoga bih bio sretan kad bi se on ponovo mogao kretati prije no što mi napustimo ovo mjesto. Bilo bi mi drago kad bi opet stao na svoje noge.

To se dogodilo dva dana kasnije. U ranu zoru, Mesa King se iznenada podigao na noge i zastao lagano se njišući. Bio je vrlo slab i iscrpljen, iako mu je Ben posljednjih dana donosio dosta vode i trave. Davao mu je i komade suha kruha koje je Mesa King prihvaćao i žvakao. Bio je još vrlo slab, ali se ipak

prijeteći uspravio kad mu je Ben prišao i počeo mu govoriti ljubaznim glasom.

Ben je odmah zastao i ušutio. Nije se više micao. Ali tada se ždrijebac pomaknuo i prišao mu. Životinja je zastala tik pred Benom i počela ga promatrati. Tako su stajali nepomično neko vrijeme i gledali se. Čovjek i konj.

Napokon je Ben nježno kazao:

— Do viđenja, King! A sada pođi! Tebe već dugo čeka ovaj kraj i svi tvoji podanici. Vрати im se! Volim te i bio bih sretan kad bismo se mogli rastati kao prijatelji. Želim ti mnogo sreće, stari moj!

Pri tom je lagano podigao ruku.

Mesa King je, međutim, podigao gornju usnu i pokazao zube. Bilo je kao da se smiješi. Tad je zarzao i polagano i oprezno krenuo iz koralja. Prekoračio je nekoliko debala koja su ležala na zemlji i bijesno zanjštao.

Polagano je na klimavim nogama nestao u obližnjem grmlju i drveću. Nije se više okrenuo.

Jim je promatrao Bena kad se vratio u logor. Glas mu je odavao čuđenje, iako je to bilo protiv njegove volje. Zadovoljno je kazao:

— Dopustio si mu otići. Održao si riječ. Pa dobro, sad me možeš odvesti iz te proklete zemlje. Morao bih što prije stići liječniku. Budi siguran, izdržat ću taj put.

Ben je načinio nosiljku i pričvrstio je na konja. I tako su krenuli po zemlji Mesa. Kasnog poslijepodneva trećeg dana stigli su napokon do poštanskog puta. Zaustavili su se kraj rijeke koju se moglo prijeći na plićaku. Svi su se kočijaši poštanskih kočija ovdje zaustavljali i dopuštali konjima da se napiju.

Sada su i oni čekali poštansku kočiju. Jim je bio na kraju snaga. Teški bolovi umalo što ga nisu slo-mili. Jedva je progovorio:

— Kako mi je to taj konj mogao učiniti? Da sam ga bar...

Prekinu se i zastenja. Tad su začuli kako se približava poštanska kočija. Nešto se kasnije zaustavila. Kočijaš i njegov pomoćnik prišli su Jimu koga su dobro poznavali. Ben im je ukratko objasnio što se dogodilo. Zatim je počeo promatrati putnike koji su polagano izlazili iz poštanske kočije. Bili su tu trgovački putnik, žena s dvoje djece, i neka mlada žena ili djevojka.

Ta je djevojka imala svijetloplavu kosu i zelene oči. Po tim zelenim očima Ben ju je prepoznao. Jer po njegovu mišljenju nije nitko na tom svijetu mogao imati takve oči kao što ih ima Bella.

Sad je bio posve siguran da se pred njim nalazila Bella Cleveland, Thorova kćerka i njegova bivša possestrima iz vremena kad je on još bio posinak Thora Clevelanda.

Bez riječi skinuo je šešir kad je prišla njemu i ostalim muškarcima. Pogledala ga je u prolazu ali ga nije prepoznala. Zanimala se za svog predradnika. Vjerojatno je u kočiji čula kako mu spominju ime. Ali Jim Callaghan se iznenada onesvijestio. Nije više mogao odgovarati na pitanja.

— Smjestite ga u kočiju i odvezite liječniku — naredi Ben. — Možda bi bilo najbolje kad bismo ga plegli na stražnju klupu kočije. Ali moramo mu načiniti dobar ležaj od pokrivača i trave. Klupa je pretvrda za njega. Ima teške i ozbiljne unutrašnje ozljede.

Dok je tako govorio, opazio je da ga djevojka oštro promatra sa strane.

Izenada je čuo kako Bella Cleveland kraj njega govori:

— Ben McClellan, jesi li to ti? Ben?

— Jesam — odgovori Ben. — Ali sad nemamo vremena razgovarati o tome. Radujem se što si se vratila s istoka, Bella! Tvoj će se otac zacijelo također razveseliti...

Dalje nije mogao nastaviti. Iz sumraka izenada je izronilo nekoliko jahača. Neki oštar glas hrapavo je zaviknuo:

— Ne mičite se! Ovo je prepad! Pucat ćemo, ako se itko pomakne!

Kočijaš je htio dohvatiti revolver. Ali Ben je oštro zaviknuo:

— Ne zaboravi da su ovdje žene i djeca. Ovi će razbojnici zaista pucati.

Kazao je to gorkim glasom, jer je prepoznao glas Wyatta Sholema. Znao je da će morati krenuti s razbojnicima natrag u zemlju Mesa ako ga prepoznaju i razoružaju. Nije se mogao boriti, jer bi doveo u opasnost žene i djecu. Stoga je polaganio povukao svog konja nekoliko koraka u mrak. Razbojnici su se počeli sa svih strana približavati poštanskoj kočiji.

Kad se Ben našao sa strane poštanske kočije naglo je okrenuo konja i bacio se poput konjokradice u sedlu, opružio se na konjskim leđima i nije se uspravio u sedlu. Potjerao je mamuzama konja i dao se u bijeg.

Razbojnici su ga dakako opazili. Nekoliko ih je zavikalo. Nastojali su mu svojim konjima prepriječiti put. Sve se to događalo u onim krat-

kim trenucima između sumraka i potpune tame.

Budući da se Ben udaljavao od poštanske kočije nije dovodio u opasnost putnike, jer sada su počeli pucati za njim, a on je bježao u pravcu suprotnom od mjesta gdje se zadržavala kočija.

Pucali su i bilo je pravo čudo što ga još nisu pogodili!

Tada je spazio kako mu se zdesna približava jahač. Čuo je oštar povik nekog čovjeka i shvatio da je to bio Wyatt Sholem. Izenada je osjetio divlji bijes pa je postao neoprezan. Odgovorio je na onaj bijesni povik, okrenuo konja i potjerao ga u susret progonitelju. Sve se to odigralo u nekoliko sekunda.

A tada su se konji sukobili. Wyatt Sholem je zapucao iz revolvea a vatra iz cijevi osvijetlila je Benovo bradato lice.

Taj je, međutim, udario stisnutom šakom Wyatta posred lica. Udarac je bio vrlo snažan. Wyatt je pao na stranu i bilo je očigledno da bar neko vrijeme neće moći progoniti Bena.

Ben je tog trenutka ponovo okrenuo konja i nestao u mraku.

Ali sada su ga meci skoro dostizali. Razbojnici su shvatili da je izbacio Wyatta iz sedla. Jahali su i pucali. Ali Benov je konj bio brži i sve se više udaljavao od razbojnika. Čuo je kako meci fijuču oko njega. Istovremeno osjeti ludu nadu da će im moći pobjeći.

Kad je vjerovao da je već dovoljno umakao, uspravio se u sedlu. Istog je trenutka kriknuo, ali ne od metka već od silne sreće kad je shvatio da se izvukao iz bezizlazna položaja.

Toga ga je trenutka pogodio metak, a već je bio uvjeren da je pobi-
jedio. Bio je to zalutali metak. Vje-
rojatno je neki od njegovih progoni-
telja u bijesu počeo prazniti svoje
oružje. Ta Ben je bio tako daleko
da bi ga i dobar strijelac — po
danu — jedva pogodio.

A ipak ga je metak ranio u rame,
tako da se Ben, obuhvaćajući ljevi-
com vrat konja, jedva uspio održati
u sedlu. Rame ga je toliko boljelo
da je jedva disao. Neko vrijeme
samo što se nije onesvijestio. Hra-
bri konj galopirao je dalje kao da
je shvatio da mora svog jahača što
prije spasiti.

Kad je Ben potpuno došao k sebi
i mogao razmišljati, ugledao je
svjetla Mesa Cityja.

Taj se grad prostirao u dolini
okruženoj visokim brdima. Bio je
još nekoliko milja daleko, ali Ben
mu je već prepoznao svjetla.

Jahao je što je brže mogao. Sad
su mu rame i cijela desna strana
bili potpuno oduzeti. Bol se u valo-
vima širila tijelom. Osjećao je kako
mu iz rane reče krv.

Uzdahnuo je duboko i zahvalno
kad je stigao do prvih kuća. Nije
obraćao pažnju na mnogobrojne lju-
de koji su se kretali ulicom.

Odjahao je do gradske vijećnice
u kojoj se nalazio šerifov ured i zat-
vor. Zaustavio je konja, još jednom
olakšano uzdahnua i skliznuo sa
sedla. Iako je osjećao tešku bol
ipak je potapšao ozojena konja po
vratu i šapnuo mu na jedvite jade:

— Ti si dobar konj. Hvala ti!

Tad je krenuo, teturajući, u šeri-
fov ured. Znao je da će mu odmah
biti potrebna liječnička pomoć. Mo-
rali su mu izvaditi metak iz rame-

na i zaustaviti krvarenje. Oslabio je
od velikog gubitka krvi.

Ali prije toga namjeravao je šeri-
fu ispričati što se dogodilo.

U uredu je naišao na starog
Sama Hoovera. Upravo je lovio
mušicu koja je uvijek iznova udara-
la o petrolejku.

Opazio je Bena McClellana i od-
mah ga prepoznao.

— Momče, zar ti nisi kod razboj-
nika? Kod svojih si starih drugova
Jessea Hathawaya i Wyatta Shole-
ma? Tako su mi bar pričali — re-
kao je, a pri tom se moglo opaziti da
se uplašio. — Zar te nisu povelili sa
sobom...

— Nemam mnogo vremena —
prekinu ga Ben jedva se naslonivši
na pisaći stol. — Gdje je šerif?
Morat će odmah sakupiti ljude i
pozvati jahače s ranča Cleveland.
Ti me razbojnici još progone, jer...

Prekinuo je, jer doista je bilo sku-
po gubiti vrijeme objašnjavajući
sve što se dogodilo starom Samu.

— Do vraga, djede, gdje je šerif?
— zapitao je ljutito.

Sam Hoover se sada vrlo uzbu-
dio.

— Pa cijeli grad zna da je šerif
bolestan i da u visokoj groznici leži
u krevetu. Liječnik kaže da se otro-
vao nekim gljivama i da mu je ži-
vot u opasnosti. Ali kako znaš, ja
ga zamjenjujem. Mogu li nešto učini-
ti za tebe? Mogu li ti pomoći?
Samo kaži, i rado ću sve učiniti. I
tebi će liječnik biti potreban. Na
žalost, u gradu nema ni jednoga.
Jedini liječnik danas je poslijepod-
ne krenuo Bentonovima. Ona divna
Jenny Benton očekuje dijete.
Momče, baš te zadesila nesreća. Ne
znam ni sam kako bih ti mogao
pomoći.

Ben je čudno gledao starog Sama Hoovera. Pri tom je razmišljao tko bi mu mogao pomoći u tom gradu. Iznenada se sjeti Catherine Britt. Odahnuo je i rekao Samu:

— Pođi do liječnikove kuće i donesi veliku pincetu i nešto alkohola. Bit će mi potrebni i zavoji. Sve to odnesi Catherine Britt. Poći ću k njoj i zamoliti je da mi izvađi metak i povije ranu. I još nešto, Sam! Saznaju li ti razbojnici da je šerif bolestan mogli bi se obezobraziti i dojahati u grad. Trebalo bi upozoriti stražu i dobro pripaziti što se događa na prilazima gradu.

Rekavši to, izišao je teturajući iz šerifova ureda. Krenuo je nalijevo pitajući samog sebe hoće li imati dovoljno snage da stigne do kuće Catherine Britt.

IX

Ušao je teturajući u malu trgovinu. Tko bi ga takva vidio, mislio bi da je pijan.

Catherine je upravo posluživala neku ženu, spremajući kutije s dječjim rubljem. Ljutito ga je pogledala, kad je teturajući ušao u trgovinu. Na trenutak je povjerovala da je to neki pijani kauboj, ali ubrzo ga je prepoznala.

— Ben, što ti se dogodilo? — zapitala ga je prestrašeno.

Pokušao se uspraviti, pitajući:

— Da li bi mi možda mogla izvaditi metak iz ramena? Liječnik nije u gradu, a nema mi tko pomoći.

Trenutak je zastala kao ukočena. Uspravila se i šutjela. Širom je otvorila oči.

Crna joj je kosa sjala pod svjetlom petrolejke. Djelovala je vrlo

ponosno i mirno, ali glas joj je lagano podrhtavao kad mu je odgovorila:

— Dakako, Crvenokosi, kome bi se inače obratio za pomoć? Sretna sam što si se mene sjetio i došao ovamo.

Brzo mu je prišla. Ben se osjećao neobično slab. Uzdahnuo je tiho i bolno. Iznenada je zateturao. Catherine je gurnula svoje rame pod njegov pazuh i tako ga poduprla. Nije baš bila visoka, ali zato snažna, usprkos vitkom stasu. Uspjelo joj je da ga dovuče do kreveta u svojoj spavaonici.

Tada više nije znao za sebe.

Probudio se kad je već sve bilo svršeno. Bol je sada bila nekako drugačija. Metak se više nije nalazio u rani. Istog se trenutka sjetio što se dogodilo. Shvatio je da mu je Catherine izvadila metak iz ramena i povezala ranu.

Još je neko vrijeme ležao opušteno, zatvorenih očiju, razmišljajući što bi trebalo poduzeti.

Kad je otvorio oči, zaslijepilo ga je svjetlo petrolejke. Catherine je sjedila na stolici uz krevet strpljivo čekajući. Djelovala je vrlo sabrano i ponosno, kao da je čvrsto ovladala svojim osjećajima i ne želi ih odati. Dugo ju je promatrao, a tad se iznenada sjetio svega što se dogodilo prije mnogo godina.

— Hvala ti, Cat! — reče polagano.

— Drago mi je što si došao k meni i što sam ti mogla pomoći — odvratila Cat jednostavno. Tada ga je zapitala: — Što namjeravaš sada poduzeti? Moram te upozoriti da su se u gradu pojavili neki jahači koje nitko ne poznaje. Mogli bi to biti oni razbojnici kojima si pobjegao.

Zacijelo vjeruju da ti u gradu nitko nije mogao pomoći i da si stoga krenuo na ranč. Onog trenutka kad napustiš svoju kuću i pojaviš se na ulici, otkrit će te i navaliti. Ti razbojnici su u gradu, a opasni su. Razišli su se na sve strane i vreba ju na tebe. Možda će čak saznati i gdje te mogu pronaći.

Nije joj odgovorio, jer nije imao ni što kazati. Onog trenutka kad je saznao da je šerif bolestan, nije mu bilo teško zaključiti da će se sve to tako i dogoditi.

Morao je napustiti kuću i nekako prodrijeti do Thora Clevelanda. Iznenada se sjetio da je poštanska kočija, koju su razbojnici zadržali, davno morala stići u grad.

Zapitao je Cat.

— Da li je stigla poštanska kočija u grad? Morala je dovesti Jima Callaghana. A tom kočijom putovala je i Bella Cleveland.

Oči Catherine iznenada su se raširile kad je spomenuo Bellu.

— Bella se, dakle, vraća kući — kazala je nekako čudno hladnim glasom. Ali tad je odmahнула, sjetivši se Benova pitanja: — Poštanska kočija još nije stigla u grad. Već je odavno morala doći. Ne vjerujem da će stanovnici ovog grada odjahati i pogledati što se dogodilo. Shvatili su da se spremaju nepravilnosti, pa se ne žele miješati u to. Svatko čuva svoju glavu.

Ben je gorko kimnuo. Pokušao je ustati. Zastao je teturajući pred Catherine. Djevojka mu je pružila novu košulju koju je nabavila u trgovini.

— Ne mogu te zadržati, zar ne? — zapita ga zabrinuto.

— Ne možeš — nježno odvratila Ben. — Došao sam u grad po šerifo-

vu pomoć. Ali sad ne mogu računati na njega. Tko zna kako će još dugo biti bolestan. Moram sve sam obaviti. Ti su se razbojnici toliko osilili da ćemo im se svi morati pokoriti. Nastojat će prije svega uništiti ranč Thora Clevelanda. A kad im to jednom uspije, početak će uništavati i sve manje posjede zajedom.

Kimnula je saslušavši njegove riječi. Zatim mu je pomogla odjenuti košulju, jer je Ben mogao svoje ranjeno rame pomaknuti samo uz najveću bol.

Zatim mu je donijela opasač s revolverom i pričvrstila mu ga oko pasa. Sve je to činila brzo i spretno. Kao da je navikla na to. Kad mu je pomogla, povukla se i kazala neobično tvrdim glasom:

— To je sve što mogu učiniti za tebe, Ben McClellan, zar ne? A sad ćeš izaći na cestu, začut će pucnjavu i ti ćeš biti mrtav. Kome će koristiti ta tvoja smrt? Što misliš postići time?

Opori glas je čudno podrhtavao. Primijetio je da ga gleda očima punim straha. Iznenada je shvatio koliko se ona boji za njega i koliko pati stoga što će je uskoro napustiti, izaći na ulicu i izložiti se strašnoj opasnosti.

— Ima mnogo razloga zašto to moram učiniti — reče joj. — Thoru Clevelandu i svima onima koji su mi u ono vrijeme omogućili da pošteno živim, moram se sada nekako odužiti. Vratio sam se ovamo želeći dokazati Thoru Clevelandu da sam pošten čovjek i da me nije uzalud štitio u ono vrijeme. Nisam želio ništa drugo no vlastitim snagama podići ranč u ovom kraju. Ali sad se moram boriti za Thora Clevelan-

da, za njegov ranč i za sve druge ljude u ovom kraju. Moram to učiniti! Vjerojatno me shvaćaš?

Catherine je kimnula začuđujuće mirno, a zatim se više nije mogla obuzdavati. Osjećaji su je svladali. Pošla je prema Benu, zagrlila ga, podigla se na vršcima prstiju i poljubila ga u usta.

I on je zagrlio nju svojom zdravom rukom. I tako su stajali mirno nekoliko trenutaka. Shvatio je da mu je ona iskreno i otvoreno priznala što osjeća i da ga nije zaboravila, da iz sjećanja nisu bili izbrisani prošli dani. Čekala ga je, a on se sada vratio. Catherine je bila zadovoljna. Bio je upravo onakav kakvim ga je zamišljala. Zavoljela ga je još dok je bila djevojčica a on je morao napustiti grad. Za sve te godine njezina se ljubav još više rasplamsala.

Strah da će Ben možda uskoro poginuti, nagnala ju je da zaboravi svoj ponos i svoju djevojačku suzdržljivost.

— A sada pođi — reče i odmakne se od njega. — Pokazala sam ti što osjećam za tebe. Kreni u tu svoju borbu, ako ne možeš drugačije.

— Usprkos svemu moram to učiniti. Usprkos svojim osjećajima prema tebi — prošapta Ben. — Čovjek ne može početi nov život ako ne sredi ono što je bilo. To sam dužan Thoru Clevelandu.

Htio je izaći iz sobe kroz trgovinu, a odande poći na ulicu.

— Najmanje što možeš učiniti je da izađeš na stražnja vrata — primijeti Catherine. — Možeš iz mog dvorišta kroz susjedne vrtove stići do staja za iznajmljivanje. Tvoj je konj još privezan za stup pred šerifovim uredom. Možda ga razbojnici

čak i motre. Bilo bi bolje da nabaviš drugog konja. Ali ne bih ti htjela davati savjete, jer ja sam samo djevojka.

— Mogla bi mi postati najdragocijenije blago na svijetu. To sam sada shvatio. I posve sam siguran u to — reče Ben mirno i izide iz sobe.

Vrata je otvorio vrlo oprezno i tiho. Isuljao se u maleno dvorište, zastao kraj naslaganih drva i začuo kako je djevojka samo prislonila vrata. Prije toga je zatvorila vrata svoje sobe tako da u dvorište nije prodiralo svjetlo.

Ben je zastao i osluškivao nekoliko trenutaka. Za to vrijeme oči su mu se privikle na mrak. Osjećao je jaku bol u ramenu, a ipak je bio nekako čudno lagan i veseo kao da je omamljen.

Dobro je znao da je ta omamljenost nastala od velikog gubitka krvi. Morao je biti to oprezniji. Tiho je napustio dvorište i našao se na nekakvu putu koji je kroz dvorište i vrtove obližnjih kuća vodio na polja i travnjake izvan grada. Prolazio je i pokraj staja. A nešto dalje skrenuo je do postaje teretnih kola.

Ben nije mogao ići daleko. Ugledao je nekoliko konja ispod obližnjih stabala jabuka. Tamo su se micali u mraku. Ben je odmah shvatio da jahači tih konja promatraju istovremeno staju, koral i postaju teretnih kola. Razbojnici su dobro znali da on nije mogao napustiti grad drugačije nego na konju. A ako je želio nabaviti konja morao je proći negdje ovuda. Odmetnici su se vjerojatno nalazili negdje u zasjedi. Ali konje zacijelo nisu ostavili bez stražara.

Ben je shvatio da umalo što nije uletio u klopku. Odlučio se povući i

zaobići razbojнике u velikom luku. Sad više nije namjeravao nabaviti konja.

— No bilo je prekasno.

Iza njega neki je glas grubo zaviknuo:

— Dobro te vidim, na nišanu si! Digni ruke prema zvijezdama i priđi! Dođi, mladiću moj! Sad smo te napokon uhvatili!

Ben se ukočio. Tad se u njemu ponovo rodio onaj bijes pa je zaboravio na svaki strah. Prignuo se, okrenuo i pri tom izvukao revolver.

Sve je to radio prilično polagano jer je bio ranjen. Od velikog gubitka krvi kretao se nesigurno.

Ugledao je cijev revolvera uperenu u sebe, i kraj njega je proletio metak. I on je dvaput opalio. Shvatio je da su meci pogodili još prije nego što je onaj čovjek kriknuo. Vidio je nejasno u mraku kako čovjek pada poput sjene.

Okrenuo se i požurio prema konjima što je brže mogao. Posvuda oko sebe čuo je glasove i uzvike drugih razbojnika. Glasovi su dopirali iz koralā i staja, s postaje za kočije i iz obližnjih ulica i krovova. Razbojnici su očigledno nadzirali cijeli grad. Znali su da se on tu negdje skriva. Nije mogao napustiti Mesa City, u to su bili sigurni. A osim toga je i njegov konj stajao privezan pred šerifovim uredom. Pazili su da Ben ne uspije negdje drugdje nabaviti konja. Razbojnicima je bilo dobro poznato da Ben nije mogao zatražiti pomoć ni od šerifa, ni od njegova zamjenika, ni od bilo koga drugoga u gradu. Morao je pokušati dočepati se ranča Cleveland. To mu je bio jedini spas.

A sad su začuli pucnjavu i prodorne krikove ranjenika.

Počeo je lov na Bena McClellana.

Ben je odjahao udesno prema poljima i malenu šumarku nedaleko od grada. To je bio jedini put koji je vodio prema ranču Cleveland. Nije imao što da bira, a to su znali i razbojnici. Dok je jahao, postade mu jasno da je nabavio dobrog konja. Pomislio je i na to da se poštanska kočija još nalazi u rukama tih razbojnika. A zajedno s poštanskom kočijom i Jim Callaghan i Bella Cleveland.

Što će se dogoditi zarobljenicima? Ili možda razbojnici još ne znaju da su ugrabili Bellu Cleveland?

Teške su brige pritiskivale Bena dok je jahao prema ranču. Iz trenutka u trenutak postajalo mu je jasnije da mu neće uspjeti doprijeti do ranča. Konjski kas ga je ubijao. Rana ga je neizrecivo boljela. Pričinjalo mu se kao da jaše s indijanskom strijelom u ramenu. Bol mu je oduzimala dah, a onda shvati da mu se rana ponovo otvorila i da mu krv teče niz leđa promočivši zavoj. Pred očima crni veo postajao je sve gušći, a za to nije bio kriv noćni mrak, već nesvjestica koja ga je počela obuzimati.

Morao se spustiti padinom do rijeke. Put je bio zasut kamenjem koje se odronilo sa stijene. Trava je rasla tek dolje uz obalu. Konj se poskliznuo po kamenju, zateturao i počeo kliziti. Ben je izletio iz sedla. Oslabljeno i ranjeno tijelo više nije moglo izdržati te nagle kretnje ustrašena konja.

Tvrdo je pao i kliznuo dolje do trave i nekakva grmlja što je raslo uz obalu. Ostao je ležati u nesvjestici. Nakon nekog vremena se osvijestio, htio je ustati ali nije mogao.

Ponovo se onesvijestio. I tako nije ni znao da su se nešto kasnije zaustavili neki jahači, sjahali i počeli ga pregledavati.

Jedan od njih bio je Wyatt Sholem. Nos mu je bio razbijen i otečen. Pregledao ga je i zatim kazao:

— Već smo ga jednom otpremili prebačena preko sedla gdje mu je mjesto. I opet ćemo tako. Mora shvatiti gdje mu je mjesto. A vratit ću mu i ono što mi je učinio.

Te je riječi govorio više za sebe. Njegovi ga ljudi zapravo i nisu čuli. Konji su im preglasno rzali.

— Položite ga poprijeko na sedlo — naredi oštro Wyatt Sholem. — A poštansku kočiju odvezite u grad. Parker i Sharkey će ga sprovesti.

On je odjahao dalje s ostalim razbojnicima. Htio je, budući da je već stigao dođe, posjetiti dio ranča Cleveland koji se nalazio pokraj rijeke Loon. Tamo su se uzgajali najplemenitiji konji tog ranča.

Ali tamo je bila postavljena klopka. Razbojnici će ujahati u nju. Wyatt Sholem to nije znao, pa je krenuo bezbrižno sa svojom pratnjom.

X

Sve se dogodilo u samu zoru. Morg McRae koji je već nekoliko noći ležao na krovu sjenika opazio ih je kako dolaze. Znao je i to da su njegovi ljudi, koji su noću bdjeli a danju spavali, i sada ležali skriveni svuda uokolo, također spazili razbojnike.

Na ranču je dugo vladala tišina. Svi su čekali da Wyatt Sholemovi ljudi otvore veliki koral. Pri tom su tri jahača pazila na zgrade.

Ali tad je izbio pakao. Ljudi s ranča Cleveland počeli su pucati iz pušaka sa svih strana. Konjokradice su opazile da su upali u unakrsnu vatru, jer je koral bio opkoljen sa svih strana. Dojahali su između skrivenih čuvara, i u samoj blizini koralu upali u klopku.

Na onu trojicu jahača koja su trebala osigurati zgrade pucao je s krova sjenika Morg McRae. Ta su trojica vjerojatno imala zadatak da pucaju na prozore i vrata, ako bi se netko pojavio. Bilo je očito da to neće moći spriječiti.

Jedan od te trojice bio je sam Wyatt Sholem. Pao je na zemlju i ostao ležati u nesvjestici.

— o o o —

Parker i Sharkey trebali su odvesti Bena McClellana i proći kraj zarobljene poštanske kočije. Stigli su do nje tek oko ponoći. Zbog ranjena Bena, koga su otpremali položena preko sedla jahali su vrlo polagano.

Parker i Sharkey najavili su se dogovorenim krikom. Na rubu šumice dočekao ih je jedan od dvojice stražara koji su čuvali poštansku kočiju i njezine putnike. Taj ih je čovjek zapitao:

— Da li je sve u redu? A tko je taj čovjek?

Kad je čuo da je to Ben McClellan, zadovoljno je rekao:

— Sad će se Wyatt Sholem napokon smiriti. Postat će snošljiviji. Ovih posljednjih dana bio je kao lud. Nije mogao podnijeti što je Ben uspio pobjeći. Dobro! Ali i ja imam lijepo iznenađenje za Wyatta Sholema. Gdje je?

— Dopremit će s ostalim momcima nekoliko konja iz jednog od koralu ranča Cleveland. A vi sada

možete pustiti poštansku kočiju u grad i krenuti s nama prema logoru.

Čovjek koji je čuvao poštansku kočiju nasmijao se u mraku. To se dobro vidjelo, jer su mu bijeli zubi zasjali ispod široka oboda šešira.

— Imamo iznenađenje za Wyatta Sholema — reče napokon veselo. — Među putnicima je i neka djevojka. Počela nam je prijetiti istog trenutka kad smo ostali nasamu s njom i drugim putnicima. Odmah je počela zapovijedati putnicima, kočijašu i pratiocu. Rado bi i nama zapovijedala. Brinula se požrtvovno za ranjena Jima Callaghana koga je McClellan doveo i smjestio u poštansku kočiju.

— To će zasigurno zanimati Wyatta Sholema i Jessea Hathawayu — nastavi mirno Bruce. — Djevojka je Bella Cleveland, kćerka Thora Clevelanda, buduća gospodarica ranča Cleveland.

Oba su razbojnika samo nijemo kimnula, nastojeći shvatiti što to znači. Prvo je trebalo o svemu obavijestiti Wyatta Sholema. Morao je saznati koga su uhvatili. Da im je dragocjeni plijen pao u ruke, shvatili su i sami razbojnici. Wyatt Sholem će posve sigurno donijeti novu odluku. Shvatili su i to da bi im oštro prigovorio kad ne bi što prije saznao da su uhvatili Bellu Cleveland.

I stoga Sharkey progovori:

— Odjahat ću natrag i sve ispričati Wyattu Sholemu. Znam kamo je krenuo s momcima. Pričekajte me! Ujutro ćemo saznati što Wyatt Sholem namjerava poduzeti. Slažete li se?

Kako ni jedan od njegovih prijatelja nije ništa rekao, Sharkey je

podigao uzde i lagano potjerao mamuzama konja. Dskora ga više nisu vidjeli.

Druga dvojica vratila su se s Benom do poštanske kočije. Čuvar primijeti:

— Gospodice Bella, evo još jednog ranjenika. Moći ćete se pobrinuti i za njega.

— Propalice! — oštro je zaviknula djevojka. Iako je Bella pohađala školu na Istoku i tamo provela nekoliko godina još je bila pravo djetete Zapada, a ne samo obrazovana mlada djevojka. Govorila je oštrim jezikom ljudi ovog kraja.

— Bijednici! — ponovo ih je napala. — Progonili ste ga i tjerali sve dok ga niste ranili. Tako vam je pao u ruke. Prava je nevolja ovog kraja što razbojnici i skitnice mogu progoniti poštene ljude. Ali i to će se brzo izmijeniti. Neće to dugo tako ostati. U to možete biti posve sigurni. Platit ćete vi uskoro za sve ovo.

— ooo —

Sharkey koji je pošao za Wyatom Sholemom vratio se tek pred zoru do onog šumarka kraj kojeg je stajala poštanska kočija. Nije dojahao sam već u pratnji druge dvojice razbojnika koji su bili lakše ranjeni. Bila su ta dvojica od onih konjokradica koji su u ponoć napali pod vodstvom Wyatta Sholema koral ranča Cleveland. Bili su ujedno i jedini kojima je uspjelo pobjeći.

Kraj kočije je dakle, sada zajedno s onom trojicom pristiglih, bilo šest razbojnika.

Sharkey koji je već sve znao, preuzeo je čuvanje zarobljenika. Ostala petorica povukli su se kako bi se u miru mogli degovoriti što

da učine. A morali su se požuriti jer je već svitalo, a oni su se nalazili još prilično daleko od logora. A samo su u njemu bili sigurni i zaštićeni.

Jedan od one dvojice koji se do posljednjeg trenutka nalazio pored Wyatta Sholema počeo je pričati o prepadu. Svoj je izvještaj završio riječima:

— Moramo se što prije vratiti Jessu Hathawayu. Moram saznati što se dogodilo. Stoga ću sam krenuti naprijed put logora, jer jašem najboljeg konja. Osim toga sam i najlaganiji. Sve ću ispričati Jessu Hathawayu. A vi ćete me slijediti polaganije s Benom McClellanom, Jimom Callaghanom i Bellom Cleveland. Ali i vi požurite koliko možete.

Čovjek koji je govorio zašutio je na nekoliko trenutaka. Još je jednom promislio o svemu, a i oni drugi su šutjeli i razmišljali.

Napokon Parker izjavi:

— Da, moramo se odmah odlučiti i dogovoriti hoćemo li povesti sa sobom kćerku Thora Clevelanda ili ćemo je ostaviti s drugim putnicima iz poštanske kočije. Ako je povedemo, znači da smo oteli čovjeka. A to se na području Arizone kažnjava smrću. Ako djevojku povedemo sa sobom, objesit će nas iako se njoj ništa ne bude dogodilo. Ljudi u ovom kraju vrlo su osjetljivi ako se njihovim ženama ili kćerima učini nešto na žao. A to je najgore, djevojka je kćerka Thora Clevelanda, najmoćnijeg čovjeka u ovom kraju. Dakle, ono što namjeravamo učiniti vrlo je opasno. A ipak moramo to učiniti. Inače, ljudi s ranča Cleveland neće nam predati svoje zarobljenike. Oni bi ih...

— Dobro znamo da će Morg McRae objesiti svakog konjokradicu bez imalo smilovanja.

— ooo —

Bilo je nekoliko sati kasnije u smiraj dana kad se poštanska kočija iznenada zaustavila, a kočijaš odozgo s kozlića zaviknuo:

— Tako momci, sad neću s tom prokletom škrinjom krenuti niti koraka dalje! To je nemoguće po tom mraku.

Vrata kočije malko su se otvorila. Pojavila su se u bradu obrasla, mršava i ispijena lica. Bili su to okorjeli razbojnici i noćne ptice.

Jedan od njih pogledao je djevojku i kazao:

— Morat ćemo kočiju ostaviti. Ako u svojem kovčegu imate odjeću za jahanje predložio bih vam da se presvučete. Dajemo vam deset minuta. Recite mi koji kovčeg biste htjeli da vam skinem s krova ili spremišta za prtljagu.

Zatim se obratio Benu i naredio mu:

— Ustani, prijatelju! Sad ćeš morati opet jahati. Zašto si nam zapravo pobjegao? To je bilo vrlo glupo. Crnac će te premlatiti, jer je skupo platio taj tvoj bijeg. Sad više ne vjeruje da će pravodobno stići svojoj majci i sakupiti novac potreban za liječnika.

Čovjek se opet okrenuo prema Belli želeći saznati što je djevojka odlučila. A ona mu je odmah i kazala:

— Potreban mi je onaj crni kovčeg sa zelenim remenjem. To je najveći kovčeg na krovu. Ali ne mogu dopustiti da Jima Callaghana vodite dalje. On to neće preživjeti. Njegove ozljede su i odviše opasne. Ima jaku groznicu. Već je nekoliko

sati u nesvijesti. Silno je iscrpljen i slab. Ubit ćete tog čovjeka!

Razbojnik, iza kojeg se pojavio još jedan na vratima, kimnuo je i rekao pristojnim, ali ljutitim glasom:

— Gospodice, a što vi mislite da radi onaj McRae s našim prijateljima koji su mu dopali šaka? Vjerujem da će ih objesiti, ako šerif još nije ozdravio tako da može održati suđenje. Ali dok ste vi i Callaghan u našim rukama, Morg se to neće usuditi. A ako Jim Callaghan ne preživi taj put, onda se može reći da nije imao sreće.

Ništa više taj čovjek nije htio kazati. Ali drugi su rekli Belli neka napusti kočiju. Zatim su iznijeli Jima Callaghana. Bella je dobila svoj kovčeg.

Dvadesetak minuta kasnije već su svi zajahali konje.

Razbojnici su ponijeli sa sobom i jedan kovčeg s poštanske kočije u kom se nalazila i poveća pošiljka novca za banku u Mesa Cityju.

Sve su to razbojnici smjestili na šest konja koji su do tada vukli poštansku kočiju.

Jim Callaghan se osvijestio, iako je bilo očito da mu je zdravstveno stanje vrlo teško. Privezali su ga na sedlo jednog konja.

I Ben McClellan je morao jahati.

Niti on, a niti Bella nisu mogli pomoći Jimu Callaghanu. Jim se sklupčao u sedlu. Reklo bi se da zbog slabosti i visoke groznice više nije ni osjećao bolove. Patio je, ali to više nije mogao dokučiti razumom. Ponekad bi samo zastenjao.

Oko ponoći ujahali su u neki klanac. Razbojnici su se sada osjećali već mnogo sigurnijima. Odmarali su se neko vrijeme, zatim su skuha-

li kavu i otvorili svoje zavežljaje s hranom. Nosili su sa sobom kruh i hladnu počenku. A kava je bila dobra i jaka.

Ben je polagano jeo. Pomno je žvakao, želeći da se što prije oporavi.

Bella je također nešto pojela. Shvatila je da mora sačuvati svu svoju snagu, jer će razbojnici uskoro mnogo tražiti od nje.

Klekla je kraj Jima Callaghana pokušavajući mu uliti u usta malo kave. Zatim je tražila od jednog razbojnika nekoliko komadića dvopeka koje je upravo namjeravao pojesti. Dao joj je dvopek, a Bella ga je namočila u kavu i time nahranila Jima Callaghana. To je bila jedina hrana koju je ranjenik mogao podnijeti. Bio je odviše slab a da bi mogao žvakati. Mogao je gutati samo kašicu i tekućinu.

Ben je zatim zadrijemao neko vrijeme od iscrpenosti. Probudila ga je jutarnja hladnoća. Po klanu, u kome su logorovali, lebdjela je magla. Na plavoj kosi Belle Cleveland visile su fine kapi rose. Djevojka je mirno promatrala Bena McClellana. Divio joj se. Bila je tako sabrana i mirna, iako je slutila što je čeka. Znala se svladavati, a Ben je bio uvjeren da će sve nedaće i opasnosti snositi hrabro i ponosno.

I nehotice se sjetio Catherine Britt i usporedio djevojke. Iznenada je shvatio da bi se i Catherine Britt, kad bi se našla u tom položaju, jednako vladala. Znao je da ni ona ne bi očajavala, da ne bi bila bespomoćna, već odlučna i hrabra.

I bio je sretan što je tako. A sjetio se i onih trenutaka kad se oporavljala od njega prije no što mu je dopustila da izađe i bori se. I tada

mu je pokazala koliko je silna i snažna bila njezina ljubav. Dobro je znao kako bi se osjećala da se njemu nešto dogodi. Ipak, nije ga ni pokušala zadržati. Jer Catherine ga je dobro razumjela. Znala je da Ben ne bi mogao početi nov život ako ne bi najprije okajao svoj grijeh iz prošlosti. Morao se iskupiti i tek je tada ponovo mogao postati sretan.

I stoga mu je dopustila da ode, a da se pri tom nije žalila, niti lila suze.

Sad je tek shvatio koliko joj je snage bilo potrebno za to.

— Kako se osjećaš, Ben? — zapitala ga Bella Cleveland.

Kimnuo joj je:

— Bolje — odgovori. — Nalik sam na Indijanca ili snažna bizona. Nešto hrane i sna vraća mi snagu.

I dalje ga je ozbiljno promatrala.

— Kako si upao u sve to, Ben? — zapitala ga napokon.

I Ben joj je sve ispričao ukratko. Jer dok su oni tiho razgovarali, logor se počeo buditi. Netko je zapalio vatru. Osedlali su konje i još jednom skuhalo kavu. Magla u klanecu polagano se dizala. Svanuo je dan.

Ben je tada zašutio a Bella je počela razmišljati o svemu što joj je ispričao. Tek nakon nekog vremena djevojka nastavi:

— Ben, uvijek sam te voljela. Bio si mi drag jer smo bili nešto poput sestre i brata. Još te volim kao dobra, velika brata. Sjećam se kako sam jednom prisluškivala razgovor između Catherine i tebe. Nisam bila ljubomorna. Radovala sam se. A što se dogodilo s Catherinom?

Nije joj odmah odgovorio, a onda je rekao malo suzdržano:

— Ako se uspijem izvući iz svega ovoga, učinit ću sve da mi Catherine postane žena.

Još ga je jednom ozbiljno pogledala.

— Želim ti mnogo sreće, Crvenokosi! — Rekla je to onako kako su govorili u djetinjstvu.

Tad su ih prekinuli. Dobili su kavu i kruha s hladnim mesom. Bella je probudila Jima Callaghana. Taj se odmah trgnuo, pa je čak popio nešto kave i pojeo komadić razmočena kruha.

Nešto kasnije svi su uzjahali.

— Vi bijednici! — procijedi Jim Callaghan kad su ga podigli na konja i svezali za sedlo. — Ubit ćete me. Neću preživjeti današnji dan. Zašto me ne ostavite ovdje? Tad bih bar imao malo mira.

— Oni s ranča Cleveland zarobili su nekoliko naših ljudi — odgovori mu jedan razbojnik. — Mi bismo željeli razmijeniti zarobljenike. Moraš još neko vrijeme izdržati, Jime, a tada ćeš dobiti pravi, topao krevet u kojem ćeš se moći odmoriti i ozdraviti.

Jim Callaghan nije više ništa kazao.

U podne je bio mrtav.

U to nije bilo nikakve sumnje. Taj čovjek snažan i žilav poput Indijanca bio je mrtav. Ubilo ga je jahanje.

Sad su čak i razbojnici bili potišteni. Vjerojatno nisu znali da je Jim Callaghan zaista tako teško ranjen.

Bella Cleveland im je kazala:

— Vi ste ga ubili! Prisilili ste ga da jaše, i to ga je usmrtilo. Čovjek

mora platiti za sve punu cijenu. Nemojte to nikada zaboraviti!

Nisu joj odgovorili. Ali zadržali su se dulje no što bi to možda inače bili učinili. Zamotali su ga u pokrivač sa sedla i naslagali na njega gomilu kamenja.

Bella je promatrala te ljude koji su se očito osjećali krivim. Čudili su se da je tako snažan čovjek kakav je bio Jim mogao umrijeti.

— ooo —

Ben McClellan bio je silno iscrpen kad su napokon stigli u logor. Ipak je podnio jahanje bolje no što je i sam očekivao. Budući da mu je Bella ponovo previla ranu, nije više krvario. Osjećao je laganu groznicu, ali bolovi su počeli popuštati.

Bena su odveli do Jessa Hathaway, dok su Bellu predali staroj Mary Hopkins. Ta je žena upravljala hotelom i restoranom u tom razbojničkom gradu.

Da, ta stara žena koja je cio svoj život provela na Zapadu, doista je otvorila hotel u tom razbojničkom gradu. Uz to je prodavala i rakiju koju je sama pekla. A zbog te su je rakije i progonili. Mary Hopkins je bila poznata po nezakonitom pečenju rakije. Njezin muž je pak bio trgovac koji je uglavnom trgovao s Komančima. Jednog dana su ga vojnici objesili jer je Indijancima prodao viski. Od tog pića Indijanci su poludjeli i krenuli u ratni pohod i ubili nekoliko obitelji bijelih doseljenika.

Bila je to tvrda žena koja se nije pokoravala zakonu. A ipak je Bella bila najsigurnija kod te Mary Hopkins.

Bena su, dakle, odveli do Jessea Hathaway. Taj ga je dočekao u

sobi za dnevni boravak svoje dvosobne drvenjare.

— Zašto si pobjegao? — zapitao ga je ljutito i podrugljivo Jesse Hathaway. — Već si jednom bio naš. Ali više nas se nećeš moći odreći. To ćeš napokon morati shvatiti. U ono vrijeme samo si se ti uspio spasiti. Wyatt Sholem i ja morali smo platiti za sve. Ali ovaj put...

Prijeteći je zašutio. Taj nepomirljivi čovjek dao je kretnjom ruke Benu na znanje da se ovaj put neće izvući i da ga on čvrsto drži u šaci. Nije se više nikada namjeravao rastati od njega.

— Kad budemo idući put opljačkali poštansku kočiju ili banku, tad ćeš biti s nama, Ben — zaprijeti mu. — Tad ćeš napokon postati pravi razbojnik, kao što smo to i mi. Nikad više nećeš ni pokušati otići od nas. To dobro znam. Ti si jedan od naših, i uvijek si to bio.

Zašutio je i promatrao Bena. Izraz lica bio mu je nekako zamišljen i prijeteći.

— Taj Morg McRae je lukava lisica — nastavi Jesse. — Wyatt Sholem mu je uletio u klopku.

Jesse Hathaway je ustao i počeo šetati po sobi. Ben ga je promatrao uspoređujući ga i nehotice sa crnom panterom.

Jesse je zastao kraj prozora gledajući u mrak. Tada je ponovo prišao stolu i pogledao Bena.

— McClellan — reče promuklim glasom — kunem ti se da te ne varam i sve što kažem mislim ozbiljno. Ako su Wyatt Sholem ili neki od onih ljudi još živi u rukama Thora Clevelanda tad ću ih osloboditi. Ja to mogu! I to s lakoćom, jer je Bella Cleveland u mojim rukama. Sve ostalo možeš shvatiti i sam.

Moji su momci dobro učinili što su tu djevojku doveli ovamo. Mudro su postupili. A ja ću predložiti da Bellu Cleveland zamijenimo za sve momke koji su u rukama Thora Clevelanda.

Ben McClellan je to čuo i kimnuo.

— To nije loše zamišljeno — odvrati Ben. — Morg McRae nije lud. Učinit će sve kako bi Bella ponovno stekla slobodu i napokon stigla kući svom teško bolesnom ocu. Moraš poslati pregovarača Thoru Clevelandu. Tad će se sve to riješiti na obostrano zadovoljstvo. Posve sam siguran. Ali morat ćeš se pobrinuti za to da taj pregovarač ne bude jedan od tvojih divljih momaka...

— Znam — hladno ga prekine Jesse Hathaway.

Nagnuo se preko stola i tvrdo nastavio:

— Ti ćeš biti taj pregovarač. Ti i nitko drugi. O tvojoj će spretnosti ovisiti hoće li se Wyatt Sholem i oni momci opet naći na slobodi. A o tvojoj spretnosti ovisit će i to hoće li se možda Belli dogoditi neke vrlo neugodne stvari. Ne varam te! Kunem ti se! Želim da se Wyatt Sholem i moji momci vrate ovamo živi i zdravi. Ako se to ne dogodi, tad će...

Ben je duboko uzdahnuo. Sjetio se svog lošeg stanja. Rana ga je još i te kako boljela. A osjećao je i veliku slabost. Izgubio je više krvi no što je isprva mislio. Obuzeo ga je osjećaj duboka očaja. Najradije bi odmah odjahao, ali je shvatio da bi vrlo brzo pao s konja. Još ga je mučila laka groznica i obuzimao osjećaj velike praznine. Napustila ga je sva snaga, a tijelo mu je bilo kao slomljeno.

Još se jednom trgnuo i rekao:

— Daj mi vremena da se odmorim i ponovo skupim snagu. Tad ću pokušati učiniti sve što budem mogao kako bi spasio Bellu Cleveland. Znam da ne postoji nikakva druga mogućnost osim te zamjene.

— Odmorit ćeš se, a dobro ćemo te i hraniti — objasni mu Jesse Hathaway tvrdim glasom. — A tada ćeš krenuti na ranč Clevelandovih.

XI

Ben je odspavao osamnaest sati pošto je obilno i dobro jeo. Uz jelo dobio je i crvena vina u koje su umiješali žumance. Probudio se, dakle, tek idućeg dana poslijepodne. Osjećao se mnogo bolje nego jučer. Više nije imao groznicu.

Još ga je boljelo rame, a ruka mu je bila ukočena. Kad je ustao, lagano je teturao. Nešto kasnije posjetio ga je Jesse i neki čovjek nekadašnji liječnik. U tom logoru sakupili su se najraznoražniji ljudi, svi izvan zakona.

Taj je čovjek mirisao na viski, ali se ipak razumio u svoj posao. Pregledao je ranu i stavio nov zavoj. Zatim mu reče:

— Rana se skorila. Ne budete li se prenaglo kretali, rana se više neće otvoriti. Imate zdravu krv i snažno tijelo, mladiću!

— Naruči u salunu nekoliko boca na moj račun — reče mu Jesse izlazeći s bivšim liječnikom iz sobe.

Ben se obrijao i oprao u kutu svoje sobice gdje se nalazio umivaonik i ormarić. Kad se uredio i obukao, Jesse je ponovo ušao u sobu.

— Stol je postavljen, plemeniti gospodine! Dobit ćeš najbolju hra-

nu koju je moguće nabaviti u logoru. Ovog puta moći ćeš popiti i dovoljno mlijeka. Učinit ću sve da što prije ozdraviš. A tebi će biti najlakše da obaviš taj zadatak. Thor Cleveland će jedino tebi vjerovati. A i lakše ćeš se sporazumjeti i s Morgom McRaeom od bilo koga. Sad je sve u tvojim rukama.

Ben mu nije odgovorio. Pošao je u sobu za dnevni boravak u koju su donijeli zaista izvršnu hranu. Ben je jeo polagano, iako je izgarao od nestrpljenja. Najradije bi se odmah bio popeo u sedlo i odjahao put ranča Cleveland.

Jesse ga je šuteći promatrao. Kad je Ben pojeo i ispio posljednju čašu mlijeka, kazao je ledenim glasom:

— Nemoj pokušati da nas prevariš, Ben! Wyatt Sholem je moj prijatelj i drug. On i ja smo uvijek sve činili jedan za drugoga. Uvijek smo pomagali jedan drugome ma što se dogodilo. Ja i on smo jedno biće. Nemoj pokušati da me prevariš, Ben McClellan! Vrlo sam moćan u ovom kraju. Skupio sam sve te prezrene, izgubljene i nepokorene razbojнике. Nazivaju ih zločincima i otpadnicima s granice. Možda to i jeste istina. Ali mi smo za svega nekoliko tjedana postali prava vlast u ovome kraju. Ben, nemoj me pokušati prevariti, jer ćeš to skupo platiti. I nemoj poslije kazati da te nisam upozorio!

Rekavši to, krenuo je prema vratima. Otvorio ih je, zastao i grubo kazao:

— Kreni dakle! Čeka te dobar konj! Kreni! I nemoj gubiti vrijeme! Svaka je sekunda dragocijena za tu tvoju Bellu Cleveland!

Ben ga je poslušao bez riječi. Uzjahao je konja, koji ga je već čekao

pred vratima i osjetio da mu se vratilo nešto od snage i izdržljivosti.

Krenuo je bez riječi i ne pogledavši Jessea Hathaway.

Ben je jahao neprekidno i tako je prevalio dosta puta prije no što je pao mrak.

Kad je noć pokrila zemlju, sjahao je pripremajući se za odmor. Konj mu je zaista bio snažan i izdržljiv.

Nešto poslije, kad su mjesečina i zvijezde zasjale, nastavio je put. Zaustavio se tek pred jutro. Zapalio je vatru, skuhaio kavu, najeo se i odmarao dva sata. Uspjelo mu je savladati nestrpljivost. Ta dobro je znao da se mora odmarati i prikupljati snagu.

Rame ga je boljelo. Ponekad mu se pričinjalo da se rana ponovo otvorila.

Kasno tog poslijepodneva stigao je do udoline u kojoj je sreo Jima Callaghana i Mesa Kinga.

Ovaj put nije ovdje bilo nikoga. Sve je mirovalo. Zaustavio se i ponovo skuhaio kavu. Tako je uvijek uz hladnu hranu mogao popiti i nešto toplo.

Ovaj mu je odmor koristio, a obilna hrana vratila mu je snagu. I tako pijući kavu iz pehara, pogledao je oko sebe, kao što bi to bio učinio svatko na njegovu mjestu kad bi se našao sam u toj divljini.

A tad je nehotice prolio kavu, jer je ugledao nešto što mu se činilo nestvarnim poput sna.

Da, pomislio je da sanja i da mu se sve to pričinja od lagane groznice koja ga je ponovo mučila.

Ugledao je, naime, pred sobom Mesa Kinga. Konj je izišao iz onog klanca koji je Jimu Callaghanu poslužio kao koral i zamka.

Da, bez sumnje, to je bio Mesa King. Onaj predivni, snažni ždrijebac s plamtećom crvenom dlakom i tamnom grivom. Konj koji je živio slobodno poput kralja u toj divljini.

Ali sad je bio sam. Hodao je teškom mukom samo na tri noge.

Ben mu je prišao bliže, zaustavio se i pričekao ga. Zatim mu je počeo mirno i nježno govoriti. Nastojao je da mu glas bude što topliji. Uši Mesa Kinga su zaigrale, a nozdrve su mu se raširile.

Neko su se vrijeme čovjek i konj šutke promatrali.

Ben je shvatio zašto je Mesa King došao i što mu se dogodilo. Znakovi su bili i odviše jasni.

Kad se Mesa King vratio onog dana krdu još je bio vrlo slab i nemoćan. Ta bio je mnogo dana uzet, pa je izgubio na težini i snazi.

Njegovo krdo preuzeo je neki mlađi ždrijebac. Protiv njega se Mesa King morao boriti. A kako je još bio vrlo slab, protivnik ga je pobijedio. Zacijelo je to bila teška i surova borba. Ben je to jasno vidio po još svježim ugrizima i ranama od oštih i tvrdih kopita.

Ali to nije bilo sve. Mesa King nije tu borbu izgubio zato što je još bio slab i nemoćan. Dgododila mu se još jedna nesreća. Za vrijeme te borbe, jer drugačije se to nije moglo objasniti, udario je prednjom nogom o oštru stijenu ili između dva oštra kamena.

Noga mu je bila teško ranjena, stečena i zagnojena.

Ben se prestrašio kad je vidio tu ranu. Shvatio je da bi moglo doći do otrovanja krvi, a to bi Mesa King platio životom.

— Nebesa! — uzviknuo je Ben. — Što je ta uboga životinja morala prepatiti!

Istovremeno je shvatio zašto ga je Mesa King potražio na ovom mjestu.

Mesa King je već jednom ovdje ležao teško bolestan. A čovjek mu je pomogao. Njegovao ga je i pomagao mu nježno i požrtvovno. Bilo je lako shvatljivo da je Mesa King, kad ga je ponovo zadesila nesreća, potražio ovo mjesto gdje su mu već jednom pomogli.

Ben je kleknuo kraj konja i pogledao iz blizine zagnojenu ranu. Zatim je podignuo glavu i pogledao ždrijepca. Rekao je nježno:

— King, ovo je zlo! Morat ću ti zadati bol, ako želiš ozdraviti. Moraš imati povjerenja u mene.

Govorio je konju i dalje nježnim glasom znajući da je životinja po zvuku glasa mogla shvatiti što joj namjerava kazati.

Mesa King je zarzao kao da mu daje svoj pristanak. Zatim je prišao mjestu gdje je tako dugo ležao uzet. Legao je na stranu i ispružio ranjenu nogu. Benova vatra nije bila daleko. Prišao joj je, ponovo je podstrekao i pristavio vodu. Tad je počeo nešto tražiti po svojim torbama. Izvukao je nož i naoštrio ga na kamenu. Zatim je pripremio sve ostalo što mu je bilo potrebno.

Prišao je stijenama i počeo tražiti neke travke koje su tu rasle. Dobro ih je poznavao jer je prije bio kauboj i morao se brinuti za ozlijeđena goveda.

Dok je prilazio vatri, gnječio je travke. Bile su pune soka, pa ih je mogao pretvoriti u zelenu kašu.

Konj je ležao uzdignute glave i ispružene noge. Promatrao ga je

kao da ga želi pitati što će učiniti s njime. Kao da ga je molio za pomoć.

— Dakako, pokušat ću ti pomoći! Zasigurno ću to učiniti! Smiri se, sve će biti u redu! — Tako je Ben govorio konju.

Gurnuo je oštri nož u kipuću vodu. Priredio ručnik, dobro ga navlažio i stavio na njega zelenu smjesu.

Zatim je izvukao nož iz ključale vode bacivši u nju svu sol koju su mu dali za put.

Prišao je konju noseći vruću slanu vodu i nož. Kleknuo je kraj njega. Rekao mu je još nekoliko riječi toplim i umirujućim glasom.

A tad je počeo.

Nanosio je životinji veliku bol, ali tu nije bilo spasa.

Konj je sve vrijeme ostao miran i trpio te paklenske muke. Samo bi mu ponekad drhtaj prošao tijelom. Ipak je sve izdržao.

Ben je donio ručnik sa zelenom smjesom. Pomoću tog ručnika stavio je kašu na očišćenu ranu.

Zatim je taj zavoj pričvrstio još s dvije uzice, tako da se ne bi mogao samo tako pomaknuti ako Mesa King poželi krenuti dalje.

Tad je sve bilo gotovo.

Kad se uspravio, iznenada se opet sjetio svog zadatka.

— King, moram krenuti dalje — reče Ben. — Moram dalje, jer je još nekome potrebna moja pomoć. Možda ćemo se ponovo sresti kad budem na povratku s Wyattom Sholemom prolazio ovim krajem. Dakle King! Do viđenja!

Zatim je odjahao.

Konj, koji je još ležao, podigao je glavu i gledao za njim tako mirno kao da je predosjećao da će se njih dvojica uskoro opet sresti.

XII

U dva sata noću, 22. kolovoza, Ben je stigao na ranč Cleveland.

Stigao je prekasno. Šest sati prekasno. Ne bi ništa koristilo ni da se nije zaustavio zbog Mesa Kinga.

Wyatt Sholem je umro od teške rane.

Ben je to kazao već i onaj mladi kauboj koji je čuvao stražu kraj korala i preuzeo njegova umorna konja. Znao je, dakle, već sve kad je prilazio kući, a razočaranje je bilo razlog što je Ben sada osjećao velik umor i iscrpljenost. Činilo mu se kao da je iznutra sagorio i izgubio svaku nadu.

U velikom predvorju naišao je na Morga McRaea.

— Odakle dolaziš? — zapita ga ovaj grubo.

Ben mu je sve ispričao. Tek što je završio, McRae je oštro kazao:

— Znači da i nije tako strašno što je Wyatt Sholem umro prije no što mi je odao gdje je logor razbojnika. Sad ćeš nas ti moći odvesti onamo. Jesi li dovoljno jak da krenemo onamo? Za dva sata? Prije toga ćeš se najesti i odmoriti se. Ali nakon dva sata ćeš ...

— Ništa neću učiniti — prekinu ga hladno Ben McClellan. — Neću učiniti ništa što bi moglo ugroziti život Belle Cleveland.

Tek je sada opazio da nije bio sam s Morgom McRaeom. Vrata spavaonice Thora Clevelanda bila su otvorena a starac je ležao na pos-

telji očekujući smrt. Kraj njega je, nalik na sjenu, stajao indijanski liječnik John Yuma. Veliko predvorje bilo je osvijetljeno samo malom stolnom svjetiljkom pa je Indijanac doista djelovao poput sjene.

John Yuma čuo je svaku riječ dok je sjedio u susjednoj sobi kraj kreveta Thora Clevelanda i čuvao ga. Sad je kazao onim svojim grlenim glasom, izgovarajući jasno svaku riječ:

— Što dakle namjeravate poduzeti, Ben McClellan?

Ben je razmišljao nekoliko trenutaka.

— Moram se vratiti — odgovori.

— Moram uvjeriti Jessa Hathaway i ostale razbojнике da još ne možemo prebaciti Wyatta Sholema. I da ga stoga ne možemo zamijeniti za gospođicu Bellu Cleveland. Morat ću ih zamoliti da odgode zamjenu. A dok vrijeme te odgode traje, pokušat ću osloboditi gospođicu Bellu. Moram je odvesti od tih razbojnika. Tek će tada ljudi s ranča Cleveland, a možda i oni šerifovi moći napasti logor. Kako se osjeća šerif?

— Bolje — odvratilo kratko Indijancu. A tad je počeo razmišljati o Benovim riječima. Morg McRae nije ništa kazao, već je samo nekako čudno promatrao Indijanca.

— To bi mogla biti nekakva šansa — napokon izjavi Yuma. Nakon kraće stanke postavi prvo pitanje: — Ne vjerujete li da bismo brzim napadom mogli osloboditi Bellu Cleveland, a zatim pokušati uništiti tu bandu?

Ben je odmahnuo.

— Ne! Toliko jahača ne može neopaženo proći zemljom Mesa i stići do razbojničkog logora. Jesse Hathaway, se vjerojatno osigurao protiv

takvih napada. Vjerojatno je i pretstavio da biste me vi mogli nagovoriti ili prisiliti da vas odvedem do njegova grada. Ne, tad bi se Bella našla u velikoj opasnosti. A i sada joj već prijeti opasnost. Ako Jesse Hathaway sazna da je Wyatt Sholem doduše živ zarobljen, ali da je umro u zarobljeništvu, osvetit će se kćeri Thora Clevelanda.

Iz spavaonice rančera začuo se nekakav šum. John Yuma je istog trenutka krenuo onamo.

Uskoro se vratio i rekao:

— Thor Cleveland je sve čuo. Želi da dođete k njemu.

Oba su muškarca krenula za njim. A kad su zastali kraj kreveta, ošinuo ih je pogled tog nekadašnjeg diva među ljudima. Taj moćni vlasnik ranča nije to bio samo svojom tjelesnom snagom.

Kazao je čudesno snažnim glasom:

— Ben, sine moj, ti ćeš preuzeti zapovjedništvo. A ti, Morg McRae, pokoravat ćeš se njegovim zapovijedima. Zakuni mi se na to odmah, ili spremi svoje stvari i napusti ranč.

McRae je razmišljao tri sekunde. Pri tom je sagnuo glavu sa svijetloplavom kosom, a onda je pogledao rančera i kimnuo. Podigao je ruku i rekao:

— Kunem se! Znači, tvoj se sin ipak vratio kući, zar ne?

— Tako je — odgovori Thor Cleveland. — Moraš mi oprostiti, Morg! Ali Benu vjerujem više nego tebi. Ipak je postao onakav kakav sam uvijek želio da postane.

— ooo —

Bilo je kasno 24. kolovoza kad se Ben približavao razbojničkom logoru. A taj logor, poput mnogih drugih skrivenih logora razbojnika u

ono vrijeme prerastao je u pravi mali grad.

Dok je jahao, razmišljao je o tome kako je danas sreo Mesa Kinga. Stajao je opet na sve četiri noge i očigledno prizdravio. Ben mu je skinuo ručnik sa smjesom od trave i s radošću opazio da je rana čista i da se počela sušiti.

— Čuvaj se još nekoliko dana, King — govorio je konju. — Štedi se, dok ponovo ne ojačaš! Tad ćeš se vratiti svom krdu i pobijediti onog ždrijepca koji te tukao samo zato što si još bio slab i nemoćan.

Da, Ben je mislio na to dok se približavao logoru Jessa Hathaway.

Kad je ujahao u klanac sreo je nekoliko jahača koji su ga čekali. Jedan od njih je kazao:

— Zašto si došao sam? Saznali smo, međutim, da je Wyatt Sholem kao zarobljenik ...

— Neću to pričati dvaput. Ispričat ću prvo sve Jessu Hathawayu — prekinu ga Ben i odjaše dalje. Dva su ga jahača pratila do logora, a to je već bio znak nepovjerenja. Ostali su stražari ostali u klancu na straži. Ben je bio siguran da se svi prilazi u zemlju Mesa tako čuvaju i da su se razbojnici dobro osigurali od iznenadenja.

Odveli su ga Jesseu Hathawayu. Jesse ga je čekao u salunu gdje je s nekoliko razbojnika kartao poker nastojeći prikratiti vrijeme.

Ben osjeti na sebi njegov oštar nepovjerljiv pogled.

Tad reče:

— Wyatt Sholem je zarobljenik na ranču Cleveland. Liječnik se brine o njemu. Nisam ga mogao povesti sa sobom, jer to njegovo zdravstveno stanje još ne dopušta. Ali za

njega se dobro brinu i njeguju ga. Dobiva sve što mu je potrebno. Dakako da ga ljudi s ranča Cleveland žele zamijeniti za Bellu. To će biti moguće za tjedan dana. Dovesť ćete Bellu Cleveland za sedam dana do nekog mjesta koje se nalazi napol puta do ranča Cleveland. I ...

Jesse je ustao i pristupio Benu.

— Od toga neće biti ništa — reče. — Jer meni su prije jednog sata javili da je Wyatt Sholem navodno umro od rana. Ali tko mi može jamčiti da se s njim nije dogodilo nešto drugo?

Kad je to izrekao, udario je svom snagom desnicom Bena u želudac, a zatim u bradu.

To je bilo više no što je Ben mogao podnijeti nakon tako naporna jahanja i opće iscrpljenosti.

Kad se osvijestio, ležao je još na čvrsto utabanu zemljanu podu saluna, a netko ga je polijevao vodom. Shvatio je da je bar pet minuta ležao u nesvijesti. Sad se ponovo osjećao neizmjereno slab.

Vrata su se otvorila. U salun je ušao Crnac Jonathan Simson. Nije više djelovao ni bolesno, a ni slabo. Čak više nije imao niti povezan ručni glob. Znači da je već davno prebolio ugriz čegrtuše.

Sad su sve oči bile uperene prema njemu. Jesse Hathaway slagao je karte na stolu pred sobom. Mahnuo je Crncu da mu pristupi. Jonathan Simson mu je prišao.

— Gospodine? — zapitao ga je s poštovanjem.

Hathaway je bradom mahnuo prema Benu koji je u međuvremenu ustao i naslonio se leđima na barski pult stavivši laktove na njega.

— Evo ga! — reče Hathaway Crncu. — To je onaj čovjek koji ti

je pobjegao i koji je kriv što ti nisam mogao isplatiti plaću. Predajem ti ga. Možeš naplatiti za izgublenu nadnicu. Neka radi za tebe. Ali bude li mu kraj tebe predobro, ponovo ću ti ga oduzeti. Želim da s njime grubo postupaš. Ako ti još jednom pobjegne, stradat ćeš.

— Dobro, gospodine! — odgovori Jonathan kolutajući bijesno očima. Namrštio je svoje tamno lice. — Preuzet ću ga i dati mu ono što zavređuje — primijeti grlenim glasom. Tad se okrenuo prema Benu, uhvatio ga za košulju i počeo kroz salun gurati prema vratima.

Ben se htio braniti, ali je bio i odviše iscrpen. Nije mogao ništa tom golemom Crncu. Ovaj ga je još nekoliko puta snažno udario, pa se prije no što je to i sam mogao shvatiti našao u prašini pred salunom. Crnac ga je uhvatio za ovratnik košulje i počeo vući za sobom poput krpe.

Ben više nije bio pri potpunoj svijesti. Vjerovao je da mu se ništa gore više ne može dogoditi.

Kad su stigli do Crnčeve kolibe, shvatio je da se usprkos primljenim udarcima prevario u tom čovjeku.

Jer Jonathan je sada kleknuo kraj njega, oprao mu lice i vrat hladnom vodom. Kad je opazio da se Ben napokon potpuno osvijestio, počeo je šaptati:

— Oprosti mi, Ben McClellan! Oprosti mi, ako možeš. Htio bih postati tvoj prijatelj. Crni prijatelj doduše, ali dobar prijatelj. Ne ljutim se na tebe. Ne mrzim te. Da mi nisi pomogao, više ne bih živio. Nisam se ljutio na tebe što si pobjegao. Jesse Hathaway je zao čovjek. Nije mi više ništa plaćao za moj rad. A ne bi mi dopustio ni da

odem. Ali ja to želim. Moram se pretvarati kao da se ljutim na tebe. Morao sam te stoga čak i udariti. Ali htio bih ti pomoći. Moram biti grub prema tebi kako bih zavarao razbojнике. Ali pomoći ću ti. To mi moraš vjerovati!

Ben je sve to čuo. Iznenada je opet bio miran i sretan. Sada mu se učinilo da i nije tako strašno. Našao je prijatelja i druga.

Zatvorio je oči i zaspao. Bio je iscrpljen do kraja. Sutra će opet biti drugi čovjek. Sutra će razmisliti što bi valjalo poduzeti.

Probudio se prije zore. Nije spavao mnogo više od šest sati. Ali kad se probudio, osjećao se snažnijim. Obuzela ga neka unutrašnja napetost i ona je bila razlog što se tako rano probudio. Ta napetost kao da mu je dala novu snagu.

Mučila ga glad. Kad je ustao, čuo je kako mu krče crijeva. S drugog ležaja u kolibi začuo se glas Jonathan:

— Što je, Ben?

— Tako sam gladan kao da mi se u želucu nalazi šest bijesnih vukova koji me žele proždrijeti iznutra — odvrati Ben.

Jonathan je uzviknuo iznenađen čuvši Benov odlučni glas. Bio je to glas čovjeka koji je vjerovao u vlastitu snagu.

Crnac se začudio što se čovjek može tako brzo osloboditi slabosti i bespomoćnosti.

I dok se on čudio, zapitao ga je Ben:

— Jesi li doista kazao da si mi prijatelj i da mi želiš pomoći?

— Istina je, nisi to sanjao — ponovo potvrdi Jonathan. — Ustao je i prišao Benu. — Imam velik komad hladna mesa, kruha i limenku

pirea od jabuka. Moći ćeš utažiti glad — reče Crnac. — Da li bih upalio svjetlo?

— Nemoj! — prošapće Ben.

Jeo je i sa svakim se zalogajem bolje osjećao. Zarasla rana na rame-nu ga je svrbjela, ali to je bio znak da zacjeljuje. Osjećao je samo laganu bolovu ondje gdje su ga pogodile šake Jessea i Jonathana.

Uskoro je kazao žvačući:

— Jo, moram pobjeći još prije zore. Neću dulje čekati. Neće vjerovati da bih već sada mogao pobjeći. Povest ću Bellu Cleveland sa sobom. Ali i ti ćeš morati s nama. Inače ćeš stradati.

— Slažem se — kazao je Jonathan.

Tad su obojica ušutjela. Ben je još jeo. Dobro je znao da će mu ova hrana vratiti snagu.

Iznenada začuše nekakvu buku. Nekakvo divlje pjevanje. A čuli su i zvuke harmonike, violine i trube.

— Oni slave — grlenim glasom objasni Jonathan. — Čak su probudili i onu trojicu koji ovdje ponekad sviraju. Vjerujem da je Jessu i njegovim prijateljima dosadilo kar-tati, pa su se odlučili napiti. A sad sviraju i bit će sve glasniji. Vjerojatno će se strašno napiti. Možda je to i u čast Wyatta Sholema. Taj Hathaway i Sholem bili su pravi prijatelji. Vjerujem da je Jesse tu-žan zbog smrti prijatelja. Vjerojatno se počeo teško opijati.

Crnac je to objašnjavao vrlo razumno. Da Ben to već prije nije znao, sada bi mu postalo jasno da je Jonathan Simson sjajan momak.

— Vjerojatno će se željeti zabavljati sa ženama kad su tražili i da im sviraju — doda Jonathan.

— Tad se moramo požuriti — odlučno ustvrdi Ben. — Potrebni su nam konji. Hoćeš li mi pomoći, Jo?

— Svakako! Nabavit ću konje. Onesvijestit ću stražu kraj korala. Nabavit ću tri dobra konja, u to se možeš pouzdati.

— Dovedi ih do stražnje strane hotela. Ja ću poći po Bellu Cleveland.

Još su nekoliko trenutaka šutke razmišljali. Ali više nisu imali što kazati jedan drugome.

Kad su izišli iz kolibe, začuli su još samo jaču buku iz saluna.

Na istoku se pojavila prva svjetlost. Za pola sata počeo će svirati.

— U redu, idemo — reče Ben i krene prema hotelu.

Crnac je nestao u drugom pravcu. Namjeravao je poći do korala i nabaviti konje. Ali Ben nije htio gubiti vrijeme. Pošao je do Mary Hopkins. U hotel se moglo ući ne samo iz restorana već i iz saluna. Restoran je zapravo povezivao dvije velike, dvokatne drvenjare.

Ben je morao ući u prvu drvenu kuću.

Nije ni pokušao otvoriti stražnja vrata, vjerujući da su ih dobro zaključali. Približavao se kući kao da je to bilo nešto posve razumljivo, i kao da mu to nitko nije mogao zabraniti.

Ali bio je silno uzbuđen i vrlo zabrinut.

Još nije imao oružja. Nije ga uspio nabaviti. Ni u restoranu, a ni u hotelu nije bio rasvjetljen ni jedan prozor. Ali u salunu je bilo mnogo svjetla i čula se silna buka. Ona trojica svirača ponovo su počela svirati. Neki prilično promukli glas zapjevao je pjesmu o divljem Pecos Billu.

»Divlji Bill iz Pecos, hoho, takav je bio Bill!

Dojahao je na divljem vjetru, takav je bio Bill!

Jedne noći obasjane mjesečnom ...«

Ben više nije slušao što čovjek pjeva. Stigao je do hotelskog ulaza. Vrata su bila od najobičnijih dasaka. Otvorio ih je i ušao u malo predvorje, namješteno samo s jednim stolom i nekoliko stolica.

Iza portirova pulta gorjela je mala svjetiljka. Slabo svjetlo osvjetljavalo je tjeralice i neke reklamne slike na zidu. Neki razbojnici pričvršćivali su vlastite tjeralice na zid izražavajući tako svoj smisao za šalu.

Iza pulta, u malom udubljenju, spavao je neki čovjek koga je Mary Hopkins namjestila kao »čovjeka za sve«. Ben se nije kretao baš previše tiho, već kao gost koji odlazi u svoju sobu. Znao je da bi tihi šumovi probudili čovjeka, dok ga buka na koju je bio navikao neće trgnuti iz sna.

Ben je zastao toliko da sa svežnja ključeva uzme jedan.

Ali zapravo nije uzeo samo ključ, već je iza njega pronašao ono što je bilo ležalo na istom mjestu kao i u svim drugim hotelima. Našao je ono što je tražio.

Ben je brzo zgrabio sačmaricu s odsječenom cijevi. Svaki portir u hotelu imao je pri ruci takvu pušku. Ben je bio sretan što mu je uspelo nabaviti oružje.

Znao je posve sigurno da tako dragocjeni plijen kakav je bila Bella Cleveland nisu ostavili bez straže. Dok se penjao neravnim drvenim stepenicama na gornji kat, začuo je ponovo onu buku iz saluna.

Pjevač je, doduše, još pjevao pjesmu o Pecos Billu, ali su svirači sada svirali još mnogo glasnije. Uz to su razbojnici udarali nekim predmetima davajući takt.

Ben je pregledao sačmaricu i ustanovio sa zadovoljstvom da su nabijene obje cijevi. Napeo je koke kad je stigao na vrh stepeništa. Mirno je zakoračio u hodnik.

I ovdje je gorjela svjetiljka; onakva kakvu su vješali na kola ili stavljali u staje.

Nedaleko sjedio je neki čovjek na stolici. Zavalio se tako da je stolica bila oslonjena samo na dvije stražnje noge jer mu je tako bilo udobnije. Upravo se spremao pripaliti cigaretu. Promatrao je Bena koga je čuo da dolazi. Međutim, Ben je prilazio tako glasno i mirno da je čovjek vjerovao da stanuje u hotelu. Držao je u ruci cigaretu umjesto da je potegao revolver.

Ali ubrzo je požalio zbog te svoje nepažnje. Dvocijevka sa svoja dva crna otvora opasno je prijetila. Nije se ni pomakao. Shvatio je da za njega nema nade. Dobro je znao kako je to okrutna i oštra igra.

— Prokleti kučkin sine! — bilo je jedino što je rekao kad mu se Ben posve približio.

Ben se oštro nasmijao i kimnuo. Tad je bez ikakve najave udario čovjeka teškom dvostrukom cijevi sačmarice po glavi. Sad je i on bio grub i nepomirljiv. Neko ga je vrijeme pratila nesreća koju je morao trpjeti i podnositi. Ali sada kad se dočepao sačmarice neće ga nitko tako lako zadržati.

Uhvatio je čovjeka, a imao je i tu sreću da stolica nije preglasno udarila o pod. Oni u salunu i dalje su orgijali.

Svi su uz pratnju one trojice svirača pjevali pjesmu o dobrom drugu koji je umro, i sad na crnu konju jaše u pakao. Vjerovao je da mora onamo jer je za života bio razbojnik. Ali nisu ga pustili u pakao već su ga otjerali u nebo zato što je cijelog života imao dobrog druga.

Ben je poznavao tu pjesmu. I sada je bio siguran da su se razbojnici opili zbog pogibije Wyatta Sholema.

U hotelu je bilo tiho. Vjerojatno su se svi muški gosti nalazili u salunu ili su otišli u pljačku. Da, Ben se sjetio i toga da su se skupine razbojnika nalazile svuda uokolo zatvarajući prilaze u svoj grad.

Posjeo je onesviještena ponovno na stolicu. Čovjek je u tom položaju ostao sjediti, a Ben je prišao vratima i okrenuo ključ koji se nalazio s vanjske strane.

Kad je otvorio vrata, čuo je kako Bella govori odlučnim glasom punim prezira:

— Nemojte ulaziti, gospodine! Ili ću tako vikati da će čuti i oni pijanci tamo u salunu. Ostanite napolju ili ću...

— To sam ja, Bella, to sam ja, Ben! Stigao sam! Ali nemamo mnogo vremena. Molim te, požuri! Moramo bježati. Brzo!

Čuo je samo začuden uzvik. A zatim mu je Bella brzo odgovorila:

— U redu, Ben! Odjevena sam. Moram samo navući čizme i odjenuti kaput. Samo dvije minute!

I to je bilo sve. Ali je značilo mnogo. Njezine su mu riječi potvrdile da će Bella pokušati pobjeći s njim i da mu je vjerovala.

Htio je zatvoriti vrata, ali se iznenada ukočio. Dolje u predvorju začuo je nekakvu buku. Tri su ili četi-

ri čovjeka govorila u isti čas. Ali, napokon, jedan je glas nadjačao ostale. Taj je glas dobro poznavao Ben. Znoj ga je oblio kad je shvatio kolika ih čeka opasnost.

Bio je to glas Jessa Hathaway. Čuo ga je kako govori:

— Prestanite! Nemojte meni davati savjete! I ne budite tako nestrpiljivi. Kažem vam da ću sada sam otići do te djevojke i dovesti je dolje u salun. Uljepšat će našu proslavu u čast Wyatta Sholema. I nikad to neće zaboraviti. Uvijek će nas se sjećati.

Glas mu je doduše bio glasan i promukao, ali je u isto vrijeme i zamuckivao. Bilo je očito da je Jesse već prilično pijan.

Polagano se počeo uspinjati stepenicama, dok su se oni, koji su ga pratili, vratili u salun.

Ben je podigao onesviještena čuvara i odnio ga u Bellinu sobu. Brzo se vratio, samo što je sada, osim sačmarice, imao još i revolver. Na glavu je stavio stražarev šešir.

Sjeo je na stolicu u hodniku, naslonio laktove na koljena a lice na ruke. Činilo se kao da je zaspao.

Tad se Jesse Hathaway popeb na kat. Zašao je u hodnik i počeo mu se približavati. Već je nakon nekoliko koraka počeo bijesno gundati, a zatim glasno kleti. Vidio je čovjeka na stolici i povjerovao da je zaspao.

Osobito je glasno počeo kleti kad je zastao pred Benom. Pružio je ruku želeći ga uhvatiti za uho.

Ali Ben je iznenada ustao i vratio Jessu Hathawayu onaj jučerašnji udarac u želudac i bradu. Hathaway je stenjući zateturio prema zidu i pokušao desnom rukom izvući revolver. Ali prije no što mu je

to uspjelo, Ben je snažno udario poluonesviještena razbojnika odozgo prema dolje.

Jesse mu je pao pred noge i nije se više micao.

XIII

Jonathan Simson se dobro razumio u konje. Bio je on uopće vrlo sposoban. Iako je morao kraj korala onesvijestiti i svezati čuvara, ipak je na vrijeme stigao na dogovoreno mjesto. Vjerovao je da je odabrao najbolje konje, ali je znao i da je jahač vrlo važan. Dobar jahač može pobijediti slabijeg jahača, iako je na mnogo lošijem konju.

Jonathan Simson bio je doduše dobar jahač, ali je bio težak više od sto i deset kilograma. Sigurno je od djevojke bio teži pedeset, a od Bena skoro dvadeset kilograma. I stoga baš nije bio posve siguran hoće li i konji biti dovoljno jaki, zapravo: njegov konj!

Zabrinuto je razmišljao o tome dok je čekao iza hotela. Odlučio je da ni u kojem slučaju neće ometati bijeg.

Tad se trgnuo jer su se iznenada kraj njega pojavile dvije sjene ispod drveća koje je iza hotela bilo dobar zaklon. Iz saluna je još dopirala buka. Pijančevanje se sve više pretvaralo u neobuzdanu orgiju. Alkohol je oslobađao sve nagone tih izgubljenih i okorjelih ljudi. Ovo što se sada događalo bilo je vjerojatno potaknuto nesvjesnom željom da čovjek prije svog kraja doživi nešto lijepo i veselo.

Da, mnogo veselja prije samog kraja.

Mnogi su od tih odmetnika i prezrenih ljudi slutili da im se bliži brz i nasilan kraj, pa su i zbog toga orgijali.

U takvu stanju ovi ljudi nisu bili oprezni i bjegunci su sad mogli iskoristiti šansu.

Ben je pomogao Belli da se popne u sedlo, a zatim je i sam zaja-hao. Isprva su jahali polagano izbjegavajući glasno udaranje kopita.

A poslije su zaboravili na to. Konji su im krenuli brzim kasom.

Ben je razmišljao o tome koliko će razbojnici imati strpljenja da čekaju Jessea i Bellu. On je svezao Jessea i zapuštao mu usta rupcem, odvuksao ga u Bellinu sobu i položio kraj čuvara. Pri tome mu je pomagala Bella.

Zacijelo razbojnici u salunu neće dugo čekati jer je Jesse obećao dovesti Bellu sa sobom.

Svi će se oni zajedno s Jesseom brzo otrijezniti kad spaze što se dogodilo. Bacit će se na konje i krenuti u potjeru za bjeguncima. U to nije bilo nikakve sumnje. Jesse će ovo smatrati svojim osobnim porazom i sramotom, pa će ih progoniti strahovito bijesan. Bit će to okrutan lov.

A bjegunci još nisu bili posve sigurni. Morali su proći kroz klance koje su čuvali razbojnici.

Jutarnje rumenilo počelo je poprimati jednoličnu sivu boju. U njemu se krila neizvjesnost kojom je počinjao svaki novi dan, tako da se čovjek uzalud pitao što će donijeti taj dan: sreću, nesreću, bol, smrt ili ljepotu, radost i ispunjenje svih želja.

Konji su bili dobri, pa su ubrzo stigli do prilaza klancu koji je vodio s područja razbojnika u zemlju Mesa i u carstvo Mesa Kinga.

U tom klanu naletjeli su na logor razbojnika. Bilo ih je šestoro. Jedan je čuvao stražu na prilazu klanca. Ostali su se držeći sakupili oko logorske vatre i čekali nestrpljivo da kava bude skuhana. U klanu je bilo mnogo tamnije nego napo-
lju.

Ben je shvatio da je sada najvažnije sačuvati živce i ostati miran.

Stražari su napustili vatru i prepriječili im put. Ipak to nije izgledalo opasno. Bili su samo znatiželjni. Njihov je šef odmah zapitao:

— Ima li što novo u naselju?

I dok je to pitao, prepoznao je Bellu Cleveland. Trgnuo se iznenađeno i brzo zapitao:

— Što se dogodilo? Kamo to vodi-te tu djevojku?

Dok je to govorio ostrim glasom, ostali su se razbojnici razmakli i kao lancem zatvorili prilaz klanu.

Ben je ostao miran. Nasmijao se tiho i tobože zlovoljno.

— Jesse Hathaway me poslao da odvedem djevojku kući, jer će nas inače napasti. A to je najpametnije što je mogao učiniti — primijeti mirno. — Kad se djevojka jednom vrati na ranč svoga oca, tada nas više njegovi ljudi neće napasti. A sada nas pustite. Već smo izgubili dosta vremena.

Ponovo je pokrenuo svog konja, a Bella i Jonathan odmah su krenuli za Benom. Razbojnici nisu znali što bi u brzini odlučili. Bili su potpuno zbunjeni, pa bi bjeguncima i uspje-lo pobjeći, da nije jedan razbojnik glasno viknuo:

— Taj Crnac jaše konja Jessea Hathaway! Ne vjerujem da bi Jesse prepustio svog konja tom Crncu. Ovdje nešto nije u redu. Ovdje...

— Naprijed! — zaviknuo je Ben. Njegova oštra zapovijed ticala se Belle i Jonathana. A kad je zaviknuo, naglo je povukao konja na stranu i napola ga okrenuo. Bella i Jonathan projahali su kraj njega. Potjerali su mamuzama konje i kao prestrašeni od te oštre Benove zapovijedi.

Razbojnici koji su čuvali samo prilaz klanu shvatili su da bi bilo bolje da su osigurali i izlaz. Izvukli su oružje, ali Ben je već dohvatio sačmaricu i opalio.

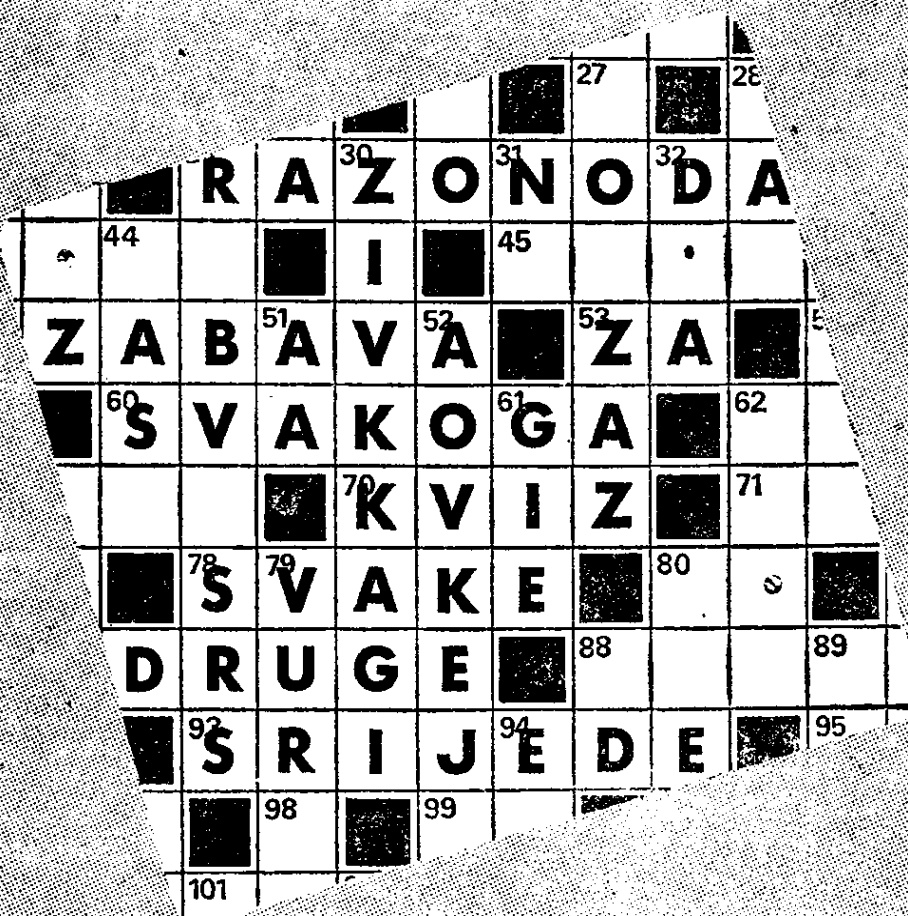
Opalio je iz obje cijevi. Znao je da neće više biti druge prilike i da nema što birati. Inače, njihov bijeg neće uspjeti. Pucali bi za njima. A on je u posljednje vrijeme doživio već i premnogo poraza. Ne, sad se borio grubo i nepomirljivo.

Sačmarica je osula sačmu u velikom krugu jer su joj cijevi bile skraćene. Sačma je počela obasipati razbojнике i nije bilo niti jednog koji nije bio pogođen. Ben je brzo okrenuo svog konja, bacio sačmaricu, jer ionako više nije imao municije i ponovo potegao revolver.

Nešto dalje Jonathan je urlajući jahao prema stražaru na izlazu iz klanca i pri tom pucao. Prisilio je stražara da se povuče u zaklon.

Ali tada ga je razbojnik pogodio pucajući iz zaklona. Jonathan je pao mrtav na zemlju s konja, koji je odjurio preplašen.

Ben je napao sa strane čovjeka u zaklonu. Ugledao je puščanu cijev razbojnika i osjetio kako se konj pod njim trgnuo. Životinja je prodorno i bolno zarzala i zateturala. Još se jednom trgnula pokoravajući se uzdama i pritisku njegovih bedara. Ben je tri puta pucao na čuvara dok ga je pogodio.

Kad je okrenuo svog konja i krenuo za Bellom shvatio je da im je proboj uspio i da je sada između njih i ranča samo zemlja Mesa.

Ali kakvu su cijenu platili? Dobri Jonathan bio je mrtav. Vidjelo se po tome kako je pao s konja. Znao je da on nikada više neće ustati. A i Benov je konj posrtao sve jače. Promatrao je djevojku koja je jahala pred njim. Bio je sretan da se bar ona izvukla neozlijeđena. Nadodao se da će sama pronaći put kući.

Jer je on — u to je bio siguran — nije mogao dalje pratiti. Konj mu je sve jače posrtao i on je sjahao jer više nije htio mučiti ubogu životinju. I za njega je došao kraj puta. Bio je sretan što više nije bio slab kao prije. Sjahao je i krenuo trčeći.

Opazio je da je Bella zastala, okrenula konja i prišla mu.

— Ne, Bella! Kreni dalje! Spasi se! — vikao je Ben sav očajan.

Znao je da će se uskoro pojaviti razbojnici. Nisu svi bili teško ranjeni. Većina će ipak krenuti u potjeru.

Bella nije obraćala pažnju na njegove riječi. Dojahala je do njega i rekla:

— Hajde, Crvenokosi, popni se, ili ću i ja krenuti dalje pješice! — Tako je govorila, a on je znao da se ne šali.

Tada se Ben popeo na konja. Oslobodila je sedlo za njega i on je dohvatio uzde. Ben je znao da konj neće moći dugo podnijeti tako težak teret. Jer udvoje na konju neće uspjeti stići daleko. Uz to je već potpuno svanulo.

Ben je bio strašno bijesan. Sjetio se da je već jednom bezuspješno bježao pred tim razbojnicima. A što

će se dogoditi ovaj put? Hće li uhvatiti njega i Bellu?

Zadrhtao je pri pomisli što bi sve Jesse Hathaway učinio s njim i s djevojkom.

Nekoliko sati kasnije, oko podne, već je znao da su im progonitelji ušli u trag. To se, doduše, nije dogodilo neočekivano, ali ga je ipak jako uzбудilo.

Ben i Bella okrenuli su se i u daljini opazili progonitelje u velikom broju. Jesse Hathaway vjerojatno je sakupio sve svoje ljude od kojih su se mnogi vjerojatno otrijeznili tek na putu.

A sada su ih progonili poput čopora vukova. Ben je pogledao konja. Shvatio je da ga više ne mogu jahati. Konj je bio potpuno iscrpen. Sjahali su, a zatim je Ben kamenčićima otjerao konja niz nekakvu padinu. Ubogi konj, pomislio je Ben. Možda će, oslobođen tereta, ipak još poživjeti.

Za konjem je ostao trag prašine, koji će progonitelji zacijelo slijediti. Ben je uhvatio djevojku za ruku i oni su, iako iscrpeni, požurili prema istoku.

Benu je uskoro postalo loše jer još nije bio posve zdrav, a i djevojka je bila iscrpena. On je vjerovao da će se spasiti jedino ako se uspiju sakriti do noći. A tada će možda imati šansu da pobjegnu.

Djevojka uskoro nije mogla dalje. Sakrili su se iza stijena pokraj neka izvora gdje se Bella osvježila i uskoro zaspala. Ben nije smogao snage da je probudi. Sjeo je pokraj nje i čekao da padne noć. Zagrlio je djevojku i privukao je k sebi nastojeći je zagrijati, pa je i on sam zaspa. Kad se probudio, moralo je

već biti oko ponoći. Bella je još spavala čvrsto se privivši uz njega.

Ben je znao da je mora probuditi. Razbojnici su sada već vjerojatno zatvorili sve prilaze ranču Cleveland. Bit će se teško probiti. Probudio je Bellu pomislivši da će iskupiti svoj dug kod Thora Clevelanda bude li mu je uspjelo spasiti.

— o —

Ujutro je Ben doživio iznenađenje. Krenuli su nekim uskim procijepom i tako stigli do udoline u kojoj je već dvaput sreo Mesa Kinga. Ben nije točno znao kamo je krenuo s djevojkom, ali se nije začudio kad se iznenađa našao ovdje.

Začudilo ga je nešto drugo. Ugledao je Mesa Kinga usred krda kobila. Dakle, uspjelo mu je pobijediti onog drugog konja i otjerati ga i sada se sa svojim krdom vratio na poznato mjesto.

Konji su se prestrašili. Mesa King je pogledao prema njima, pa ga je McClellan pozvao:

— King! Dodi ovamo! Sada ti meni moraš pomoći!

Čekao je nepomično, a i Bella je stajala mirno kraj njega.

Mesa King osluškivao je Benov glas, a onda im je prišao. Zastao je nekoliko puta i pogledao prema kobilama.

Ben je mirno ponovio:

— King! Potrebna mi je tvoja pomoć!

I konj je prišao kao da razumije svaku riječ. Zastao je pred Benom i onjušio ga.

— Moraš nam pomoći, King! — govorio je Ben i stao kraj njega želeći ga zajahati...

Jesse Hathaway spazio ih je oko podneva. On i njegovi razbojnici stali su ih progoniti čim su ih ugledali. Znali su da im niti jedan konj nije mogao pobjeći, osobito ako je nosio dvostruki teret. Ali su iznenađeni shvatili da Ben McClellan jaše bez sedla na Mesa Kingu, a pred Benom je sjedila djevojka, i da je Mesa King mnogo brži i jači od njihovih već premorenih konja.

Mesa King ih je brzo i sigurno doveo na ranč Thora Clevelanda.

— o —

Nakon dva dana dojahao je Ben na Mesa Kingu u grad Mesa City. Zastao je pred trgovinom Catherine Britt i ušao. Građani Mesa Cityja stajali su uokolo i čudili se.

Unutra je stajala Catherine iza stola i promatrala Bena.

— Evo me! — reče Ben. — Sve je u redu! Bella Cleveland je spašena. Ljudi s ranča zajedno sa šerifom bore se protiv razbojnika Jessa Hathaway. Oni ih sada progone. Nekoliko su razbojnika već zarobili, a ostale će potjerati. Cat, pobijedio sam! Ukrotio sam i Mesa Kinga. Thor Cleveland je bio zadovoljan.

Zašutio je ne znajući što bi dalje kazao. Sad je nalikovao na velikog dječaka koji je nešto želio od sveg srca, a nije se to usudio kazati.

Ali tada mu je Catherine prišla.

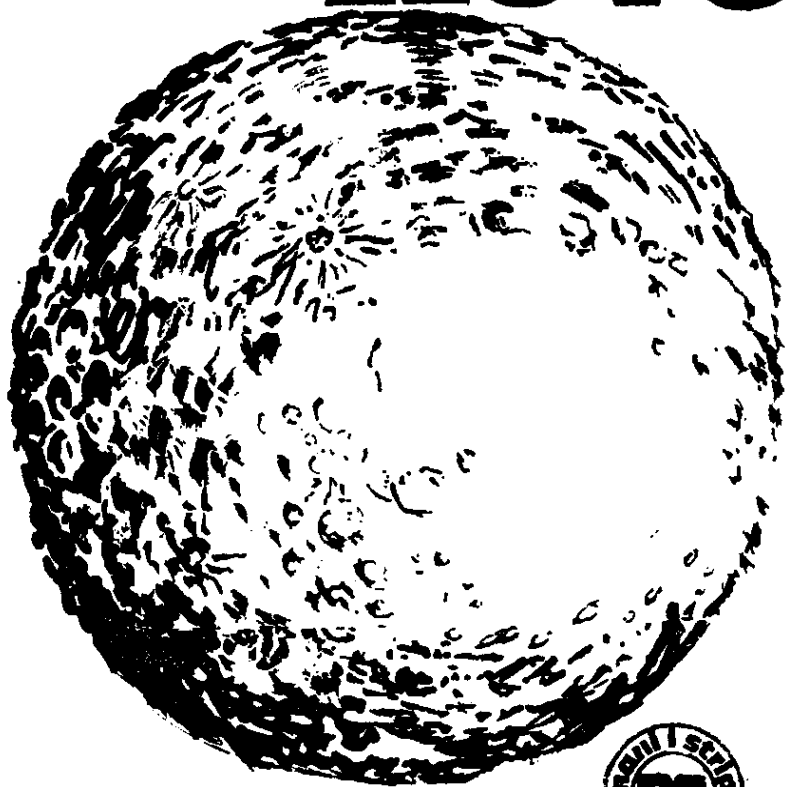
— Oh, da samo znaš! — reče djevojka. — Kako sam te nestrpljivo čekala, Crvenokosi!

A tad ju je Ben čvrsto zagrlio osjetivši njezine usne na svojim.

Napolju je zarzao Mesa King, koji je ponovo pronašao davno izgubljeni put ka čovjeku.

KRAJ

ново!

BIBLIOTEKA ZNANSTVENE FANTASTIKE

10d

SIRIS

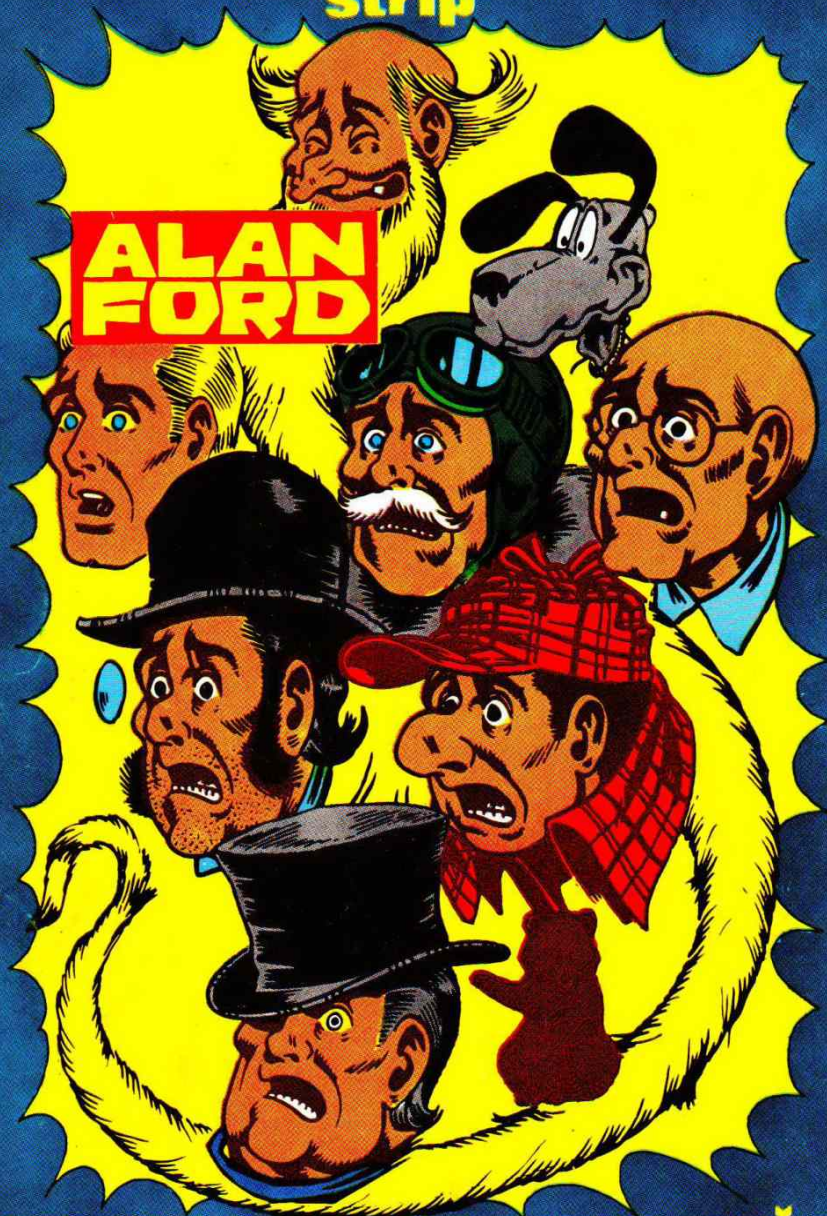
DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

- 189. H. S. Sharon: POHLEPA VODI U SMRT
- 190. H. S. Sharon: BLAGO LEŠINARA
- 191. G. F. Unger: KAD SJEVERNJAK ZOVE
- 192. Louis L'Amour: SABLASNI KLANAC
- 193. G. F. Unger: ŠERIF IZGUBLJENOG GRADA
- 194. H. S. Sharon: POKAŽI IM ZUBE!
- 195. Louis L'Amour: CALLAGHEN
- 196. H. S. Sharon: HRANA ZA VUKOVE
- 197. Barry Cord: U OKOVIMA LUDILA
- 198. Frank Gruber: VELIKA ZEMLJA
- 199. H. S. Sharon: NE VJERUJ NITKOVI!
- 200. Giles A. Lutz: PROGONJENI KAUBOJ
- 201. Louis L'Amour: TAJANSTVENI STRIJELAC
- 202. Barry Cord: TELEGRAFSKA LINIJA
- 203. Louis L'Amour: PUSTA ZEMLJA
- 204. Louis L'Amour: MATAGORDA
- 205. Kyle Hollingshead: DUG
- 206. Louis L'Amour: OBRACUN U DOLINI
- 207. Clay Hunter: NEUKROTIVI
- 208. H. S. Sharon: GUTAČ VATRE
- 209. Louis L'Amour: KANJON OSAMLJENIH
- 210. Kyle Hollingshead: PLJAČKA U FRANKLINU
- 211. H. S. Sharon: PRLJAVA DRUŽBA
- 212. G. F. Unger: SVI PROTIV NJEGA
- 213. Louis L'Amour: NA SJEVER DO ŽELJEZNICE
- 214. Thorne Douglas: RANČ »BRAVO«
- 215. H. S. Sharon: OPASAN POKLON
- 216. Louis L'Amour: MRAČNOM STAZOM
- 217. H. S. Sharon: LOVAC NA VUKOVE
- 218. William Vance: ODMETNICI
- 219. Frank Glaser: SIN PAKLA
- 220. G. F. Unger: DVOJE IZ BRAZOSA
- 221. J. T. Edson: VELIKI LOV
- 222. G. F. Unger: TRKA ZA BLAGOM
- 223. William E. Vance: LOVAC
- 224. G. F. Unger: BIO SAM REVOLVERAŠ
- 225. Louis L'Amour: VELIKI PODVIG
- 226. J. T. Edson: MLADIĆ S RIJEKE HONDO
- 227. John Kilgore: KRENIMO DRUGIM PUTEM
- 228. G. F. Unger: ZAKON ČASTI
- 229. John Dryden: PRAVDA STIŽE
- 230. G. F. Unger: U TEKSASU ČEKA SMRT
- 231. Louis L'Amour: INDIJANSKI PRIJEVOJ
- 232. G. F. Unger: OBMANUTI ŠERIF
- 233. J. T. Edson: GRAD BEZ ZAKONA
- 234. F. Unger: MESA KING

U PRIPREMI:

- 235. B. Garfield: IZMEĐU DVIJE VATRE

**humorističko – kriminalistički
strip**

**SVAKIH 14 DANA I KOD VAŠEG
PRODAVAČA NOVINA**